

Anthony Milestone

A kilencedik áldozat

REGUN PRESS KIADÓ

A kilencedik áldozat
© Mihályi Antal

ISBN 963 7459 03 0

Copyright © Regun Press Kiadó 2005

Copyright © Mihályi Antal 2005

Copyright © K&A Design fedélterv 2005

Tartalomjegyzék

1. Találkozó a Montmartre-on
2. Kihallgatás
3. A 28-as szobában
4. Közjáték Carcassone falain
5. Megbízatus
6. Úton Walesbe
7. A klinika
8. Dubois névsora
9. Stanford listája
10. Forestier listája
11. Telefonok
12. Kibékülés és ...
13. Útban Skóciába
14. A laboratórium
15. Újra a klinikán
16. A tudományetikai bizottság
17. Közjáték a csatornák között
18. Beszámoltatás
19. Merénylet
20. Az egyetemen
21. A testőr
22. Látogatás az InterPharmánál
23. Merénylet Moszkvában
24. Üldözés
25. Újabb merénylet
26. Nyomozás a gyilkos után
27. Közjáték az Alpokban
28. Halál a hegyek között
29. Életveszélyben
30. Szabadulás
31. A fénykép
32. Előadás az Akadémián
32. ... és végül

1. Találkozó a Montmartre-on

A forgalom lelassult, ahogy Sidney Stanford kocsija egyre közelebb ért a körgyűrűhöz, a francia fővárost körülölelő „périphérique”-hez. Eredetileg repülővel akart utazni, de végül a fárasztóbb, de érdekesebb autót választotta, a légpárnás „hower craft” komppal, Folkstone-ból Boulogne-ba és tovább az A15 úton, amely egy darabig a Szajna vonalát követve északról csatlakozott be a külső körgyűrűbe. Nem először járt a kontinensen és egyáltalán nem zavarta az otthonitól eltérő jobboldali közlekedés. Különben is jól ismerte Franciaországot, különösen pedig Párizst, ahol egyetemi éve alatt nyolc hónapot töltött a Sorbonne-on, mint vendéghallgató.

A périphérique-n jobbra fordult, hogy azután balra letérjen az Étoile felé, a város központja irányába. Végighajtott az avenue de la Grande Armée-n és a diadalív mellett jobbra kanyarodva igyekezett kikerülni a térről. A gépjárművek egymás mellett, hat sorban haladva cikáztak egyik sávból a másikba. Stanford is igyekezett sávot váltogatva a párhuzamosan száguldó gépkocsisor jobb szélére húzódnival, miközben csaknem összeütközött egy kis zöld Renault-val, amelynek gazdája csak nehezen volt hajlandó maga elé engedni.

- „Priorité, (elsőbbség) monsieur, priorité!” - kiabált a kis fekete francia, kihajolva kocsija nyitott ablakán és bal kezével felemelt jobb kezére mutogatott, miközben mindkét kezével elengedte a kormányt.

Stanfordnak végre sikerült az avenue Marceau-n keresztül elhagyni az Étoile-t és behajtani a Galilei utcába. Lassan vezetett, figyelve a házszámokat, amíg meg nem látta a 24. számot. Megállt a meglehetősen keskeny ötemeletes ház előtt, aminek homlokzatán büszkén díszelgett a HOTEL MAZARIN felírás. A szálloda, mint az ebben a városrészben levő, huszadik század elején épült szállodák legtöbbször, közepes komfort fokozatú volt, ami azt jelentette, hogy a szobák nagy része nem rendelkezett fürdőszobával. A szobákban csak mosdókagyló volt és a komolyabb egészségügyi műveleteket csak a folyosó végén elhelyezkedő közös fürdőszobákban lehetett elvégezni, ami nem felelt ugyan meg a szállókkal szemben manapság támasztott követelményeknek, de a névadó Mazarin bíboros (akinek mellest eredeti neve, Mazarini, olasz származásra utalt), valószínűleg meg lett volna elégedve a vendéglátó nyújtotta kényelemmel. A szálló nem rendelkezett külön garázzsal sem, vendégei számára két szemétyűjtő edény közé kifeszített kötéllel kívánta biztosítani a parkolási lehetőséget.

- Nem értem, miért akart Dubois professzor ennyire spórolni. Ennél jobb helyet is találhatott volna - morgott magában Stanford, miközben leparkolt a kötél biztosította helyen és bőröndjével a kezében (miután tudta, hogy senki sem fog kijönni elé) besétált a hotelbe. Stanford harmincöt év körüli, magas, barna hajú, kisportolt ember volt, inkább látszott profi teniszezőnek, mint ismert nevű tudósnek és sokan, főleg a nők gyakran annak is nézték.

Az első benyomással ellentétben a szálloda belseje otthonos, szinte családias volt. A recepciós pult a bejárati ajtóval szemben levő, piros szőnyeggel borított lépcső előtt, a tágas és ízlésesen berendezett helyiség bal oldalán helyezkedett el. A kellemes külsejű, húsz év körüli lány, kedvesen mosolyogva franciául kérdezte meg, mivel lehet szolgálatára?

- Nevem Sidney Stanford Londonból - válaszolta a kérdésre Stanford angolul, noha jól beszélt franciául is. - Tegnapelőtt foglaltam önöknél szállást.

- Ó, igen. Doktor Stanford, 32-es szoba - mondta a lány is angolul, miután megnézte a vendégkönyvet. - Parancsoljon, itt vannak a kulcsai! Ez a nagyobb a szobakulcs, a kisebb pedig a külső ajtóé, ha éjfél után jönne vissza a hotelbe. - Megnyomott egy csengőt, mire idősebb férfi jött elő valahonnan a lépcső mögül és felemelte Stanford padlóra letett bőröndjét.

- Harminckettes, Jacque! - fordult felé a lány.

- Elnézést, kisasszony, megmondaná, melyik Dubois professzor szobája? - kérdezte Stanford.

- Természetesen, monsieur! - mosolyodott el újra a lány. - 28-as szoba. A professzor úr régi, rendszeres vendégünk. Említette, hogy ön érkezik és keresni fogja. Pillanatnyilag azonban nincs a szállodában.

- Köszönöm - mondta a férfi. - Kérem, értesítsen, ha a professzor visszatérne!

Felment a szobájába, kicsomagolta a bőröndjét, lezuhanyozott és átöltözött. Eddig nem érzett fáradtságot, de ahogy a forró zuhany alól kijött, hirtelen rájött: nemcsak fáradt, hanem álmos is. A 3-400 mérföldnyi út, az átkelés a csatornán és nem utolsó sorban kilométerek a párizsi csúcsforgalomban, megtették a magukét. Megnézte az óráját: háromnegyed négy volt. Leült az egyik karosszékre, hátrahajtotta a fejét és eltöprengett, miért is jött ide.

Mintegy tíz nappal ezelőtt levelet kapott idős francia kollégájától, Dubois professzortól. A kis, kecskeszakállas francia - szokatlan módon - nem számítógéppel írt, hanem kézzel. A szálkás betűkkel írt rövid levelet nem franciául, hanem angolul írták. Így szólt:

Tisztelt kolléga úr!

Miután hallottam, hogy a közelmúltban részt vett egy - a tudományos munkával kapcsolatos - bűnügy sikeres felderítésében, ki szeretném kérni tanácsát a tudomásomra jutott, tudományos eredmények engedély nélküli, illegális felhasználása területén történt, visszaélésekkel kapcsolatban Annál is inkább, mert mialatt ezzel a kérdéssel foglalkoztam, egyéb, ezzel valószínűleg nem összefüggő, de nem kevésbé megdöbbentő dolgok nyomára bukkantam. Miután a jövő héten, szerdán Párizsban egy nemzetközi konferencia kezdődik, amelyen értesülésem szerint ön is részt fog venni, remélem, módunk lesz részletekbe menően is foglalkozni a dolgokkal.

Hétfőtől szállást foglaltam a Hotel Mazarinben (rue de Galilei 24, az Etoile közelében). Ha el tud a konferencia előtt jönni, részletesebben tájékoztatom mindenről. Kérem szíves értesítését.

A közeli viszontlátás reményében

Őszinte híve

Grenoble, 29. Avril, 20...

Pierre Dubois

Dubois professzor neve nem volt ismeretlen előtte. A nála mintegy húsz évvel idősebb francia tudós a genetikai elváltozások során lejátszódó folyamatok vizsgálatának területén dolgozott és neve jól ismert volt a szakirodalomból.

Vajon mit fedezhetett fel Dubois és miért éppen vele kívánja azt megbeszélni? Hiszen több, ennél jobb lehetősége is van. Miért nem fordul például az Európai Unió tudománypolitikai biztosához, Rolf van der Haanhoz?

Töprengés közben nem is vette észre, hogy elszundikált. Mikor felébredt, már csaknem fél hét volt. Hirtelen rájött, hogy éhes. Lesétált a lépcsőn, rámosolygott a recepciós pult mellett ülő lányra és kilépett az ajtón. Kiment az utcára, befordult a rue Vernet-re és végigment rajta az Étoile-ig (magában mindig így nevezte, sohasem szokta meg a Charles De Gaulle elnevezést) és bement a rue de Presbourg sarkán levő híres „Drugstore”-ba, ebbe az elfranciásított, amerikai stílusú üzletbe. Beült az éttermi részbe és megvacsorázott. Mindjárt jobban érezte magát, frissessége is visszatért.

A szállodában a professzor üzenete várta. Stanford bosszankodva vette tudomásul, hogy éppen azalatt a fél óra alatt telefonált, amíg ő távol volt. Azt üzente, kilenc órára menjen fel a Montmartre-ra és várjon rá a Sacré Coeur katedrális előtt. Azt is hozzátette - mondta a recepciós - fontos személlyel fog találkozni, szeretné neki bemutatni Stanfordot is.

Megnézte az óráját: negyed nyolcat mutatott. Felment a szobájába a kabátjáért, mert a kellemes májusi idő ellenére estére már kissé lehűlt a levegő. Rengeteg ideje volt még kilencig, de nem bánta. Úgy érezte, a hosszú autótút után szüksége van egy kis mozgásra. Elsétált a George V. utcánál levő metróállomásig, felszállt, majd a Concorde téri állomásnál átszállt és a place de Clichy-ig utazott.

Felment a lépcsőn a térre, elsétált a boulevard de Clichy-n a Place Blanche-ig, megcsodálva közben kívülről a Toulouse-Lautrec képeiről ismert, nevezetes Moulin Rouge-t. Közben teljesen besötétedett, de a boulevard de Clichy-nek éppen ez adta meg jellegzetes hangulatát. A járdákon özönlöttek az emberek, főleg az ilyen meg olyan korú férfiak, meg-megállva az egymást követő bárok, szex-shopok, varieték előtt, szóba elegyedve az ott sétálgató lányokkal vagy nézegetve a varieték kirakatában félre nem érthető pózban látható, hiányos ruházatú hölgyeket, akinek öltözékét esetenként az inkriminált részek leragasztásával kiegészítve, ha nem is etikailag, de legalább erkölcsrendészetileg elfogadhatóvá tették a képet. Stanford is megállt egy ilyen mulató előtt, majd

betért a mellette lévő szex-boltba és szemügyre vette az ott látható könyvek, kazetták széles választékát, valamint a különféle szexuális segédeszközök alkotta furcsa bemutatót.

A Clichy-n végigsétálva elérte a Place Pigalle-t. Körbesétált a téren, megszemlélve az egymással szemben elhelyezkedő mulatók műsorát hirdető meztelen hölgyek egyéni és csoportokat alkotó képeit, majd az órájára nézett: fél kilenc volt. Itt volt az ideje elmenni a templomhoz. Otthagyta a teret és a rue André Antoine-on elindult felfelé a dombra. Felkapaszkodott a hangulatos, sötét kis utcákon keresztül a rue Norvin-ig és jobbra fordult a katedrális felé. Még volt annyi ideje, hogy körbesétáljon a Tertre téren, átvágva a festők és a körülöttük tolongó látogatók között, hogy pontosan kilenc órára a Sacré Coeur katedrális lépcsőjéhez érjen.

Mivel lent nem látta Dubois professzort, felment a lépcsőn a börtáskákat, afrikai szobrocskákat és más souvenireket áruló fekete bőrű férfiak között a templom hatalmas kapujáig, hátha ott találja, de ott sem volt. Stanford szerette a pontosságot és mástól is elvárta, ezért, amikor tíz percig hiába várt, kezdett türelmetlen lenni. Egy pár percig még várt, majd bement a templomba és ott nézett körül. Bent istentisztelet volt és a kései órához képest sokan voltak. Noha a tömegben nem sok reménye lehetett a professzort felfedezni, egy ideig próbálkozott, azután kísértelt a templomból és kissé odébb beállt a katedrális jobb oldala melletti utcácskában magát illető pantomim színészt bámulók táborába.

A pantomimos éppen egy gyümölcs elfogyasztását mutatta be. Eszközök hiányában is jól lehetett mozdulatait szemlélve követni a cselekvést. A tömeg jól szórakozott, dicsérő beszélésekkel és esetenként némi aprópénzzel jutalmazva a művész játékát. A színész mögötti utca sötétjéből, most hirtelen egy újabb pantomim színész lépett elő. Mélyen meghajolt a közönség felé, azután széles mozdulattal hátrafelé mutatott. Megfordult, visszatípett a sötétbe, majd újból előjött, vállán egy harmadik figurát cipelve. A harmadik olyan élettelenül lógott a másik vállán, hogy a nézők itt-ott elnevettek magukat és játékát hangos tapsal jutalmazták: Az első játékos megfordult és meglepetést színlelve kitérte karjait, amit a közönség újabb tapsal jutalmazott. A második színész eközben a falhoz típett és a harmadik figurát a falhoz támasztva leültette. Az kinyújtott lábakkal mozdulatlanul ült ott, kifacsart karjai élettelenül lógtak le kétoldalt, újabb derűtséget váltva ki a közönségből.

A második színész most ismét mélyen meghatolt, széles mozdulattal rámutatott a földön ülő harmadikra, azután kényeskedő léptekkel visszatípett és eltűnt az épület mögötti sötét utcában. A nézőközönség ismét tapsolt, az első színész újra meghajolt, de a falnak támasztott, földön ülő harmadik nem mozdult. Ez már a nézőknek is feltűnt. Először nevetve biztatták, majd egy tizenhét év körüli fiú odament hozzá és még mindig mosolyogva egy ujjal megbökte. Az alak ekkor megmozdult, lassan lecsúszott a fal mellett és mozdulatlanul elterült a földön. A fiú lehajolt hozzá, megérintette, azután riadtan hátraugrott és a nézők felé fordulva felkiáltott: - Ez meghalt!

A közönség döbbenet hallgatott, egyesek felhördültek, majd lassan, egyszerre elindultak a földön fekvő felé, azután egyre gyorsabban, szinte szaladva körülvették. Az első pantomim színész is feladta pózát és a nézőkkel együtt a fekvőhöz futott.

Kíváncsiskodókkal együtt Stanford is megpróbált a fal mellett fekvőhöz közelebb kerülni. A sötétben nem jól látta a halottat, csak amikor a többiek elég közel engedték hozzá. Vékony, jólöltözött férfi volt, kabátjának két szárnya szétterült a földön (úgy látszik, ahogy a másik férfi letette a földre, a zakó ki-gombolódhatott). Fehér inget viselt nyakkendővel, amelynek színét a félhomályban már azért sem lehetett megállapítani, mert teljesen átázta a vér, ami a fehér ing nagy részét is elszínezte. Ahogy Stanford közelebb hajolt hozzá, megismerte a krétafehér, idős, szakállas férfiarcot, amely szinte kiemelkedett a sötét háttérből... Dubois professzor arcát.

2. Kihallgatás

- Szóval ön azt állítja, monsieur Stanford, Franciaországba érkezése óta nem beszélt Dubois professzorral, annak ellenére, hogy találkozója volt vele - foglalta össze az elmondottakat Leclerc felügyelő és hangjából kiérzett a kétkedés.

- Nemcsak állítom, hanem így is van! - csattant fel Stanford ingerülten. - Nagyon bosszant, hogy láthatólag kétségbe vonja szavaimat. Önként jelentkeztem önöknél, hogy elősegítsem a bűntény megoldását. Úgy látszik, helytelenül tettem, önök kiválóan nyomoznak, mindenre maguktól is rájönnek.

- Azt hiszem, monsieur, nincs tisztában a helyzetével - emelte fel hangját bosszúsán a felügyelő is, akinek szokott fölényét nem csekély mértékben csökkentette, hogy a kihallgatás angol nyelven folyt. - Bármikor őrizetbe vehetem a nyomozás akadályozásáért!

- Tegye meg, ha akarja - mondta higgadtan Stanford, akit megnyugtatót az a tény, hogy Leclerc is ideges. - Viszont jogom van telefonálni, élek vele.

- Ügyvédet akar hívni, vagy esetleg a brit nagykövetséggel óhajt beszélni? - kérdezte a felügyelő gúnyos mosollyal az ajkán.

- Nem, monsieur Leclerc - válaszolta Stanford hasonló gúnyos hangon. - Megkérem, szíveskedjék felhívni nekem monsieur Jeanpierre Lefèvre-t, a tudományos kutatási-fejlesztési minisztert.

A felügyelőt először megdöbbenette Stanford kívánsága, de azután még dühösebb lett.

- Mit akar, ez valami újabb trükk? - mondta dühös gúnnyal. - Hogy tudnék - ha egyáltalán akarnék - ilyenkor a miniszterrel beszélni? Tudja, hány óra? Fél tizenegy!

- Tudom - válaszolta nyugodtan Stanford, aki érezte, hogy egyre inkább ura a helyzetnek. - Persze, nem ismeri az otthoni számát. Itt a címe és telefonszáma - vett elő zsebéből egy kis noteszt. - Tessék, itt van: J. Lefèvre.

Leclerc arcáról lehervadt a gúnyos mosoly. Elvette a kis zsebnoteszt és megnézte a nevet.

- Hát nem is tudom - mondta idegesen. - Előbb beszélnem kell a főnökkel. - Azzal elindult kifelé, de az ajtóban megállt. - De ha ez valami...! - Meggondolta magát, elhallgatott, majd kiment az ajtón.

Jó negyedóraig volt távol. Ezalatt Stanford kényelmesen hátradúlva a székében nyugodtan szundikált, ellentétben a szoba sarkában levő asztalnál ülő őrmesterrel, aki egyre nyugtalanabb lett, ahogy telt az idő.

Leclerc végül visszajött. Nyilván nagy erőfeszítésbe került, hogy legyűrje bosszúságát, de rezzenéstelen pókerarccal lépett be és azonnal Stanfordhoz fordult.

- Beszéltem a prefektus úrral, aki úgy döntött, ne zavarjuk otthon a miniszter urat. A megbeszélést (már nem kihallgatást mondott) holnap folytatjuk. Most elmehet.

Stanford látta, hogy nyeregben van és élt is vele.

- Már mindent elmondtam, amit tudtam. Ellenőrizheti - tért át franciára. - Ha mégis beszélni kívánnak velem, holnap délelőtt tizenegy óráig megtalál a Hotel Mazarinban, 24-es szoba. - Majd hozzátette. - Megkérhetem, hogy hívjanak nekem egy taxit?

A felügyelőn látszott, hogy alig tudja türtőztetni magát.

- Szükségtelen - mondta fojtott dühvel. - Egy kollégám hazaviszi. Jó éjszakát! - köszönt, majd visszafordult: - Viszontlátásra, holnap találkozunk! - tette hozzá, némi elégtétellel a hangjában.

*

Stanford a fáradságos nap után reggel nyolcig aludt. Kipihenten ébredt, lezuhanyozott, felöltözött és lement a hotel éttermébe reggelizni. Alig fogyasztotta el a szokásos francia reggelit, ami két croissantból, vajból és dzsemből állt, amikor a pincér odalépett hozzá és zavartan közölte vele, hogy két úr keresi. Gyorsan felhajtotta kávéját (az előbb gondolkodott, kávé vagy teát kérjen-e, végül a kávé mellett döntött) és kísértelt az étteremből a szálloda előcsarnokába.

A két úr láttán egyáltalán nem lepődött meg a pincér zavarán. A két látogató közül legalább az egyikről, Leclerc felügyelőről, egyenruha nélkül is messziről lerítt rendőr mivolta. Társa harmincöt év körüli, magas szőke férfi volt.

- Üdvözlöm, felügyelő! - nyújtotta kezét Stanford széles mosollyal, mintha előző nap a legszívélyesebb barátságban váltak volna el. - Remélem, maga is kipihente a tegnapi nap fáradalmait.

- Örülök, hogy maga ilyen kipihent és jókedvű, monsieur, - válaszolta Leclerc fanyar, nem túl barátságos mosollyal. - Sajnos nem sokat pihentem. Én kénytelen voltam tovább dolgozni az ügyön. De engedje meg, hogy bemutassam Gerard Forestier őrnagyot, a biztonsági szolgálattól.

Az őrnagy magas, hosszúkás arcú férfi volt, gesztenyebarna haját hátrafésülve viselte. Nem látszott katonának vagy rendőrnek, arca nem volt szigorú, szemében valami bohém kifejezés bujkált és a szemlélő azt várta, hogy mindjárt elneveti magát.

- Örvendek - fogott kezét Stanford az őrnaggyal. - De uraim, azt hiszem jobb lesz, ha felmegyünk a szobámba és ott folytatjuk a beszélgetést. Isznak valamit?

- Köszönöm, de szolgálatban vagyunk... - kezdte a felügyelő, de az őrnagy közbevágott: - Köszönöm, elfogadjuk!

A felügyelő előbb kinyitotta a száját, még a kezét is felemelte, mint aki tiltakozni akar, de azután csüggedten leengedte. A szája még egy ideig félig nyitva maradt, azután azt is becsukta és szemét zavartan a padlóra szegezte.

- Meghívhatom az urakat egy armagnac-ra? - kérdezte Stanford. - Én Franciaországban mindig azt iszom. Vagy Önnek, felügyelő, inkább egy pernot? George Simenon könyveiből úgy értesültem, maguk azt isszák - fordult Leclerchez, alig leplezett gúnnyal.

Leclerc felügyelő azonban nem sértődött meg, hanem Stanford meglepetésére elmosolyodott, először, amióta találkozott vele.

- Köszönöm, de én, Maigret felügyelővel ellentétben, a konyakot részesítem előnyben - válaszolta, miközben arcán a mosoly vigyorra szélesedett. - Ha pedig armagnac-kal kínálnak, természetesen nem utasítom vissza.

- Kedves Leclerc - vigyorodott el Stanford is - maga kellemes meglepetést okozott nekem. A tegnapi kihallgatás után nem tételeztem fel, hogy humorérzéke is van.

- Minden franciának van humorérzéke, még ha rendőr is - felelte Leclerc, akinek láthatólag jól esett Stanford megjegyzése és örült, mert látta, hogy a közöttük lévő feszültség kezd oldódni.

- Küldessen fel, legyen szíves, egy üveg armagnacot - szólt oda Stanford a recepciónak, majd felkísérte szobájába a vendégeit.

Miután mindannyian elhelyezkedtek, Leclerc szólalt meg először.

- Remélem, nem fogja fel a tegnapi találkozásunk során történeteket személyes sérelemnek - kezdte kissé zavartan. - Én csak a munkámat végeztem, úgy, ahogy szoktam. Lehet, hogy sértette a gyanakvásom, de nem tudhattam, kivel állok szemben, ami pedig azt a tényt illeti, hogy maga jelentkezett nálunk... Nos, az ilyen önkéntes jelentkezésekkel kapcsolatban számos történettel tudnám önöket szórakoztatni.

- Megértem és spongyát az egészre! - mondta nevetve Stanford. - De megütötte a fületem, amit az imént mondott: az hogy „nem tudhattam, kivel állok szemben”. Sohasem igényeltem kivételes elbánást és Lefèvre miniszter úr

nevét is (akit a Sorbonne-ról ismerek, ahol tanárom volt), csak azért említettem, mert bosszantott a bizalmatlansága. De, úgy látom, már beszéltek vele!

- Igen, beszélünk - mondta Leclerc. - A miniszter úr igazolta önt és ezzel le is lett volna zárva az ügy.

- De, feltételezem, nem lett, különben nem jöttek volna most ide - bólogatott Stanford - különösen monsieur Forestier, akinek jelenléte nyilván nem véletlen.

- Ahogy mondja, nem véletlen - kapcsolódott a beszélgetésbe az őrnagy, aki eddig hallgatott. - Engem Lefèvre miniszter úr kérésére maga a belügy-miniszter bízott meg bizonyos összefüggések felderítésére.

- Mi függ össze és mivel? - kérdezte Stanford, növekvő érdeklődéssel.

- Ha megengedik, befejezem - vette vissza a szót a felügyelő. - Tehát, amint már mondtam, le is lett volna zárva az ügy, amit különös körülményei ellenére is egyszerű utcai rabló-támadásnak tekintettünk, ha az előző napon nem történt volna egy másik haláleset.

- Egy másik, hasonló gyilkosság? - kérdezte meglepve Stanford.

- Nem tudjuk gyilkosság volt-e - felelte elgondolkozva a felügyelő. - Néhány napja Antibes közelében a tengerparton a fürdőzők egy vízbefulladt ember holttestére találtak. Ez a tény önmagában nem volt különös, ilyen balesetek sajnos gyakran előfordulnak. Amint azonban a tengerparti balesetet kapcsolatba hoztuk Dubois professzor meggyilkolásával, különös összefüggésre figyeltünk fel. A tengerbe fulladt személyt sikerült ugyanis azonosítanunk: a néhány napot a Riviérán töltő doktor Sigurd Larsen norvég biológus volt Oslóból, aki ugyanerre a konferenciára jött Franciaországba.

3. A 28-as szobában

- Ez valóban különös - mondta elgondolkozva Stanford. - Nem volt rajta semmilyen sérülés, mi erőszakra utal?

- De igen - válaszolt az őrnagy. - Valószínű, hogy összeütközött egy motorcsónakkal. Elég szokványos tengerparti vízi balesetnek látszott és lehet, hogy az is volt. Mindenestre Dubois meggyilkolása után nem mellőzhetjük a két eset összefüggésének vizsgálatát. Elvégre két nemzetközi hírnévű tudós haláláról van szó.

- A rendőrség a holttest felfedezése után azonnal zárta a professzor szobáját - vette át a szót ismét Leclerc. - Át is vizsgálták és nem találtak semmi rendkívülit. De a vizsgálat a szokásos rutin eljárással történt. Ezért úgy döntöttünk mi is átkutatjuk a szobát, hátha valamilyen követhető nyomra akadunk, ami esetleg utal az indítékra is. - A felügyelő itt elhallgatott, egy kicsit habozott, majd folytatta: - Azért jöttünk, hogy megkérjük, vegyen részt ön is a vizsgálatban, talán talál valamit, amiből rájöhetünk, miről akart Dubois beszélni önnel.

- Természetesen, uraim - sietett a válasszal Stanford. - Ennyivel tartozom szegény Duboisnak.

- Igen - mondta Forestier. - Mert meglehet, meggyilkolása összefügg azzal, amiről önnel akart beszélni, doktor. Lehet, hogy azért ölték meg, mert megtudott valamit.

- Csak azt nem értem, miért ilyen bonyolult módon ölték meg - gondolkodott hangosan Stanford. - Miért álcázta magát pantomimosnak a gyilkos, ahelyett, hogy egyszerűen leszúrja a professzort, azután otthagyja.

- Ezt a tanúk kihallgatása alapján könnyen meg tudjuk magyarázni - válaszolt az őrnagy. - Többen látták, hogy a két ember találkozott, és egymáshoz egészen közel állt. A gyilkos nyilván akkor szúrta le Duboist. Ha akkor elengedi a testet és elfut, rögtön észreveszik és üldözni kezdik. Valószínűleg látta a valódi pantomim színészt és ez adta neki a gondolatot, hogy az ismert módon szabaduljon meg a holttesttől, azután nyugodtan elosonjon. Ne felejtsek el, sötét volt és az arcát senki sem látta, a ruhájáról is csak azt látták, hogy sötét.

- Akkor indulhatunk? - szólt közbe türelmetlenül Leclerc felügyelő, aki láthatólag minél előbb vissza akart térni irodájába.

- Miért sietünk annyira? - mondta Stanford. - Még nem is ittunk.

- Ez igaz - csatlakozott hozzá Forestier őrnagy is, akinek nyilván nem volt fontosabb dolga; ellentétben a felügyelővel.

- Hát akkor egészségünkre! - emelte poharát a házigazda.

- És természetesen nyomozás sikerére! - tette hozzá az őrnagy, majd nagy szakértelemmel ízlelgette az italt.

A felügyelő is láthatólag élvezte az armagnac-ot, de miután megitta, újra türelmetlenül nógatni kezdte társait.

- Most már azért lássunk neki! - zsörtölődött. - Azt hiszik, nekem nincs más dolgom?

Lementek a lépcsőn a második emeletre és megálltak a 28-as szoba ajtaja előtt, amelyen széles papírszalag adta a szemlélők tudtára, hogy a rendőrség a helyiséget zár alá helyezte. Leclerc előkotorta zsebéből a kulcsot és kinyitotta az ajtót.

Beléptek a félhomályos helyiségbe, amelynek lehúzott redőnyei tanúsították, hogy a rendőrség még a gyilkosság éjszakáján átkutatta Dubois professzor szobáját. Leclerc az ablakokhoz lépett, kitartha zsalugátereket és nagy szakértelemmel nekikezdett a szobában található holmik vizsgálatának.

A professzor láthatólag rendszerető ember volt. Böröndjeit teljesen kiürítette, felsőruháit mind beakasztotta a szekrénybe, míg fehérneműi gondosan összehajtva a fiókokban helyezkedtek el. A felügyelő beletúrt az ingek közé, de abbahagyta és betolta a fiókot.

- A ruhák között nem fogunk semmit találni. A professzornak nyilván nem volt rejtegetni valója. Nézzük inkább a papírokat.

Dubois aktatáskáját is kiürítette, láthatólag berendezkedett az egész hetes tartózkodásra. Valamennyi irományt a fal mellett álló asztalka fiókjában helyezte el. Leclerc kihúzta a fiókot és tartalmát sorban kirakta az asztalra. Az útlevel mellett egy notesz is odakerült, majd a repülőjegyek, végül egy vékony dosszié.

- Megengedik? - kérdezte Stanford. Kezébe vette a dossziét és kinyitotta. Legfelül egy levél volt. Stanford kivette a borítékból és hangosan felolvasta:

Tisztelt Professzor Úr,

Telefonbeszélgetésünk után úgy éreztem, hogy állításaimat bizonyítanom kell. Azt hiszem, sikerült megfelelő bizonyítékokat szerezni (ne kérdezze, hogyan!) arról, hogy Walesben, a Conway közelében lévő, Harwey Jones doktor irányítása alatt álló klinikán Weitsacker szindrómában szenvedő betegek kísérleti jelleggel eddig hivatalosan el nem fogadott és végső kimenetelében bizonytalan, tehát meg nem engedett terápiát alkalmaznak.

Ezeket a bizonyítékokat: fényképeket, jegyzőkönyveket, stb., mellékelem és felhasználásukat teljes mértékben Önre bízom.

Őszinte tisztelője

Llandudno, 11. 04. 2015.

B.G.

Stanford letette a levelet, gyorsan átfutotta a mellékelt fényképeket és iratokat, majd kérdően nézett a másik kettőre.

- Ez lenne az ok? - kérdezte.

- Elképzelhető - válaszolta az őrnagy elgondolkozva. - Mindenesetre értesíteni kell az Unió illetékeseit.

- Rolf van der Haant, az Unió tudománypolitikai biztosát, ismerem és véleményem szerint ő is az illetékes ebben az ügyben - bólintott Stanford.

- Hát akkor itt végeztünk is! - szólt közbe türelmetlenül Leclerc.

- Van itt még valami - szólt közbe Stanford, felemelve az asztalról egy újságcikk kivágást, ami eddig megbújt a dosszié alatt.

A Californian News amerikai napilap mintegy négy hónappal ezelőtti félhasábos cikke doktor George Washington Jenkinsnek, az ismert biológusnak tragikus autóbalesetéről számolt be. A tudós autója egy kanyargós hegyi úton megcsúszott és a mélybe zuhant. A kocsikigyulladt és vezetője bennégett, csak személyes tárgyai alapján tudták azonosítani. Mint a vizsgálat megállapította, a balesetet valószínűleg a kormánymű hibája okozta.

- Hát akkor végre indulhatunk? - kérdezte idegesen a felügyelő.

- Egy pillanat - mondta az őrnagy kajánul, mert bosszantotta Leclerc állandó sürgetése. - Még nem néztük meg a ruhákat a szekrényben.

A felügyelő nem szólt semmit, csak bosszúsan odalépett a szekrényhez és gyorsan végig tapogatta a ruhák zsebeit. Az utolsó zakónál hirtelen megállt, benyúlt a jobb oldali zsebébe és egy összehajtogatott cédulát húzott elő, amit átnyújtott a diadalmasan vigyorgó őrnagynak. A cédulán csak nevek voltak, összesen kilenc név.

- Mutassa csak, legyen szíves! - kérte Stanford izgatottan és szinte kitépte Forestier kezéből a papírlapot. - Ezeket mind ismerem!

Végignézte a neveket, összeráncolta a homlokát, azután az őrnagy és Leclerc felé fordult.

- Ezeknek az embereknek semmi közük, ahhoz, amiről az előbbi levél szól, legfeljebb a levélben említett Harwey Jonesnak - mondta elgondolkozva. - Lehet más összefüggés is?

Azzal átnyújtotta a papírlapot a nevekkel a meglepett őrnagynak.

A névsor elején Dubois neve állt, utána a holland Hendrik Oudehuis professzoré, majd a német Rundstadtler doktor következett, azután az orosz Laricsev akadémikus, az angol Jones és az ugyancsak angol, illetve inkább skót Sir Archibald MacLeary, azaz doktor MacLeary, valamint az olasz Santini professzor Bolognából. A névsor végén két név volt, mindkettő aláhúzva és felkiáltó jellel jelölve: az újságcikkben szereplő George Washington Jenkins és a napokban itt, Franciaországban vízbe fulladt norvég tudós, Sigurd Larsen.

- A listán szereplő tudósok közül - magyarázta Stanford az értetlenül álldogáló, türelmetlen Leclercnek - a névsor összeállítóját, Duboist is beleértve, három már halott.

Ekkor megcsörrent az őrnagy telefonja.

- Itt Forestier őrnagy - szólt bele, majd meglepetten kérdezte: - Carcassone-ban? Hogyan? - Rövid szünet után tovább kérdezett: - Mikor? - Azután azt mondta: - Értem - majd behajtott a mobil telefon tetejét, és Stanfordhoz fordult: - Nem három halott, hanem már négy.

4. Közjáték Carcassone falain

Carcassone várának története visszanyúlik a középkor kezdetéig. A hatalmas, vastag falakkal övezett magas vár a szemlélő számára még ma is szinte bevehetetlennek tűnik. A magas, vastag falak két sorban húzódnak a vár körül, a falakból hatalmas tömör bástyák emelkednek. A vár azonban tulajdonképpen lakatlan, illetve lakosainak száma nemigen éri el a húsz főt. A város többi, mintegy negyvenezer lakója odalent emeletes lakóházakban, lakótelepeken él. A vár maga csak a turisták látogatása idején kel életre. Ekkor megnyílnak a vendéglők, cukrászdák szuvenir üzletek és megkezdik munkájukat a vendégek csoportjait a falakon végig kalauzoló idegenvezetők.

Carcassone nevét a szájhagyomány szerint egy Carcas nevű nőről kapta, aki csellel megmentette a várost Nagy Károly csapatainak ostromától. Bár - mint

ezt a történészek egyhangúan bizonygatják - ennek a történetnek semmilyen alapja sincs, a város lakói ragaszkodnak hozzá, mert ezen a címen további emléktárgyak eladása válik lehetővé romantikát kedvelő turistáknak. Sőt a városka talán legfelkapottabb vendéglőjét „Auberge de Dame Carcas”-nak nevezik.

Horst Rundstadtler doktor nem bánta meg, hogy ezt a vendéglőt választotta. A jól összeállított menü utáni fél liter vörösbortól jóleső kábultság vett rajta erőt. Nagyon szeretett enni, ami - nagy bánatára - gömbölyded alakján is meglátszott. Egy kicsit elüldögélt még, nekidőlve a homályos szeparé dúsan faragott faburkolatának, majd felállt és kísértelt a kis utcákon tolongó turisták tömegébe. Az idő nem volt valami jó, nemcsak szemerkélt az eső, hanem már jócskán esett is. De nem nagyon bánta, mert ahogy körülnézett, megkönnyebbülve állapította meg, hogy sehol sem látja a fekete szemüveges, szakállas öregembert.

Rundstadtler a napokban kezdődő biokémiai konferenciára jött Kölnből Franciaországba és miután a sok munka miatt már vagy két éve nem volt szabadságon, úgy gondolta, összeköti a hasznost a kellemessel és a konferencia megkezdése előtt néhány napot a tengerparton tölt. Először a Riviérára akart menni, de egy utazási iroda kirakatában meglátta a Languedoc-Roussillon szépségeit hirdető plakátot, bement és magával vitt néhány ismertetőt. Ezekből megtudta, hogy ott megtalálható mindaz, ami a felkapott Riviérán van, sokkal olcsóbb és amellet több természeti szépséggel is találkozhat.

Autóval indult el Kölnből és még aznap délután Bézierbe érkezett, ahol a szent Nazaire katedrális közelében, a parkkal szemben foglalt szállást a rue de Rotonde-on és onnan kiindulva járta be a környéket. Végigjárta a tengerpartot Valras-tól Frontignan-ig, majd az autósutrán felment Montpellier-be. A város nem tett rá túl mély benyomást, valahogy jellegzetesebbet, mediterránabbat, dél-franciábbat várt és ehelyett egy szép, műemlékekben gazdag, de jellegtelen nagyvárost talált.

Ekkor látta először a sötét szemüveges, testes, fekete szakállas embert, amint kezében olyan fehér bottal, amilyent a csökkent látásúak használnak, görnyedten elvánszorgott az avenue Foch platánfái árnyékában parkoló kocsija mellett. Talán észre se vette volna, ha az öregember nem áll meg pont az autó mellett pihenni. Talán három percig állt ott, teljes súlyával fehér botjára támaszkodva, miközben arcát a bennülő felé fordítva, mereven nézte Rundstadtler, majd felegyenesedett és tovább bicegett.

A doktor másnap meglátogatta Narbonne-t. Az autót a csatorna túlsó oldalán hagyta és átsétált a város egyik ékességén, a Pont des Marchands-on, a kis gyalogos hídon, hogy megcsodálja a kapuk, tornyok, ablakok ég felé törő bámulatos látványát, amelyet a „rég” és „új” érseki palotával egybeépített katedrális épület-együttese nyújtott. Percekig némán bámulta a kis és nagyobb tornyokat és nem tudott velük betelni, nem tudta szemeit levenni egyes gótikus részekről.

Végül abbahagyta az épület csodálását és a hatalmas kapu felé fordulva elindult az előcsarnokból a katedrális belseje felé. És akkor újra meglátta a fekete szemüveges öregembert. Közvetlenül a kapu előtt állt, illetve talán inkább mellette, nekitámaszkodva hajlott hátával az egyik kőoszlopnak. Mozdulatlanul állt és mereven nézett Rundstadtler felé. Persze a sötét szemüveg miatt nem lehetett látni a szemét, de fejét egyenesen feléje fordította. A doktor egy pillanatra megtorpant, de azután megemberelte magát és folytatta az útját a kapu irányában. Az ember akkor elfordult és botjára támaszkodva lassan befelé indult a templomba. Mire Rundstadtler a kapuhoz ért, már eltűnt az oszlopok között.

Furcsa, megmagyarázhatatlan rossz érzés kerítette hatalmába. Azzal nyugtatta magát, hogy a találkozás csak véletlen. Hiszen minden turista ugyanazokat a helyeket látogatja. Nem csoda, hogy a tartomány legnevezetesebb helyein találkozik össze ugyanazzal az emberrel, mint ahogy találkozhat akár ugyanazon tíz más turistával is. De volt valami ebben az öregemberben, valami természetellenes (racionális gondolkozása nem engedte úgy fogalmazni, hogy természetfeletti), furcsa lassú járása, merev tekintete, illetve nem is tekintete (hiszen a szemüveg mögött nem volt látható, merre néz), hanem fejének mozdulatlan, merev tartása, ami nem engedte megnyugodni. És volt még valami. Volt az emberben baljós volta mellett valami ismerős, mintha már látta volna valahol, de nem tudott rájönni, hol.

Ahogy végigjárta a katedrális, rossz érzése lassan elmúlt, annyira lekötötte a látnivaló. A templom után meglátogatta a régészeti-múzeumot, megebédelt egy kis vendéglőben, azután visszasétált kocsijához. A szakállas emberről már teljesen meg is feledkezett. Nem emlékezett, pontosan hol hagyta az autót. Néhány perces keresés után végül a rue de la Parerie-n megtalálta az egymás után szorosan parkoló kocsik között. Kinyitotta és éppen be akart ülni, amikor pillantása az utca túlsó oldalán levő padok sorára esett. A középső padon, pontosan az autóval szemben, ott ült az öregember. Botját két kezével fogta, mintha kapaszkodna bele és sötét szemüvegét egyenesen Rundstadtler felé fordította.

Doktor Rundstadtler megborzongott. Úgy érezte, megbolondul, ha nem tisztázhatja, miért ered ez a furcsa öregember minduntalan a nyomába. De vajon tényleg így van-e? És ha odamegy hozzá, mit kérdezzen tőle? Végül hosszas habozás után erőt vett magán és elindult volna az utca másik oldala felé, hogy legalább megismerkedjék és beszédbe elegyedjék vele, de amikor a túloldal felé fordult, a pad már üres volt.

Az eset annyira zavarta, hogy alig tudott este elaludni és egész éjjel hánykolódott. Álmában is a sötét szemüveges férfit látta, amint arcát mereven feléje fordítva lassan elindul feléje. El akart szaladni, de a lábai mintha megbénultak volna. Hangosan felkiáltott és verítékben fürödve felriadt.

Ez volt az utolsó szabad napja, másnapra már Párizsban kellett lennie, különböző ügyeinek intézése és több kollégával való találkozás céljából. Már előzőleg elhatározta, hogy mindenképpen ellátogat Carcassone-ba, ebbe a múzeum-

városba, ami maga az élő történelem. Bézierből az út autósstrádán vezetett és így hamar odaért.

Útközben végiggondolta, mit is kell holnap a konferencia előtt elvégeznie és kikkel kell találkoznia. Legfontosabb volt két megbeszélés: Az egyik a francia Dubois professzorral, akivel közös kutatási programot hajtottak végre, genetikai mutációk vizsgálata területén. De még ennél is fontosabbnak tartotta, hogy találkozzék MacLeary doktorral. Ha ugyan ott lesz, mert az mindig távol tartotta magát a konferenciáktól és más, hasonló tömeges találkozóktól. MacLeary nemrégiben alig hihető bejelentést tett: megtalálta a rák valamennyi formájára alkalmazható specifikus gyógyszert. A doktor igen nagy tekintélynek örvendett. Gyakorlatilag mindannyian elismerték elsőségét ezen a területen tevékenykedő tudóstársai között, talán csak az olasz Santini kivételével, akivel egyébként is állandóan személyeskedésbe torkoló, késhegyig menő vitái voltak. (Ezek a viták csak publikációk formájában folytak, mert a külön skót, Sir Archibald MacLeary sohasem hagyta el kutatóintézetnek berendezett kastélyát.) Santini hasonló területen dolgozott és vitájuk során MacLearyt azzal is megvádolta, hogy az ő kutatásait használja fel sajátjaként. Haragját (sőt gyűlöletét) kiterjesztette mindazokra a kollégáira is, akik elismerték MacLeary elsőbbségét.

Gondolatsora itt megszakadt, mert az autósstráda jobb oldalán feltűntek Carcassone várának komor bástyái és rövidesen az erőd többszörösen védett bejárata előtti parkolóban találta magát. Besétált a főkapun, a bejáratot biztosító ikertornyok között, a kastély kettős rezidenciális épületének központi udvarára. Bejelentkezett a következő vezetési, csoportos sétára a városfalakon, ami egy óra múlva volt esedékes, mivel éppen lekéste a mostani csoport indulását és tüzetesen végignézte a kastély termeit a negyedik századi hátsó falaktól a tizenötödik században épült déli szárnyig. A kőtár meglátogatása után még mindig bőven volt ideje, beült tehát Carcassone egyik legnevezetesebb vendéglőjébe az „Auberge de Dame Carcas”-ba és megebédelt, annál is inkább, mert az eső már jócskán elkezdett szemerkélni és nem volt kedve a fal-sétáig az esőben kódorogni.

Ebédje végeztével, ahogy kilépett a kis utcára, megállapította, hogy az eső már jócskán esik, csaknem zuhog. Ez kissé elvette a kedvét, de megvigasztalta, hogy sehol sem látja a fekete szemüveges, szakállas öregembert, és ernyőjét kinyitva az eső ellenére csatlakozott a most induló csoporthoz.

A Szent Lajos bástyáról megtekintették a folyó túloldalát, ami jobb időben bizonyára pompás látvány lehetett, de az adott körülmények között nem nyújtott nagy élvezetet. Mindez nem zavarta a csoport vezetőjét abban, hogy az egyes állomásokon ugyanúgy elidőzzön, mint ezt ragyogó napsütésben tenni szokta. Átmentek a két párhuzamos fal alkotta fedett sétányon az Aude folyó melletti kapuhoz, azután útjukat a vizigót toronynál folytatták.

Az idegenvezető minden szakasz után bezárta maguk mögött a sétautat szegélyző vaskerítést. Az eső egyre kellemetlenebbül zuhogott. A csoport szét húzódott, az emberek nagy része nem törődve a buzgó vezető lelkes magyará-

zatával kisebb csoportokra oszolva szétszéledt, hogy az érdekesnek látszó részeket megnézzék.

Rundstadtler doktor a csoporttól kissé lemaradva egy beugróban érdekesnek látszó falrészt akart közelebbről megvizsgálni, amikor hátrapillantva meghűlt a vér az ereiben: Mintegy húsz métere tőle ott állt a szakállas öregember, fehér botjára támaszkodva, sötét szemüvegét mereven rászégezve. De most nem maradt mozdulatlan, hanem elindult egyenesen feléje. Talán a nyomasztó környezet tette, talán a rossz idő, de Rundstadtler elvesztette a fejét. Hirtelen úgy érezte, el kell futnia, menekülnie a különös, vészjósló alak elől. Körülnézett és még látta a csoport néhány távolodó tagját. Gyorsan elindult feléjük, szinte futva, de az út kanyarulatánál a bezárt vaskerítésbe ütközött. Hátranézett. Az öregember lassan bár, de folyton a nyomában járt és már alig tizenöt méterre volt tőle.

Mindenáron el akarta érní a többieket; jobbra fordulva átbújt egy kisebb boltív alatt, figyelmen kívül hagyva a „Vigyázat, életveszély” feliratú táblát, és tovább futott a többiek felé a fal peremén húzódó keskeny macskaköves úton, aminek egyik oldalán nem volt semmilyen korlát. A fal kanyarodott és mintegy öt méterrel arrébb egy kis kerek bástya állta a doktor útját. Megtorpant és egy pillanatig nem tudta mitévő legyen, de mire visszafordult, az öregember már beérte. Rundstadtler hátrálni kezdett, majd megállt.

- Mit akar tőlem? - akarta kérdezni, de csak rekedt hörgés tört elő a torkából. Az ember ekkor külsejét meghazudtoló fürgeséggel hozzálépett és botját mellének szegezve erősen meglökte. Rundstadtler elvesztette az egyensúlyát, de hátralépve sikerült a falba kapaszkodva visszanyernie. Kiáltani akart segítségért, de mire kinyitotta a száját, a másik újra meglökte botjával, olyan erősen, hogy hátratántorodott. Lába megcsúszott a kerek, vizes macskaköveken és háttal lezuhant a húszméteres mélységbe. Esés közben kiáltott valamit, de sikoltását elnyelte a zuhogó esőcseppek kopogása, ugyanúgy, mint a földet ért test tompa puffanását.

5. Megbízatus

Kellemes májusi reggel volt, Stanford szinte sajnálta, hogy megérkezett útja céljához és a napsütötte utcáról be kell lépnie az előtte álló, tiszteletet parancsoló, komor épületbe.

- Jó reggelt, uram! - köszönt a portás, vagy inkább kapuőr, amikor belépett a Királyi Központi Biokémiai és Genetikai Intézet viktoriánus stílusú, ódon külsejű épületének díszes kovácsoltvas kapuján. - Segíthetek?

Zömök, kissé pocakosodó, ötven év körüli férfi volt. Az egyenruha és a derékszíján a gáz-spray mellett lévő tokból fenyegetően kikandikáló revolver markolata valahogy nem volt összhangban barátságos, joviális külsejével.

- Jó reggelt - mondta Stanford és minden további magyarázat helyett átnyújtotta neki a meghívót, amelynek alján Rolf van der Haannak, az Európai Unió Tudománypolitikai biztosának aláírása díszelgett.

- Bocsánat, Mr. Stanford - mondta a portás illedelmesen. - De hát ez a dolgom. Természetesen már várják. Szíveskedjék felfáradni az első emeletre. Az a nagy ajtó, mindjárt a lépcsővel szemben.

Stanford elindult a lépcső felé.

- A lift jobb oldalt van a lépcső mellett - szólt utána az őr, kissé megkésve.

- Köszönöm - szólt az vissza, és felsietett a széles márvány lépcsőn az első emeletre, kopogott, majd benyitott a lépcsővel szemben levő, hatalmas tölgyfa ajtón, amelyen az „IGAZGATÓ” felírás díszelgett.

- Jó reggelt! - köszöntötte a széles, pultszerű mahagóni íróasztal mögött ülő titkárnőt. - Nevem Stanley Stanford.

- Üdvözlöm, doktor Stanford - mondta a titkárnő udvariasan mosolyogva. - Már várják. Mindjárt bejelentem.

Felállt és a külsőnél még hatalmasabb és díszesebb tölgyfa ajtó felé indult. Magas, kissé csontos, vörösre festett hajú nő volt. Ötven év körüli lehetett, de igyekezett koránál fiatalabbnak látszani. Bekopogott az ajtón, és benyitott.

- Doktor Stanford megérkezett, sir Henry - szólt be az ajtóban állva, arcán ugyanazzal a kifejezéstartalannal, majd Stanford felé fordult. - Tessék befáradni - mondta és félreállt az ajtóból.

A Királyi Központi Biokémiai és Genetikai Intézet valamennyi helyisége - még a legmodernebb eszközökkel felszerelt laboratórium is - magán viselte a viktoriánus kor méltóságteljes jegyeit. De valamennyi méltóságteljes helyiség közül a tanácsterem volt a legeslegméltóságteljesebb. A falakat különös gonddal összeválogatott erezésű lapokból álló tölgyfa burkolat borította. Köröskörül az intézet egymást követő igazgatóinak taláros képei lógtak; az első három még parókat viselt. A képek azonnal felkerültek a falra, ahogy az igazgató megkapta kinevezését és megtartotta székfoglalóját. Így a jelenlegi igazgató, Sir Henry Landcroft képe is ott lógott elődei képe mellett és komor szigorúsággal meredt a belépőre.

Ő maga is ott ült az ajtóval szemközt, a széles tölgyfa asztal mellett. Idősebb, ősz, kissé pocakosodó férfi volt, arca korántsem tűnt olyan szigorúnak, mint a képen, inkább barátságosnak. Egy másik, fiatalabb ember mellett ült, Stanford beléptekor felállt, megkerülte az asztalt, elé jött és kezet nyújtott.

- Üdvözlöm, doktor Stanford. Már hallottam hírét, örülök, hogy megismerhettem. Köszönjük értesítését a Dubois professzornál talált feljegyzésekről. Rolf van der Haan professzor, azaz miniszter, illetve tudománypolitikai biztos (a megfelelő cím kiválasztását önre bízom), mindjárt itt lesz. Addig is bemutatom munkatársamat, doktor Leslie Redgravet. Leslie, az úr doktor Stanley Stanford.

Redgrave is felállt előre jött és kezét nyújtott. Magas, harminc év körüli ember volt, szőke, hullámos haját nem a divatos, rövid sörte formában nyírva viselte, hanem középhosszúra vágva, hátrafésülve.

- Örülök, hogy megismerhetem, Stanley. Mert, bár mindketten gyakorló kutatók vagyunk, ahogy értesültem, a szteroidok kutatása területén elért jelentős eredményei mellett az utóbbi időben kriminalisztikával is foglalkozott.

- Így igaz, ahogy mondja, Leslie - tért át Stanford is a bizalmas hangnemre. - Ami a kriminalisztikát illeti, éppen, amikor egy témát befejeztem, érdekes, a kutatási eredményekkel való visszaéléssel kapcsolatos bűneset nyomára bukkantam. Egyik kollégánk, mint már nyilván önök is hallották, felhasználta több munkatársa nem publikált tudományos eredményeit és azokat, mint sajátját tárta a nyilvánosság elé. Mivel érintve voltam, résztvettem az ügy vizsgálatában és miután a szerencse kezemre játszott bizonyos adatok megszerzésében és a tudományos munka során szerzett tapasztalataimat felhasználva bizonyos tények felismerésében, eredményesen tudtam az ügy megoldásában közreműködni. Úgy látszik, ennek tudományos körökben is híre ment és ma már mindenki inkább detektívnek tart, mint kutatónak.

- Nos, részben ezért is van most itt, doktor Stanford, de persze elsősorban a szegény Dubois-val történetek miatt - szólt közbe az igazgató, majd Redgrave-hez fordult. - Addig is, amíg az Unió tudományos kutatási és fejlesztési biztosa, van der Haan professzor megérkezik, tájékoztasd Mr. Stanfordot a probléma minket érintő részéről.

- Nos, a helyzet röviden a következő: - kapcsolódott a beszélgetésbe Redgrave. - A közelmúltban kutató csoportomnak sikerült olyan megoldást kidolgozni, amivel a nemrégiben azonosított Weitsacker szindrómára és esetleg néhány öröklött betegségre való hajlam kiküszöbölhető. A kutatások eredményét átadtuk a nyilvánosságnak, azaz közkinccsé tettük, azzal a megjegyzéssel, hogy a kísérletek még nem zárultak le és az esetleges utóhatások vizsgálatának befejezéséig a módszert embereken nem szabad alkalmazni.

- Ismerem az esetet - vágott közbe a másik. - Azt hiszem, nagyon helyesen jártak el.

- Mi is azt hittük, minden rendben van, de a napokban levelet kaptam szegény Dubois professzortól. Tessék, itt van.

Stanford éppen kezébe vette a levelet, amikor kopogtak. Kinyílt az ajtó és Rolf van der Haan sovány magas, kissé hajlott alakja jelent meg.

- Látom, mindannyian itt vagyunk - kezdte a tudománypolitikai biztos, miután eleget tettek az előírással kölcsönös üdvözlésnek. - Stanley Stanfordot már tájékoztatták a lényegről?

Éppen azon voltunk - válaszolt Sir Henry Landcroft. - Önnél van a levél - fordult Stanfordhoz - kérem, olvassa el! Ha megkérhetem hangosan.

Az kivette a levelet a borítékból és hangosan felolvasta:

Tisztelt kolléga úr, kedves barátom!

Mindig nagy figyelemmel kísértem az Önök tudományos tevékenységét és nagyra értékeltem elért eredményeiket. Különösen érdekes volt számomra két év előtti, a londoni konferencián tartott előadása. Talán nem felejtette el, kedves kolléga úr, kérdést is tettem fel az elhangzottakkal kapcsolatban. Előadása, ha jól emlékszem, kisebb vihart is kavart tudományos körökben.

Magam is azt hittem, a teljes nyilvánosság elegendő kontrollt fog jelenteni és meggátolja az egyes tudósok által publikált eredményekkel való visszaélést. Sajnos tévedtem. A közelmúltban véletlenül olyan információk birtokába jutottam, amelyek alapján feltételezhető, hogy az önök által jóhiszeműen nyilvánosságra hozott módszerek, olyanok birtokába kerültek, akik azokat, más intézetek kutatási eredményeivel együtt, lelkiismeretlenül, engedély nélkül, illegálisan felhasználják.

Most Párizsba utazom egy konferenciára, ahol talán módom lesz másokkal is konzultálni a dologról, azután szóban vagy írásban részletesen is tájékoztatom Önöket mindarról, ami a tudomásomra jutott.

A mielőbbi viszontlátás reményében

Őszinte híve

Grenoble, 21. Avril, 20...

Pierre Dubois

- Azért kértük önt ide - mondta van der Haan, amikor Stanford a felolvasást befejezte - mert megkaptam az önök által Dubois professzor hotel-szobájában talált iratokat.

- Őszintén megvallva, nem látom, ezek után milyen szerepem lehet ennek az ügynek a felderítésében - mondta Stanford, igyekezvén elrejteni bosszúságát, amiért fölöslegesen fárasztották ide. - Én kémiai szerkezet-kutatással foglalkozom és egyáltalán nem vagyok járatos ezen a szakterületen. Szerintem önnek módjában áll kivizsgáltatni, valóban történtek-e visszaélések és ha szükséges, megteheti a megfelelő lépéseket.

- Az eddig elmondottak alapján valóban ilyen egyszerűnek tűnik az ügy - mondta komolyan van der Haan. - De sajnos, lehetséges, ez egyesek számára olyan fontos, hogy ölni és képesek érte. Legalább is feltételezhető, hogy a dolog összefüggésben van Dubois meggyilkolásával. Ki kell nyomozni, miért ölték meg Duboist, emiatt-e vagy más okból. Ez természetesen az Unió biztonsági szolgálatának feladata és ők, kikérve a francia biztonsági szolgálattól, Forestier őrnagyot bízták meg a nyomozás vezetéséve, aki már a kezdetektől foglalkozott az ügyel. De önök a professzor hotelszobájában nemcsak az előbb említett dossziét találták meg, hanem egy listát, amin az ön kilenc biológus vagy biokémikus tudós kollégájának neve szerepel, akik közül sajnos már négy - Jenkins, Larsen, Dubois és legújabbán, ahogy értesültem, Rundstadtler - halott. Meg

szeretném kérni, segítsen az őrnagynak a nyomozásban, mert, noha nem az ön szakterülete, mégiscsak jobban kiismeri magát nála a tudományos kutatás és tudományos kutatók egyáltalán nem problémamentes világában.

Bár a feladat nem volt Stanford ínyére, látta, hogy a kérést nem utasíthatja vissza, ezért belegyezően bólintott:

- Kérése, főbiztos úr, természetesen parancs számomra - válaszolta kedélyesen. - Várom további utasításait.

- Én tényleg csak kértem önt, kedves doktor, hiszen utasítani nem áll módomban, - mondta megkönnyebbülve van der Haan, aki félt, hogy Stanford nem vállalja a megbízást - de meg kell mondanom, nagyon csalódtam volna önben, ha visszautasít. Sem utasításaim, sem további kéréseim nincsenek, illetve csak annyi, hogy szorosan működjenek együtt Forestier-vel és cselekedjenek a saját belátásuk szerint. Egyébként azért ide kérettem, hogy Sir Henry és Leslie Redgrave doktor a helyszínen tudja önt tájékoztatni a munkáról, amivel kapcsolatban gyanú merült fel Duboisban.

6. Úton Walesbe

A Londonból Észak-Wales felé vezető autópálya igencsak zsúfolt volt, annak ellenére, hogy a forgalom kétszer három sávon bonyolódott le. A sebességkorlátozást az egyébként türelmes és előzékeny brit gépkocsivezetők láthatólag nem tartották magukra feltétlen kötelezőnek. Különösen félelmetes volt, ahogy az átlagosat meghaladó, nyilván nagyobb távolságokon közlekedő, hatalmas tehergépkocsik, trailerek, kamionok ijesztő sebességgel húztak el, gyakran megelőzve a szerényebb személyautókat, ami még a francia „autorout”-okon robogó teherjárművekhez hozzáadódott őrnagyot is meglepte.

Viszonylag későn tudtak csak Londonból elindulni. Forestier egyenesen Párizsból érkezett délelőtt tíz óra körül. Stanford a repülőtéren várta, de a szokásos hercehurca miatt csaknem tizenegy óra harminc volt, amikor el tudtak indulni a Heathrow repülőtérrel. Az M25-ös körgyűrűről rátértek az M40-es útra Birmingham felé. Stanford meg akarta mutatni az egyetemi várost, Oxfordot az őrnagynak, akivel időközben igen jól összebarátkoztak, de kiderült, hogy Forestier járt már ott, sőt fél évet töltött is a Christ Church College-ban, angol nyelvtudásának tökéletesítése céljából.

- Most már értem, miért ilyen jó maga az angolban, lehet, hogy még nálam is jobb? - tréfálkozott a doktor, mire a francia azonnal kijavította:

- Nem jó! Így kellett volna mondania: „most már tudom, miért helyesebb az ön angolsága, mint az enyém”. - És máskor csak szóljon, ha nem érti, amit angolul mondanak, szívesen kisegítem - tréfálkozott.

- Szerencséje, hogy nem az University College-ban tanult - vágott vissza a másik. - Lehet, hogy magát is kizárták volna onnan, mint Shelleyt, a költőt, az ateizmus fontosságáról (The Necessity of Atheism) írt vitairata miatt.

- Ilyesmiért ma már nem zárnak ki senkit - nevetett Forestier. - Én különben sem írtam semmilyen vitairatot. Katona vagyok, tehát sohasem vitatkozom felettesekkel.

Elkerülve tehát Oxfordot, tovább hajtottak a meglehetősen egyhangú, hatsávós úton, kedélyes beszélgetéssel ellensúlyozva a mellettük fantasztikus sebességgel elhúzó ötventonnás kamionok lehangoló látványát.

- Ezek, úgy látszik, nem olvasták a táblát, amelyen ez áll: „Akarsz hatvannal (mér föld!) hajtani és kilencvenig élni, vagy fordítva” - jegyezte meg az őrnagy.

- Ezt azért a francia kamionsofőröknek sem ártana figyelembe venni, mondjuk az A9-es autópályán - védte Stanford az angol teherautók vezetőit.

A forgalom egyre nőtt, ahogy Birminghamhez közeledtek és egészen lelassult, ahogy áthaladtak a városon. Közvetlen Birmingham után útelágazáshoz értek.

- Járt már Walesben? - kérdezte Stanford.

- Sajnos még nem - felelte az őrnagy.

- Ma már úgysem érünk időben doktor Jones klinikájához, otthon pedig nem zavarhatjuk - mondta Stanford. - Ezért, ha egyetért, azt javaslom, térjünk le Shrewsbury felé és folytassuk az utat Walesen keresztül. Igaz, hogy az autópálya rövidesen véget ér, és kis mellékutakon fogunk haladni, de erre sokkal érdekesebb és legalább megismeri Wales-et.

- Helyes, menjünk csak mellékutakon - egyezett bele a francia. - Úgyis unom már a sok kamiont.

Letértek az M40-es főútról az M54-esre és örömmel észlelték, hogy a sok teherjármű szinte egy csapásra eltűnt az útról. Az autósztráda mintegy húsz mér föld után megszűnt és rövidesen elérték a Shrewsbury körüli elterelő körgyűrűt. Az A5 jelzésű útvonal, amelyen haladtak, igencsak meghazudtolva számozását, egyáltalán nem keltette egy főútvonal benyomását. Igaz, nem is volt rá szükség, mert a forgalom alaposan meggyérült. Rövidesen elérték a walesi „határt”, amit az út szélén álló tábla jelzett és letérve egy mellékútra, tovább poroszkáltak Llangollen irányába.

Forestier őrnagy, aki nem számított ilyen hosszú autózásra, egyre türelmetlenebb lett.

- Idegesít, ahogy maga vezet, - zsörtölődött. - Tudom, hogy ráérünk, de azért nem kell minden kanyarban lelassítania. Nem akarja egy kicsit átadni nekem a volánt?

- Ne vegye rossznéven, de nem! - felelte Stanford elmosolyodva. - Elsősorban azért, mert bármennyire kiismeri is magát itt Angliában, mégis nekem van nagyobb gyakorlatom a baloldali vezetésben. Másrészt én már jártam erre és ismerem az utat. És végül: ez az én kocsim és én szeretem vezetni. De megnyugtatom, az út mindjárt leszűkül és van okom az óvatosságra.

Nem kellett sokáig várniuk, mert a következő kanyar után az út annyira leszűkült, hogy két kocsit nem is fért el egymás mellett. Az út mindkét oldalát

élősövény szegélyezte, lehúzódni semmi esély nem volt. Emellett az út folyton kanyargott, miközben kisebb emelkedőkön haladtak fel és lefelé. Az egyik kanyarban azután helyesnek bizonyult Stanford óvatossága. Szemből kürtszó hallatszott, mire hirtelen ő is fékezett, úgy, hogy utasa majdnem lerepült az ülésről, majd lehúzódva a sövény mellé szintén megnyomta a dudát. Alig telt el néhány másodperc, a kanyarban megjelent egy nem túl széles, de az útviszonyokhoz képest mégis túl terjedelmes kis teherautó.

Mindkét kocsit megállt, azután Stanford lassan visszatolatott a kanyar utáni, kissé szélesebb egyenes szakaszra. A teherkocsi ugyancsak nagyon lassan előre araszolt, majd közvetlenül a másik autótól megállt. Mindkét vezető kiszállt és közösen méregették a távolságot. Közben egy másik személykocsi, egy Talbot állt meg Stanford Vauxhallja mögött. Annak vezetője is kiszállt, megcsóválta a fejét és az is visszatolatott vagy tíz yardnyit. Közben a két szembenálló autót vezetője láthatólag megegyezett, mert mindkettő, miután tükreiket visszahajtották, beült a kocsijába. A teherkocsi még egy kicsit előre ment, egészen hozzászorulva az élősövénynek, Stanford pedig lépésben elment mellette. A két autót lehajtott tükre csaknem összeért, míg a másik oldalt nyikorogva súroló sövény mellett a személykocsi szerencsésen túljutott a másikon. A két vezető hüvelykujját felemelve egymásra vigyorgott, de a teherautó vezetőjének arcáról hamar lehervadt a mosoly, ahogy a kocsijával szemben álló, az előbbinél jóval szélesebb Talbotra nézett.

- Még szerencse, hogy Vauxhallal jöttünk, nem Talbottal vagy Mercedeszel - mondta az őrnagy. - Nem tudom, hogy fog ez a két kocsi elmenni egymás mellett.

- Legfeljebb az egyik visszatolat vagy félmérföldnyit - nevetett Stanford. - Ami akkor lesz igazán izgalmas, ha még három autót áll mögötte.

A további útszakaszon már nem találkoztak ilyen problémával. Az út kiszélesedett, annyira, hogy két autót kényelmesen elfért egymás mellett. Továbbra is lassan mentek, de a francia nem sürgette többet útítársát és nem is kívánta többé átvenni a volánt. Különben forgalom alig volt, mindössze két furgon jött velük szembe és egy sötétüveges nagy fekete Ford előzte meg őket.

- Ez a kocsi egész úton a nyomunkban volt a sztrádán, hol előttünk, hol mögöttünk - jegyezte meg a doktor. - Akármelyik mellékútra tértem, mindig követett

- Lehet, hogy véletlen, de mindenesetre különös - csóválta az őrnagy a fejét.

- Egyébként mindjárt a tengerpartra érünk - magyarázta társának Stanford. - Ma, mint mondtam, már úgysem tudunk érdemi munkát végezni, inkább egy kicsit bemutatom magának Észak-Walest.

Rövidesen tényleg elértek az Atlanti-óceán partjára. Ezen a szakaszon a tenger nagyon sekély és mivel éppen apály volt, tenger helyett egy mocsaras síkságot láttak, ahol a száraz részek között kisebb-nagyobb pocsolyák jelezték, hogy itt nemrég még összefüggő víztükör terült el. Az egész táj egy elhagyott

csatamezőhöz hasonlított, ahol azonban a kilőtt tankok és ágyúroncsok helyett mindenféle evezős csónakok, oldalukra dőlt vitorlások és kisebb bárkák heverték.

Átmentek Bangoron és végighajtottak a tengerparton a Wales hét csodája egyikének nevezett Anglesey szigete mellett, amíg el nem értek Caernarfon várához.

- Íme a vár, ahol megkoronázzák a walesi herceget - magyarázta francia társának doktor Stanford.

- Miért walesi herceg a trónörökös Angliában? - kérdezte Forestier.

- A várat I. Edward építtette, és itt született az első walesi herceg, II. Edward. A trónörökösök, a király elsőszülött fiúgyermekai, azóta viselik a walesi herceg címet. Ennek története az, hogy amikor Edward legyőzte a walesieket, királyuk Llewllin és öccse David elesett. A walesi törzsfőnökök ekkor a király elé vonultak és elmondták, elfogadják Anglia fennhatóságát, ha a király kinevez számukra olyan saját uralkodót, aki királyi vérből származik, walesi születésű, semmi becstelenséget nem követett el életében és egy szót sem beszél angolul. A király ígéretet tett, hogy az első holdtöltére bemutatja uralkodójukat. Ígéretét meg is tartotta és bemutatta nekik első, újszülött fiát, aki walesi születésű volt, királyi vérből származott, nem követett el semmilyen becstelenséget és egy szót sem beszélt angolul.

- Érdekes történet - mosolygott a francia - bár nem tudom, hiteles-e.

- Hát azt én sem - nevetett Stanford - de mindenesetre jól hangzik.

Bementek a várba, amelyet egyik oldalról a Menai tengersizoros, másik három oldaláról vizes-árkok védenek. Végigjárták a falakat, amiket tizenhárom hatszögletű torony védett. A tornyok tetején kis figyelőtornyok helyezkedtek el. A vízi-kapu fölé épült Eagle Towerről (Sas torony) be lehetett látni a városka szűk utcáit. A kaputorony helyiségeiben múzeumot rendeztek be, ahol a walesi herceg koronázásának képeit tekinthették meg.

Ahogy kiléptek a várból, meglepve néztek össze. Kocsijuktól mintegy húsz yardra a fekete Ford parkolt.

- Mégis csak azt kell mondanom: nekem úgy tűnik, ez az autó minket követ - jegyezte meg Stanford. - Lehetséges, hogy azt akarja tudni, mire jutotunk a dolgok felderítésében? De ha igen, honnan tudhatja, hogy mi nyomozunk az ügyben?

- Annak, aki az első pillanattól figyelemmel kísérte a Dubois professzor meggyilkolását követő eseményeket - magyarázta az őrnagy, aki vélhetőleg maga is gondolkozott már ezen - nem volt nehéz a maga mozgását követve rájönnie, hogy mi ezen az ügyön dolgozunk.

- De miért kísérte volna valaki figyelemmel ez eseményeket az első pillanattól fogva? - gondolkodott hangosan Stanford.

- Például, mert ő a gyilkos - felelte lakonikus rövidséggel Forestier.

7. A klinika

Már esteledett, amikor Conway, illetve, ahogy a walesiek nevezik Conwy városkába értek. A tengerpartra épült, magasba nyúló bástyákkal és láncokkal rögzített bejáróval védett várat, a Conway Castle-t már csak kívülről nézték meg.

- Keressünk szállást, mert fáradt vagyok! - mondta a francia, akit megviselt a repülőút és az azt követő hosszas autózás.

- Tudja mit? Menjünk át Llandudno-ba - javasolta a helyi viszonyokat jól ismerő Stanford. - Csak néhány mérföld és ott vagyunk. Llandudno tengerparti üdülőhely, tele szállodákkal. Ott sokkal kényelmesebb szállást kaphatunk. Különben is ez nem a mi zsebünkre megy.

Átmentek a közeli félszigeten fekvő Llandudnoba, amely akár valamelyik dél-angliai tengerparti üdülő is lehetett volna és valóban igen kényelmes szállást kaptak a Hotel Colwyn Bay-ben.

Másnap reggel korán indultak vissza Conway felé és némi keresgélés után meg is találták a várostól mintegy három mérföldnyire, egy kis erdő közepén levő klinikát. Maga az épület inkább kisebb kastélyra, vagy még inkább udvarházra emlékeztetett, csak a bejárat előtt sorakozó mentőautók, műszeres és szállító kocsik mutatták, hogy a vastag falu építmény nem lakás célokat szolgál.

Az autót leállították a főépület előtt és felmentek a főkapu előtti lépcsőkön. A nagy, faragásokkal díszített kapu után újabb öt lépcsőfok következett, majd egy portásfülke.

- Kit keresnek az urak? - húzta félre a fülke ablakát a portás. Ötven év körüli alacsony, de testes nagybajuszú férfi volt, egyenruhája láthatólag szűk, nem is igyekezett a kabátot begombolni.

- Doktor Harwey Jones főorvos urat - felelte Stanford.

- Az igazgató-főorvos úr jelenleg nem tartózkodik az épületben - közölte a kis köpcös kapuőr. - Milyen ügyben keresik?

- Akkor a helyettesével akarunk beszélni - folytatta Stanford, nem reagálva a kérdésre.

A portás láthatólag zavarba jött a határozott kérésre. Felvette a telefont, tárcsázott egy számot és beleszólt:

- Higgins vagyok. Két úr keresi Eastfield doktort. Nem mondták meg - folytatta, nyilván arra a kérdésre válaszolva, hogy mit akarnak, azután a látogatók felé fordult: - Szíveskedjenek közölni a nevüket.

- Legyen szíves és adja ide a telefont - kérte Stanford, majd amikor a zavarban levő portás átadta neki, bemutatkozott. - Doktor Stanley Stanford vagyok és van der Haan tudománypolitikai biztos úr megbízásából Jones igazgató úrral szerettem volna találkozni, de közölték, hogy házon kívül van. Ezért a helyettesével szeretnék beszélni.

Rövid csend volt, azután egy női hang, nyilván a titkárnőé, akit a portás felhívott, közölte, szíveskedjenek várni, mindjárt megkeresi Eastfield doktort. Talán tíz perc is eltelt, amikor az emeletről levezető lépcső felől női cipő

sarkának kopogása hallatszott és a fordulóban hamarosan megjelent egy csinos arcú, magas szőke nő, fehér köpenyben.

- Szíveskedjenek velem jönni - mondta udvariasan. A portás előre lépett, kinyitotta a száját, mint aki kérdezni szeretne valamit, mire a nő feléje fordult és csak annyit mondott:

- Rendben van, Higgins - azután a két férfivel a nyomában elindult felfelé a lépcsőn.

Az első emeleten jobbra fordultak, elmentek az IGAZGATÓ-FŐORVOS feliratú ajtó előtt és megálltak egy üvegajtós helyiség előtt, amelyen ez a felirat állt: Dr. S. Eastfield kutatás-vezető.

- Fáradjanak be - mondta kísérőjük, kinyitotta az ajtót és betessékelte maga előtt a vendégeket egy tágas helyiségbe, ami inkább laboratórium volt, mint iroda. A vegyszerszekrények mellett, két labor asztalon, összekapcsolt lombikok sora állt, amelyek egyike alatt bunsen láng forralt egy golyós hűtő visszacsöpögő, skarlátvörös folyadékot. A szárítószekrényekben levő petri-csészékben a preparátumok láthatólag arra vártak, hogy az asztalon álló mikroszkópok egyikével megvizsgálják őket. A szoba sarkában a scanning-elektron-mikroszkóp azonban nem volt bekapcsolva.

- Foglaljanak helyet - mondta a fehérköpenyes szőke, egy kis tárgyaló-asztalra mutatva, majd amikor a két férfi elfoglalta helyét az asztalka egyik oldalán, maga is leült velük szemben.

- Doktor Susan Eastfield vagyok, Jones doktor helyettese. - Miben lehetek a segítségükre?

A két férfi meglepve összenézett. A rövid csendet Stanford törte meg.

- Nos, kedves kollegina - próbálta mosolyogva leplezni zavarát, - sikerült minket meglepnie. Őszintén szólva, azt hittük, maga a titkárnő, esetleg egy laboráns és az igazgató helyetteséhez vezet bennünket, aki (be kell vallanom, úgy képzeltem) egy idősebb, vagy legalább is negyvenes férfi.

A mosoly doktor Susan Eastfield arcán is megjelent, de ez a mosoly nem hasonlított a férfi zavarát leplező mosolyához. Volt ebben a mosolyban valami lenéző, diadalmas gúny.

- Nos, uraim, tévedtek. Nem vagyok idősebb, még negyvenes sem, sőt, hogy még jobban meglepjem, harminc sem vagyok és főleg nem vagyok férfi. Önök meg vannak szokva, hogy egy vezető, esetleg helyettes, általában legalább negyvenöt éves és feltétlenül férfi. Szerencsére ez már nem mindenütt van így és egyre több helyen, ahogy itt is, a vezetők kiválasztásánál nem a kor és a nem a meghatározó.

Stanfordot még jobban zavarba hozták a nő szavai, de francia társát láthatólag inkább felbosszantották.

- Nos, kedves kisasszony, úgy tudom, önöknél, angoloknál a családi állapot ismeretének hiányában így kell szólítani egy hölgyet, (nem, mint nálunk, franciáknál: asszonyomnak, nehogy azt higgye, feltételezik, hogy nem kellett senkinek), én csak azért gondoltam, hogy az igazgató-helyettes férfi, mert a mi

nyelvünk különbséget tesz doktor és doktornő között. Én nem vagyok tudós és nálunk, a fegyveres testületeknél sok nő van vezető beosztásban és egyiknek sem jut eszébe, hogy női mivoltát fitogtassa. Azt pedig, hogy titkárnőnek vagy laboránsnak hittük, magának köszönheti, mert ezek inkább női foglalkozások (a nők nagy része megelégszik ezekkel) és egy vezető ritkán jön le a vendégei elé, de ha igen, a helyszínen be szokott mutatkozni.

Most a doktornő jött zavarba. Mélyen elpirult és nem tudott mit válaszolni, csak nézett maga elé. Stanfordnak lelki egyensúlyát is helyrebillentette társa közbeavatkozása és most már nyugodt magabiztossággal adta elő küldetésük célját.

- Nos, engedje meg, hogy a tárgyra térjek. Nevem doktor Stanley Stanford, a társam pedig Forestier őrnagy az Európai Biztonsági Szolgálat tisztje. Van der Haan professzor, az európai tudománypolitikai ügyek biztos felkérésére végzünk vizsgálatot. Engedje meg, hogy mielőtt részletesebben tájékoztanom, feltegyünk néhány kérdést.

- Természetesen állok rendelkezésükre - válaszolta doktor Susan Eastfield, aki örült, hogy nem folytatták az előbbi kínos beszélgetést.

- Ismerte Dubois professzort?

- Természetesen - válaszolt a nő. - Jól ismertem, rendszeresen leveleztünk és többször találkoztunk. Mély megdöbbenéssel (és kérem, ezt vegyék szó szerint!), szóval mély megdöbbenéssel hallottam a rablótámadásról, amelynek során megölték.

- Nem rablótámadás volt - szólt közbe az őrnagy - hanem szándékos gyilkosság. Stanford doktorral együtt a gyilkosság okát keressük. Eddigi feltevézésünk szerint Duboist vagy azért ölték meg, mert rájött valamire, vagy meggyilkolása tudományos kutatásával függ össze. Megkérdezhetem, hogy ön vagy a főnöke nem jártak-e azokban a napokban Franciaországban?

A nő arcán őszinte felháborodás tükröződött, ahogy válaszolt.

- Csak nem akarja ezzel mondani, feltételezi, hogy nekem vagy Harweynek, Jones doktornak, valami közünk van szegény Dubois halálához? - Mi okunk lehetett volna?

- Dubois professzor szobájában olyan dokumentumokat találtunk - válaszolta az okokat Stanford - amelyek bizonyítják, hogy az önök klinikáján engedély nélkül alkalmazzák a Weitsacker szindróma kezelésére a Királyi Központi Biokémiai és Genetikai Intézetben kidolgozott, de még további kutatásokat igénylő eljárást. Dubois az erre vonatkozó iratokat és fényképeket el kívánta juttatni az illetékesekhez. - Ezzel elővette aktatásakájából a 28-as szobában talált iratokat és átnyújtotta a doktornőnek.

Doktor Eastfield megdöbbenve és zavartan lapozgatta a dokumentumokat.

- A főnököm nem hatalmazott fel, hogy távollétében magyarázatot adjak erre a kérdésre, ezért csak annyit mondhatok, lehet jogilag szabálytalanul jártunk el, de etikailag semmiképpen, mert csak néhány olyan esetben kísérleteztünk ez-

zel a terápiával, ahol a beteg megmentésére más módszer már nem volt. Különben tudom, ki ez a G.B. Volt alkalmazottunk, akit bizonyos gyógyszerekkel, mondjuk ki nyíltan, kábító hatású szerekkel való visszaélés miatt bocsátottunk el. - Majd hozzátette: - Személyesen én nem vagyok ebben érdekelt, mert csak kutatással foglalkozom, terápiával nem, de doktor Jonesnak sem lett volna semmi oka arra, hogy ezek miatt szegény Duboisnak ártson.

- Ne felejtse el, - figyelmeztette a lányt az őrnagy - hogy doktor Jonesnak adott esetben a karrierje törne össze, ha ebben az ügyben elmarasztalnák, nem beszélve az esetleges börtönbüntetéstől.

- Nos, nem tudom, de az igazgatóm azokban a napokban Londonban tartózkodott. Én pedig, ha tudni akarják, már három hete nem hagytam el Conwayt.

- Londonból könnyű átrándulni a franciákhoz - jegyezte meg Stanford. - Nekünk kötelességünk ezt az eshetőséget is megvizsgálni és őszintén remélem, hogy kizárni. De, mint említettem, Dubois megölése összefüggésben lehetett tudományos tevékenységével is. Ezt a feltevést támasztja alá, hogy csaknem ugyanakkor további három ismert biológus, illetve biokémikus is meghalt, meglehetősen gyanús körülmények között.

- Igen, én is olvastam az újságban Sigurd Larsen haláláról, Rundstadler balesetével pedig még a televízió is foglalkozott - mondta a lány elgondolkozva. - Mondtam is Harweynek, azaz Jonesnak, hogy tudós ismerőseink úgy hullanak, mint a legyek. - Hirtelen észbekapott és hozzátette: - Bocsánatot kérek, rossz vicc volt, de igazság szerint Larsent alig ismertem, és a szegény kövér Rundstadlerrel sem voltunk kapcsolatban. Dubois az más, ővele szoros kapcsolatban álltunk és én nagyon szerettem az öreget. - Elhallgatott, majd hirtelen felkapta a fejét. - De maga háromról beszélt. Ki volt a harmadik?

- Egy George Washington Jenkins nevű amerikai tudós - felelte Stanford. - Mi sem tudunk róla sokat, ha nincs az a cédula, fel sem merül a neve.

- Miféle céduláról beszél? - kérdezte Susan Eastfield.

- Igaz, el is felejtettem mondani - bosszankodott a doktor. - Dubois kabátjában találtunk egy cédulát, amelyen kilenc név volt. Dubois, Larsen, Oudehuis, Rundstadler, Jenkins, Jones, MacLeary, Santini és még valaki. Ja, igen az orosz Laricsev. Egy részüket magam is ismertem, de a többinek is utána néztünk. Valamennyi biológus vagy biokémikus, bár szakterületük erősen különbözik.

- Biológus vagy biokémikus volt - egészítette ki Forestier. - Négy közülük ugyanis halott.

- Ezek közül Jones-on kívül csak Duboist ismertem személyesen és MacLearyvel leveleztünk, illetve Harwey levelezett vele, meg persze Santinivel, aki MacLeary ellenlábasa volt. MacLeary legutóbb valami igen nagy horderejű bejelentést tett a daganatos betegségekkel kapcsolatos kutatásairól. Ezt Santini támadta és még azzal is meggyanúsította a professzort, hogy az ő kutatási eredményeit használta fel. Ezekről Jones többet tudna mesélni, ő valószínűleg mindezeket a tudósokat ismeri.

- Ha visszajön, kérem, értesítsenek! - kérte Stanford. - Újra idelátogatunk. A dokumentumokat addig itt hagyom, van der Haan tudománypolitikai biztos úr két héten belül írásos jelentést kér velük kapcsolatban. Köszönöm a felvilágosítást és bocsánat, ha megsértettük.

Elbúcsúztak. Susan Eastfield doktornő melegen megrázta Stanford kezét, de az őrnagytól észrevehetően hidegebben búcsúzott. Az ajtóban Forestier visszafordult.

- Mondja kérem, milyen kocsija van doktor Jonesnak?

- Ford - felelte a lány. - Egy fekete Ford.

8. Dubois névsora

- Mi a véleménye? - kérdezte Forestier Stanfordinál, amikor visszaérve Londonba, összeültek, hogy megírják jelentésüket a klinikán tapasztaltakról.

- Nem lettünk sokkal okosabbak - válaszolt az, rövid gondolkodás után. - Jonesnak volt oka megölni Duboist. Ha nem tudja tisztázni magát, tudományos karrierje bánja és a legrosszabb esetben bíróság elé is állíthatják. Alkalma is volt, hiszen Londonból bármikor átrepülhetett néhány órára Párizsba. És ne feledkezzünk el a fekete Fordról.

- Azt hiszem, maga túlértékeli a szabálytalanságot, amit a klinikán vélhetőleg elkövettek - mosolyodott el az őrnagy. - Jones jogilag valószínűleg megsértette a szabályokat, de úgy érzem etikai téren nem könnyen marasztalható el, hiszen talán életet mentett ezzel. Egyébként nem sok értelme lett volna megölnie a professzort, mert a feljelentő nyilván másnak is eljuttatta az iratokat. És ha Duboist meg is ölhette, hogyan magyarázza Larsen és Rundstadtler halálát? Ehhez napokat kellett volna Franciaországban töltenie.

- Lehet, hogy igaza van, bár nekem a fekete Ford kocsija még mindig gyanús - válaszolt rövid gondolkodás után Stanford. - Viszont, ha elvetjük Jones bűnösségét, alapos vizsgálat alá kell vetnünk a professzor zsebében talált névsort. Kétségtelen emellett szól, hogy négy közülük legalább is nem kellően tisztázott körülmények között halt meg mostanában. Emellett mindegyik biológus, biokémikus vagy genetikus. De más közös vonást nem tudok felfedezni.

- Kell másnak is lennie - ellenkezett Forestier. - Ha Dubois kilenc nevet felírt egy papírlapra, valami összefüggésnek kell lenni közöttük. Nem valószínű, hogy ezt a kilenc embert akarja meghívni születésnapra, vagy ennek a kilenc embernek akarja dedikálni legújabb könyvét, ami a genetikai mutációk mechanizmusával foglalkozik! (Ha jól tudom ez volt Dubois kutatásainak tárgya.)

- Várunk csak! - vágott közbe hirtelen Stanford. - Nem is olyan ostobaság, amit utóbb mondott! Lehet, hogy ez az a kilenc ember (bocsánat, nyolc, a kilencedik név a sajátja), akiknek persze nem a legújabb könyvét akarta dedikálni, egy közös kutatásban együttműködött vele.

- Ezek szerint akkor sem mondtam ostobaságot, - diadalmaskodott az őrnagy - amikor rámutattam, hogy kell lenni valami más összefüggésnek is. Most már csak azt kell megtudnunk, milyen kutatásba akarta a professzor ezeket az embereket bevonni.

- Annyira azért nem egyszerű a dolog - vitatkozott Stanford. - Nem biztos, hogy Dubois akart másokat bevonni a munkájába. Lehet, hogy valamelyik másik tudós a listáról folytatott olyan kutatást, amiben a többiekkel akart együttműködni, közöttük Dubois-val. Mindenesetre, amit felvetett, nem elhanyagolható. Ebből a szempontból is meg kell vizsgálni a kilenc név kapcsolatát.

- Ha esetleg találunk is magyarázatot arra, mi kapcsolta össze ezeket az embereket, nem tudjuk ki az, aki emiatt meg akarná őket ölni - gondolkozott hangosan Forestier. - Vagy az is lehet, hogy valaki a kilenc közül akarja megölni a többit?

- Ezeket a kérdéseket csak a kilenc tudós kapcsolatának tisztázása után lehet feltenni - szögezte le Stanford. - Legelőször is utána kell néznünk, ki mivel foglalkozott és milyen tudományos összejöveteleken vett részt az utóbbi években. Ennek tisztázását vállalom. Viszont jó lenne, megvizsgálni ennek a kilenc embernek a magánéletét.

- Ezt el tudom intézni - mondta az őrnagy. - Mert, bár a polgárok magánélete szent és sérthetetlen, a titkosszolgálatoknak figyelemmel kell kísérni mindent, ami egy állam, ebben az esetben pedig egész Európa biztonságát érinti. Ez fokozottan vonatkozik kiemelt jelentőségű tudományos tevékenységet végzők személyére.

- Azaz, a titkos szolgálatok tiszteletben tartják ugyan a polgárok magánéletét, de ha az állam biztonsága megköveteli, egyes esetekben vizsgálataikat arra is kiterjeszthetik. Azt pedig, hogy melyek ezek az esetek, ők döntenek el - gúnyolódott Stanford.

- Azt hiszem, ezen ne vitatkozzunk, - mondta mosolyogva az őrnagy, aki nem sértődött meg társa gúnyolódásán. - Inkább örüljön, hogy így van, így legalább információhoz juthatunk. Holnap délután ülünk össze újra, addigra, remélem, sikerül mindkettőnknek minden információt beszerezni. Négy óra megfelel?

*

Stanford másnap délután pontosan négy órakor megállt a Portland Street-en álló egyik négyemeletes épület kapujánál. Csak kevesen tudták, hogy a ház homlokzatán a nem túl hivalkodó STARLIGHT EXPORT-IMPORT felirat alatt az európai biztonsági szolgálat londoni irodája található. (Persze, nyilvánvaló, hogy az illetékeseken kívül mindazok a kétes, vagy nem is kétes elemek, akiknek igazán érdekükben állt ismerni az európai biztonsági szolgálat tevékenységét, valamennyien jól tudták, mit takar az export-import tevékenység és így a fedőnévnek nem sok értelme volt, de hát általában így van ez a legtöbb titkos intézmény esetében.)

Tehát Stanford megállt a négyemeletes épület előtt, felment a négy lépcsőn és be akart nyitni, de az ajtó zárva volt. Csöngetésére a vastag kapuzárnyak egyikén levő kis kémlelő ablak kinyílt és megjelent egy negyven év körüli férfi borotvált arca.

- Zárva vagyunk - közölte kimérten, de azért rövid habozás után halkán megkérdezte: - Kivel óhajt beszélni?

- Forestier őrnagy vár engem - válaszolta Stanford, hangját egyáltalán nem halkítva le, mert bosszantotta a portás vagy kapuőr felesleges óvatossága.

Nem lehet tudni, kiváltotta-e az ajtónálló rosszallását a fennhangon történt bejelentkezés, de mindenesetre kinyitotta az ajtót és beengedte a látogatót.

- Fáradjon be, Mr. Stanford - mondta udvariasan. - Mr. Forestier már várja, második emelet, 5-ös szoba.

Stanford belépett az épület belsejébe vezető szárnyas ajtón és meglepve tapasztalta, hogy a kívülről kissé kopottas épület belül el van látva a kényelem és a technika legkorszerűbb eszközeivel. A szemben levő folyosón, közvetlenül előtte, lift vitt a felsőbb emeletekre, aminek ajtaja közeledtére kinyílt. Belépett, megnyomta a 2-es gombot és mire az ajtó felé fordult, a lift már meg is állt az ajtó pedig csendesen kinyílt. A lifttel szembeni második ajtón meglátta az 5-ös számot. Kopogására kitárult az ajtó és Forestier mosolyogva betessékelte.

- Magához fogom ezentúl igazítani az órám - tréfálkozott. - Hallja, most üti el a Big Ben is a négyet. Sikerült valamit megtudni a listán szereplőkről?

- Sokat megtudtam, talán túl sokat is ahhoz, hogy kiigazodjam rajta - mondta Stanford rosszkedvűen. - Végigvizsgáltuk mindegyiknek az utolsó öt évben végzett tudományos tevékenységét, beleértve a különböző konferenciákon és szakmai értekezleteken való részvételüket. Ezen a táblázaton csak azokat az adatokat tüntettem fel, amelyeket a listán szereplők kapcsolatának szempontjából lényegesnek ítéltam. A többi adat csak zavarná az áttekinthetőséget, ezért mellékletben szerepeltettem.

Azzal letette az iratokat az asztalra.

9. Stanford listája

- Ez akár egy doktori disszertáció is lehetne - nevetett az őrnagy, látván a vaskos mellékleteket.

- Lehet, hogy igaza van, ugyanis a disszertációkhoz hasonlóan a lényeg ezen a másfél oldalon található, a többi csak körítés - mosolygott a másik. - Én csak tudom! Hát, tessék, itt van - mondta és letett az asztalra két gépelt oldalt, amin ez állt:

**A Dubois-nál talált névsorban szereplő tudósok
tudományos tevékenysége az utóbbi öt évben**

Pierre Dubois

Életkora: 65 év

Nemzetisége: francia

Végzettsége: biológus, vegyész

Tudományos fokozata: A Francia Akadémia tagja

Foglalkozása: A Grenoble egyetem Biológiai Intézetének igazgatója, egyetemi tanár.

Tudományos szakterülete: genetikai mutációk.

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Nemzetközi Informatikai Bizottság, az Európai Tudományetikai Bizottság, Európai Biológiai Közlöny Szerkesztőbizottsága.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Vaszilij Ivanovics Laricsev

Életkora: 72 év

Nemzetisége: orosz

Végzettsége: biológus

Tudományos fokozata: Akadémikus

Foglalkozása: A moszkvai Lomonoszov egyetem nyugalmazott egyetemi tanára.

Tudományos szakterülete: űrbiológia

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Nemzetközi Űrbiológiai Bizottság, Európai Tudományetikai Bizottság.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Giacomo Santini

Életkora: 57 év

Nemzetisége: olasz

Végzettsége: vegyész, de végzett orvos

Tudományos fokozata: Az Olasz Akadémia levelező tagja

Foglalkozása: A bolognai egyetem Biokémiai Intézetének igazgatója, egyetemi tanár.

Tudományos szakterülete: biokémia,

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? A Nemzetközi Biokémiai Közlöny Szerkesztőbizottsága.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Sir Archibald MacLeary

Életkora: 43 év

Nemzetisége: angol (skót)

Végzettsége: biokémikus vegyész

Tudományos fokozata: A biológiai tudományok doktora.

Foglalkozása: A MacLeary Tudományos Kutató (magán) Intézet vezetője

Tudományos szakterülete: gyógyszerhatástan

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? ---

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Hendrik Oudehuis

Életkora: 53 év

Nemzetisége: holland

Végzettsége: orvos

Tudományos fokozata: A kémiai tudományok doktora

Foglalkozása: Az Utrechti Királyi Orvostudományi Egyetem tanára

Tudományos szakterülete: biokémia

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Európai Orvostudományi Közlöny Szerkesztőbizottsága, Európai Tudományetikai Bizottság.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Horst Rundstadtler

Életkora: 45 év

Nemzetisége: német

Végzettsége: biokémikus

Tudományos fokozata: A kémia doktora, egyetemi magántanár

Foglalkozása: A Kölni Természettudományi Egyetem tanára

Tudományos szakterülete: mikrobiológia

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Európai Tudományetikai Bizottság, Nemzetközi Mikrobiológiai Közlöny Szerkesztőbizottsága.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Harvey Jones

Életkora: 42 év

Nemzetisége: angol

Végzettsége: orvos

Tudományos fokozata: Az Orvostudományok Doktora

Foglalkozása: A Conway Belgyógyászati Klinika igazgatója.

Tudományos szakterülete: génebészet.

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Genetikai Közlöny Szerkesztőbizottsága.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

George Washigton Jenkins

Életkora: 45 év

Nemzetisége: USA (amerikai)

Végzettsége: biológus

Tudományos fokozata: doktorátus

Foglalkozása: Kaliforniai Járványügyi Intézet munkatársa

Tudományos szakterülete: virológia

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Nemzetközi Járványügyi Bizottság, Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Bizottság.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: nincs adat.

Sigurd Larsen

Életkora: 38 év

Nemzetisége: norvég

Végzettsége: vegyész

Tudományos fokozata: doktor

Foglalkozása: A bergeni egyetem tanára.

Tudományos szakterülete: bio-informatika

Milyen nemzetközi tudományos bizottság tagja? Nemzetközi Informatikai Bizottság, Európai Tudományetikai Bizottság.

Nemzetközi értekezleteken való részvétel, tudományos közlemények, előadások, publikációk az utóbbi öt év során: a mellékletben.

Forestier őrnagy figyelmesen végigolvasta a névsort, bele-belepillantva a sokoldalnyi mellékletbe, majd lemondóan legyintett:

- Hát ezzel nem lettünk sokkal okosabbak. Még véletlenül sem akad egyetlen adat, ami minden résztvevőnél szerepel. Noha csaknem mindenki a biológia valamilyen ágával foglalkozik, nem kell hozzá szakértőnek lenni, hogy megállapíthassuk, az egyes szakterületek igencsak távol állnak egymástól. Ezt még én is észrevettem - tette hozzá önkritikusan.

- Nekem is ez a meglátásom - helyeselt Stanford, - Nem találni közös területet. Nem hiszem, hogy ez lehetne az összefüggés közöttük. Ezek a tudósok valószínűleg mind ismerték egymást, legalább névről, de ilyenek még tucatjával akadnak. Egyesek tagjai voltak különféle szerkesztő bizottságoknak és egyesek az európai etikai bizottságnak, de az adatokból nem az látszik, hogy ezek az emberek részt vettek volna valamilyen közös tevékenységben.

10. Forestier listája

- Magának mit sikerült megállapítani? - kérdezte Stanford, amikor másnap újra találkoztak.

- Nem sokkal többet. De nézzük meg talán az én listámat. Persze a névsor szerint van, nem tudományos elismertségük sorrendjében, ahogy magánál - tette hozzá Forestier kissé gúnyosan, miközben Stanford elé tette biztonsági szolgálatnál összeállított adatokat. - Tessék!

Információk a Pierre Dubois-nál talált névsorban szereplő személyekről

Prof. Dr. Pierre Dubois

Személyi adatok: Toulouse, 1950. francia, biológus, nő, két felnőtt fiú

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd a mellékletben.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: lásd a mellékletben

Társadalmi, politikai nézetei: Konzervatív, kissé sovinszta

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: érmék gyűjtése

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: nincs

Megjegyzés: Tisztázatlan okokból nyílt utcán 20...05.05-én éjszaka meggyilkolták. Rablógyilkosság kizárható.

Dr. George Washington Jenkins

Személyi adatok: Hastings (Alabama) 1970 amerikai, biológus, nőtlen

Az utóbbi időben kikkel találkozott? nincs adat.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: nincs adat

Társadalmi, politikai nézetei: nacionalista, kissé sovinszta

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: több közlekedési szabálysértés, tiltott drogfogyasztás (felfüggesztett büntetés, elévült)

Hobbija: autók

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: nincs adat

Megjegyzés: Közlekedési balesetben meghalt 20...01.24-én. (Autója Kaliforniában egy kanyargós hegyi úton megcsúszott és a mélybe zuhant, kigyulladt és vezetője bennégett. Személyes tárgyai alapján azonosították.)

Dr. Harwey Jones

Személyi adatok: Llangollen, 1973. angol, orvos, többszörösen elvált

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd a mellékletben.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: lásd a mellékletben

Társadalmi, politikai nézetei: szélsőséges nacionalista, rasszista

Gyanús kapcsolatai: rasszista körök

Bűncselekmény, szabálysértések: egyszer előállították gyülekezési tilalom megsértéséért.

Hobbija: aktívan részt vesz nacionalista megmozdulásokon

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: Gyanús, néha botrányos nőügyek.

Prof. Dr. Vaszilij Ivanovics Laricsev

Személyi adatok: Novgorod, 1943. orosz, orvos, akadémikus, özvegy, felnőtt gyerekek

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd a mellékletben.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: lásd a mellékletben

Társadalmi, politikai nézetei: reformkommunista

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: zene

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: tolószékhez kötött

Dr. Sigurd Larsen

Személyi adatok: Malmö, 1977. norvég, vegyész, nőtlen (homoszexuális)

Az utóbbi időben kikkel találkozott? Közvetlen külső kapcsolatai nincsenek.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: nincs adat

Társadalmi, politikai nézetei: liberális

Gyanús kapcsolatai: zavaros, homoszexuális kapcsolatok

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: vízi sportok, vitorlázás, szörfözés

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: gyakran megfordul homoszexuális mulatókban

Megjegyzés: Antibes közelében ismeretlen körülmények között vízbe fulladt, valószínűleg 20...05.03-án. (A talált külsérelmi nyomok alapján nem zárható ki, hogy motorcsónak ütötte el)

Sir Archibald Dr. MacLeary

Személyi adatok: Glen Coe, 1972. skót, biokémikus, nőtlen

Az utóbbi időben kikkel találkozott? nincs adat

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: nincs adat

Társadalmi, politikai nézetei: konzervatív, skót sovíniszta

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: munkájának él

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: évek óta nem mozdult ki kutatóintézetnek berendezett kastélyából

Prof. Dr. Hendrik Oudehuis

Személyi adatok: Eindhoven, 1962, holland, orvos, egyetemi tanár özvegy, gyermektelen

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd a mellékletben.

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: lásd a mellékletben

Társadalmi, politikai nézetei: szociáldemokrata, a politika nem érdekli

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: sportrajongó

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: Rendszeresen létesít kapcsolatot prostituáltakkal

Prof. Habil. Dr. Horst Rundstadtler

Személyi adatok: Düsseldorf, 1970. német, biokémikus, egyetemi tanár, nő, három iskolás lánya van.

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd a mellékletben

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: nincs adat

Társadalmi, politikai nézetei: neonáccikkal rokonszenvez

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: utazgatás, turizmus

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: zárkózott, baráti kapcsolatai felületesekek, illetve nincsenek

Megjegyzés: A carcassonei vár faláról valószínűleg 20...05.04.-én, ismeretlen körülmények között lezuhant. Baleset valószínűsíthető.

Prof. Dr. Giacomo Santini

Személyi adatok: Ravenna, 1962. olasz, vegyész, egyetemi tanár, özvegy, gyerektelen.

Az utóbbi időben kikkel találkozott? lásd melléklet

Legfontosabb közvetlen kapcsolatai: lásd melléklet

Társadalmi, politikai nézetei: vallásos katolikus

Gyanús kapcsolatai: nincsenek

Bűncselekmény, szabálysértések: nincs

Hobbija: hegymászás, gyalogtúrák, utazások, gépkocsin.

Titkolt szenvedély, kapcsolatok, magánéleti problémák: nincs adat

- És ezek alapján milyen következtetést tudott levonni? - kérdezte Stanford.

- Részben azt, hogy a maga adatai megfelelnek a valóságnak - vakarta meg a fejét idegesen az őrnagy - részben, hogy nincs közöttük olyan, aki valaha bűncselekmény gyanújába keveredett. Egyik sem, kivéve talán Jenkinst, akit néhány diáktársával együtt tetten értek, amikor marihuánás cigarettát szívtak. De ez tizennyolc évvel ezelőtt történt, azóta tudomásom szerint tiszta. Azaz, bocsánat, tiszta volt.

- Akkor nincs más hátra, hogy mindenkivel beszéljünk, aki ebben a névsorban szerepel - mondta Stanford.

- Mindenkivel, aki szerepel a névsorban és még életben van - helyesbített az őrnagy és cinikusan nevetett.

- Próbáljunk kapcsolatot teremteni ezzel a MacLearyvel - gondolkodott hangosan Stanford. - Bár, ahogy magától kapott adatokat nézem, nem lesz könnyű. Nagyon zárkózott, alig van róla információnk.

- Ellentétben Jones-szal, - bólintott Forestier őrnagy. - A róla szerzett információk három oldalt is kitesznek a szolgálat adatbázisában.

- Tudja mit, Forestier - mondta elgondolkozva Stanford - örülök, hogy rólam nem vezetnek kartont a maguk titkosszolgálatánál.

- Én nem volnék ebben olyan biztos - mondta az őrnagy vigyorogva.

11. Telefonok

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha MacLearyt egyedül keresem fel - vélte Stanford. - Amilyen bogaras, zárkózott ember, kettőnk látogatását valószínűleg visszautasítaná. De lehet, hogy engem sem fogad. Erőszakkal nem törhetek be hozzá.

- Hát igen - bólintott az őrnagy. - Sajnos nem adhatunk ki elfogató parancsot valaki ellen, csak azért, mert esetleg meg akarják gyilkolni.

- Persze, ha magán múlna - adta vissza a kölcsönt a másik - már indulna is a kommandó. És mi legyen a klinikával kapcsolatos nyomozással?

- Azt sem hagyhatjuk abba - mondta Forestier. - Azt majd én veszem kézbe. Úgyis van egy kis elszámolnivalóm azzal a doktor Susan Eastfield-del. Túlteng benne a feminista öntudat. De majd letöröm a szarvát.

- Vagy ő a magáét - nevetett Stanford, majd hozzátette: - Egyébként azt hiszem, ez a legjobb munkamegosztás.

Stanford kikereste a telefonkönyvből és tárcsázta a kutatóintézet telefonszámát. A vonal hosszan kicsengett, majd egy férfihang jelentkezett: „MacLeary Laboratórium.” Stanford bemutatkozott és közölte, hogy MacLeary doktorral szeretne beszélni.

- Sajnos Sir Archibald nagyon elfoglalt - mondta a férfi. - Milyen ügyben kíván vele beszélni? Nem tudok esetleg én segíteni? - tette hozzá udvariasan az elutasítás tényét enyhítő szokásos közhelyet. Választékos angolsággal beszélt, de beszédén érezni lehetett az amerikai akcentust.

- Rolf van der Haan tudománypolitikai biztos megbízásából Dubois professzor halálának körülményeit igyekszem tisztázni. Nekem kihez van szerencsém?

- Dubois professzor halálának körülményeit?! - A férfi hangján érezni lehetett a megdöbbenést. - Mi köze ehhez a főnökömnek? Különböző elnézést kérek, Willmore vagyok, doktor Jeremy Willmore, Sir Archibald asszisztens.... - egy kicsit habozott, majd így folytatta: - Sir Archibald helyettese.

- Feltételezzük, hogy Sir Archibald esetleg olyan információkkal rendelkezik, amik segítik a sajnálatos eset okainak tisztázását - tért ki a részletek közzélése előtt Stanford.

A vonal másik végén egy ideig csend volt, majd Willmore kissé zavartan újra megszólalt:

- Megpróbálok beszélni Sir Archibalddal. Mint említettem, nagyon elfoglalt és nem szereti, ha zavarják, de az ügy fontosságára való tekintettel talán rá tudom venni... - itt zavartan elhallgatott, majd folytatta. - Tehát szíveskedjék megadni a telefonszámát, fél órán belül visszahívjuk.... illetve én biztosan visszahívom.

Stanford megadta telefonszámát és várt. Letelt a fél óra, majd további negyedóra, de Willmore nem jelentkezett. Már éppen újra fel akarta hívni a számot, amikor megcsörrent a telefon.

- Doktor Stanford? - kérdezte egy rekedtes férfihang, meg sem várva, hogy a másik bemutatkozzék. - Archibald MacLeary vagyok. Nem szeretem, ha kikököntenek a kerékvágásból, de Willmore rábeszélte, azt mondta, nagyon fontos. Willmore egy kelekótya amerikai ugyan, (mindegyik amerikai kelekótya) de remélem, most igaza van és tényleg fontos. - Skót-felföldi tájszólással beszélt, úgy, hogy Stanford csak nehezen értette meg. - Tehát miről van szó?

- Stanley Stanford vagyok és van der Haan tudománypolitikai biztos megbízásából Dubois professzor halálának körülményeit igyekszem tisztázni - ismételte meg Stanford, amit már Willmore-nak is elmondott, de nem sok sikerrel.

- Nem egészen értem - mondta MacLeary és hangján érzett a bosszúság. - Nem ismételné meg, kérem?

Stanford, akinek ugyancsak nehézséget okozott a beszélgetés, legyűrte türelmetlenségét és megpróbált másként magyarázkodni.

- Az a feladatom, hogy fényt derítsek Dubois professzor halálára. Ugye tudja, hogy meggyilkolták? - kérdezte hirtelen, mert eszébe jutott, hogy ez a skót remete esetleg újságot sem olvas, televíziót sem néz.

- Ki az a Dubois? - kérdezte a skót.

- Pierre Dubois (ejtsd: Pier Düboá) professzor a grenoblei egyetemről, - próbálta türelmesen felvilágosítani beszélgető társát Stanford.

- Ja, a szegény Pír Dubojsz - értette meg végre MacLeary. - Igen, olvastam, sőt a TV is beszámolt róla. Tudja, nem nagyon nézem a TV-t, de Willmore felhívta a figyelmemet, hogy a mi Pír Dubojszunkról van szó, akivel rendszeresen levelezgetünk, illetve levelezgettünk. Ki ölte meg és miért?

- Éppen ezt szeretnék felderíteni - mondta Stanford rezignáltan, mert belátta, hogy a kör bezárult. - Felkeressük mindazokat, akik ismerték, hátha tudnak valamit, ami közelebb visz a megoldáshoz.

- És miért gondolják, hogy én tudok valamit? - kérdezte Sir Archibald. - Ismerni ismertem, de csak szakmai volt a kapcsolatunk. Megnyugtathatom, én nem öltem meg. - Hirtelen felnevetett. - Nehéz lett volna, mert tudja én évek óta nem hagytam el a házat. Ahhoz, hogy megöljem, ide kellett volna jönnie. - Újra hangosan felnevetett és szinte percekig nevetgélt saját tréfáján.

Stanford megvárta, amíg befejezi a kacarászást, azután elmondta, hogy van valami, ami miatt feltételezik, hogy valami kapcsolat van egyes személyek és Dubois halála között, de erről nem célszerű telefonon beszélni. Inkább, kérte Sir Archibaldot, engedje meg, hogy egy későbbi időpontban személyesen meglátogassa és részletesen tájékoztassa az ügyről.

- Őszintén megvallom, nemigen szoktam látogatókat fogadni, de nem szeretném kérését elutasítani, hátha tényleg tudok valamit, ami segít. Meg azután - tette hozzá és újból elkezdte a nevetgélést - bevallom én is kíváncsi lettem, kíváncsivá tett ez az egész titokzatoskodás.

Stanford megköszönte és megállapodtak, hogy a következő hét keddjén, előzetes telefonon történő véglegesítés után, meglátogatja az intézetet.

*

Ezalatt Forestier azt igyekezett kideríteni, van-e összefüggés a klinikán engedély nélkül folytatott, további vizsgálatokat igénylő, meg nem engedett terápia alkalmazása és Dubois meggyilkolása között. Noha egyre kevésbé látszott valószínűnek, hogy ez volt a gyilkosság oka, ahhoz, hogy végleg kizárják ennek lehetőségét, egyes körülményeket még tisztázni kellett. A feladatnak nagy lendülettel látott neki, annál is inkább, mert a fiatal orvosnő nagyon megtetszett neki, annak ellenére, hogy feszült, csaknem ellenséges hangulatban váltak el egymástól.

Miután utóbbi látogatásuk óta már majdnem két hét telt el, indokoltnak látszott sürgetni a választ. Feltárcsázta a klinikát, bemutatkozott és közölte, Harwey Jones főorvossal akar beszélni. Mivel a titkárnő zavartan közölte, hogy mindjárt megnézi, bent van-e, arra következtetett, hogy a főorvos kerüli a vele való beszélgetést és letagadtatja magát. Feltételezését alátámasztotta, hogy rövid várakozás után doktor Susan Eastfield jelentkezett.

- Sajnálom, de Jones doktor pillanatnyilag nem elérhető. Talán én is megfelelek - tette hozzá kihívóan.

- Nekem tökéletesen, - válaszolta a férfi - de úgy tűnik én nem felelek meg magának.

- Hát jobban örültem volna a barátjának, de azért természetesen magának is rendelkezésére állok - folytatta a lány a kötekedést.

- Stanford doktor nem a barátom, hanem munkatársam ennek az ügynek tisztázása idejére - helyesbített az őrnagy.

- Mindjárt sejtettem, hogy nem barátok - csapott le a nő Forestier kijelentésére. - Nem igazán illenek össze, Stanford egy nagyon kellemes úriember.

- Általában én is kellemes úriember vagyok, de azért kellemetlenkedni is tudok - mondta az őrnagy hidegen, mert jónak látta hivatalos hangra váltani. - Jones-szal akartam ugyan beszélni, de ha maga a hivatalos választ kívánja velem ismertetni, beérem azzal is.

Ezzel sikerült a lányt zavarba hoznia.

- Beszéltünk a dolgról doktor Jones-szal - mondta és hangja már nem csengett olyan fölényesen, inkább kissé ijedtnek tűnt - de ő még dolgozik a hivatalos válaszon, így csak a magánvéleményemet tudom elmondani.

- Nekem a hivatalos válasza van szükségem, de azért a magánvéleményére is kíváncsi vagyok - mondta ridegen Forestier - annál is inkább, mert ha valóban történt szabálysértés, netalán bűncselekmény, a maga szerepét is tisztázni kell.

- Már előző találkozásunkkor elmondtam, hogy etikailag semmiképpen jártunk el helytelenül, mert csak néhány olyan esetben kísérleteztünk ezzel a terápiával, ahol a beteg megmentésére más módszer már nem volt.

- Annak eldöntése, hogy jogilag vagy etikailag elkövettek-e szabálysértést, nem az én feladatam. De felhívom a figyelmét, ha a nem engedélyezett terápiával kezelt betegek közül bármelyik meghalt, nemcsak szabálysértés, hanem bűncselekmény gyanúja is felmerülhet. Engem azonban ez sem érdekel, csak abból a szempontból, hogy volt-e elegendő oka valakinek, például Jones-nak vagy éppen magának Dubois professzor megölésére.

- Hát ez elképesztő - csattant fel Susan Eastfield és hangja remegett a felháborodástól. - Egyszerűen megvádol szegény Dubois meggyilkolásával?

- Félreértett, én magát csak példaként hoztam fel - mondta az őrnagy, aki persze nem véletlenül mondta, amit mondott, mert fel akarta bosszantani a doktornőt.

- Kikérem magamnak az ilyesfajta példálózást - mondta dühösen a lány. - Szeretném az egészet tisztázni a magam részéről, de nem telefonon.

- Rendben van, holnap leutazom magához - mondta elégedetten a férfi, akinek az volt a célja, hogy találkozzék a lánnyal.

- Felesleges - mondta a doktornő. - Holnap ügyis felutazom Londonba. Hol kereshetem fel?

- Javaslom, beszéljük meg a dolgot fehér asztal mellett - mondta az őrnagy békülékenyen. - Hadd hívjam meg vacsorára. Tudja, hol van a Hotel Royal? Találkozzunk ott. Várom a szálló előcsarnokában, este hat órára.

- Nem bánom, beszéljük meg fehér asztal mellett - mondta a lány, akit kellemes meglepetésként ért ez a fordulat. Hatkor ott leszek. De az én részemem magam fizetem - kötötte ki, hogy ellensúlyozza engedékenységét és fenntarthatasága a mindenkori megsértődés jogát.

12. Kibékülés és ...

A Hotel Royal, nevével ellentétben, nem tartozott London legelőkelőbb szállodái közé. Mikor Forestier egyik londoni kollégája és egyben az itteni feljebbvalója, Martin ezredes, meghallotta, hogy ott vett ki szállást, irigykedve csóválta a fejét:

- Látom, jól megy a franciáknak. Hotel Royal azaz Királyi Szálloda! Talán a királyi lakosztályban laksz?

- Nem egészen - válaszolta nevetve az őrnagy, bár humorérzéke arra ösztönözte, hogy hagyja rá az ezredesre, tudta, nem célszerű felkelteni mások, különösen felettesei irigységét. - Még csak nem is apartmentben lakom, csupán egyetlen szobában.

- És akkor mi királyi ebben a szállodában? - élcelődött tovább az angol, akit megnyugtattott a válasz.

- Az árak - felelte Forestier.

Ez sem volt ugyan igaz (a Hotel Royal árai mérsékeltek voltak), de a szellemes válasz hangos derűtséget aratott a jelenlevő kollégák között és megnyugtatta a kedélyeket.

A szálloda tehát nem volt éppen királyi, de volt egy olyan tulajdonsága, amivel kiérdemelte az elismerést és ez a konyhája volt. Ízeiben és választékában messze kiemelkedett az átlagos angliai szállodák közül. Magyar főszakácsa nemcsak az egyébként is nagyon ízletes, bár kissé zsíros magyar fogások elkészítésének volt mestere, hanem remekül értett a francia, az olasz, sőt még a balkáni és török ételekhez is. Ez volt az oka, hogy a francia saját szállodájának éttermében kívánta vendégül látni a csinos doktornőt, aki már az első pillanatban nagyon megtetszett neki. És persze volt egy hátsó gondolata is. Ezért szobáját is felkészítette az esetleges látogatásra, mielőtt lement a szálloda látogatók fogadására szolgáló halljába.

Pontosan hat óra volt, amikor a lány megérkezett. Ahogy belépett a szálloda halljába, önkénytelenül is mindenkinek a szeme rátapadt. Nemcsak a férfiak figyelmét vonta magára nyúlánk, sudár alakja, hosszan a vállára omló hullámos szőke haja és szép, de mégsem mindennapi, kedvesen mosolygó arca. Angolos szabású, de kifogástalan alakját mégis hangsúlyozottan kiemelő, elegáns szabású ruhája és előkelő tartása a hallban levő hölgyek pillantását is megragadta.

Ahogy belépett, Forestier is észrevette, de nem állt fel azonnal, megvárta, amíg a nő tekintetét körbejártatva elindul a pamlagok és asztalok között. Nem várta azonban meg, hogy a közelébe érjen, hanem mosolyogva felemelkedett, elébe ment és üdvözölte.

- Remélem, nem feltételezi, hogy múltkori viselkedésemért akarom kiengesztelni, ha most azt mondom, fantasztikusan néz ki - mondta a lány feléje nyújtott kezét hosszan pihentetve sajátjában.

- Nem, magáról ilyet nem tételezek fel - mondta a lány kissé ellenségesen. - Ellenkezőleg, maga azután nem udvariaskodik feleslegesen a nővel. De persze az, hogy valaki „fantasztikusan néz ki”, eléggé kétértelmű kifejezés: lehet fantasztikus szép, fantasztikus csúnya, fantasztikus elegáns, fantasztikusan közönséges és így tovább.

- Nos, akkor pontosítok - mondta a férfi. - Maga fantasztikusan szép és elegáns. Azt, hogy nagyon szép, már találkozásunk első pillanatában megállapítottam, de a mostani megjelenése (szándékosan használom a megjelenés szót, evvel egész külsejére, ruházatára is utalok) különlegesen mutatós. De azt hiszem, ezt maga is tudja.

Susan Eastfield elmosolyodott.

- Nem vagyok olyan képmutató, hogy letagadjam. És el kell ismernem, hogy jól esett, amit mondott, annak ellenére, hogy első találkozásunkkor nagyon megsértett.

- Erre, ha megengedi később visszatérnék - terelte másra a szót az őrnagy. - Addig is javasolom, üljünk asztalhoz. Ha nincs kifogása ellene, már foglaltam asztalt itt, a szálló éttermében.

A doktornő bólintott és Forestier bekísérte az étterembe. Alighogy becsukódott mögöttük az étterem szárnyas üvegajtaja, ott termett a főpincér és - hála az előre adott busás borraivalónak - udvariasan asztalukhoz kísérte őket.

- Ragaszkodik az angol fogásokhoz? - kérdezte a férfi.

- Tudom, hogy maguknak franciáknak nincs valami jó véleményük az angol konyháról - mondta a nő és gyanakodva ránézett, de miután arcán a gúnynak nyomát sem tudta felfedezni, elhatározta, hogy most nem sértődik meg.

- Higgycsém, nem gúnyolódni akartam - válaszolta szelíden a francia. - Vannak igazán ízletes angol ételek is. Csak szeretném, ha olyat enne, ami ízleni is fog.

- Magára bízom - mosolyodott el a lány, - biztosan jobban ért hozzá.

Az őrnagy magához intette a pincért és megrendelte a vacsorát, ami a barackpálinka aperitif és tengeri rák saláta előétel után, francia hagymalevessel kezdődött, flambírozott vesével folytatódott és bécsi Zacher tortával ért véget, nem hagyva ki közben a sajtot sem. A húsételhez cabernet sauvignont ittak, de az édesség után az őrnagy egy üveg tokaji aszút rendelt.

Vacsora közben kerültk a kényes témákat: a kettőjük közötti nézeteltérést éppen úgy, mint a klinikán végzett meg nem engedett terápiát. Amikor elvitték a tányérokat, doktor Susan Eastfield az őrnagyhoz fordult.

- Nagyon köszönöm, igazán kitűnő vacsora volt. El kell ismerni, maga kiváló házigazda, még ha a híres francia udvariasságról néha el is feledkezik.

- Vissza kell utasítanom - válaszolta mosolyogva, de határozott hangon Forestier. - Alapvetően udvarias vagyok és mindenkinek megadom a kellő tiszteletet. Nem szeretem viszont, ha kioktat valaki, akit nem bántottam meg.

- Lehet, hogy nem kellett volna magukat, ahogy maga mondja, „kioktatnom”, de már nagyon bosszantott, hogy mindenki meglepődik, hogy korom és nemem ellenére én vagyok a főnök helyettes.

- Ezt megértem, de ugye, nemcsak a férfiak, a nők is szoktak csodálkozni? Őrájuk is meg szokott haragudni? Én tisztelem a nőket és megbecsülöm mindazokat, akik tehetségük és érdemeik alapján elértek valamilyen pozíciót, de éppen ezért nem vagyok hajlandó engedményeket tenni az alapvető társadalmi együttélés szabályaiban, csak, mert nővel állok szemben. Higgye el, a női egyenjogúságnak a feministák a legnagyobb ellenségei: követelik, hogy legalább annyian legyenek vezető pozícióban, mint a férfiak, de azt is elvárják, hogy előre engedjék őket az ajtón.

- Azt azért el kell, hogy ismerje, sokkal kevesebb nő van tehetségének megfelelő munkakörben, mint férfi!

- Elismerem, ebben magának van igaza. És bocsánatot kérek, amiért talán túlságosan kemény voltam - mondta a férfi, kezét a lány felé nyújtva. - Annál is jobban sajnálom már, mert maga az első pillanattól kezdve nagyon tetszik nekem.

- Hát akkor megegyeztünk - mondta elengedve a bókot a füle mellett a nő és kedvesen mosolyogva kezét nyújtott. - Elismerem, nem feledkezett meg a híres francia udvariasságról.

- Ami pedig a hagyományos francia udvariasságot illeti, az egy téveszme - nevetett a francia, miközben a felé nyújtott kezét hosszan szorongatta. - A franciák kifejezetten önző, erőszakos emberek, mi sem áll tőlük távolabb, mint az udvariasság. A francia udvariasságról szóló téves elképzelések alapja a mindennapi párbeszédben előforduló cikornyás szövegek használata, miközben az illető undorodva a pokolba küldi, akivel udvariaskodik.

- Hát ezt jól elintéztük - mondta a doktornő elkomolyodva, - de azt hiszem, hátra van még a neheze.

- Mindenekelőtt engedje meg, hogy töltsék ebből a borból. Azt mondják, ez a királyok bora - mondta az őrnagy és mindkettőjük poharát megtöltötte a tokaji aszúval. - A kibékülésünkre!

- És a borok királya - egészítette ki a lány - „Vinum regum, rex vinorum”. Szóval a kibékülésünkre! - koccintott a férfivel.

- Ja, ha valaki orvos, az latinul is tud - nevetett az őrnagy.

- Nem vagyok orvos, - helyesbített doktor Susan Eastfield. - Vegyész vagyok, biokémikus. De térjünk végre a komoly dolgokra! Tényleg azt képzelik, hogy bármilyen közünk van Dubois professzor halálához?

- Mi nem képzelődünk, nekünk minden lehetőséget ki kell vizsgálni - magyarázta Forestier őrnagy. - Doktor Jonesnak volt félnivalója és emellett lehetett más oka is, például Stanford megtudta, hogy nézeteltérés támadt közöttük orvostikai kérdésekben, aminek az alapján a professzor Harwey Jonest az Európai Tudományetikai Bizottság elé akarta idéztetni, aminek ő volt az elnöke.

- Sajnos, azóta nekem is tudomásomra jutott egy-két dolog - mondta a doktornő kissé szégyenkezve. - Harwey lázadó természetű, a magánéletben éppen úgy, mint szakmai téren. Nem ez a meg nem engedett terápia volt az egyetlen szabálytalanság, amit elkövetett. Tudomásomra jutott, hogy a szóban forgó terápiát nem végszükség esetén alkalmazta, hanem anyagi haszon reményében is. És be kell vallanom, azóta megtudtam történt haláleset is. Azt is megtudtam, a MacLeary laboratóriumból vizsgálatra hozzánk küldött készítményeket is kipróbálta betegeken. Persze engedély nélkül. Erről egyébként Sir Archibald MacLeary asszisztense, bizonyos Dobbin is tudott. Én viszont nem tudtam, bár a helyettese voltam. De az csak az intézet vezetésére vonatkozott, gyógykezelések, terápiák területén - nem lévén orvos - nem volt feladatom és beleszólásom sem.

- Magáról nincs szó. Ellenőriztük az alibijét és oka sem lett volna Duboisnak ártani. De doktor Jones szerepét ki kell vizsgálni. Hálás lennék, ha ebben a segítségünkre lenne.

- Szívesen segíték, már saját magam tisztázása érdekében is. Megszereztem és elhoztam a terápia alkalmazásával kapcsolatos néhány dokumentumot és a professzorral folytatott levelezés másolatát. Harweynek megmondtam, hogy találkozom magával és megmutatom ezeket az iratokat. Nem örült, de beleegyezett. Úgy látom, meg van ijedve.

- Lehet is! A jövő héten őt is meglátogatjuk. Köszönöm, de szeretném, ha együtt néznék át ezeket, mert nem valószínű, hogy egyedül boldogulok vele. Menjünk fel a szobámba, ott nyugodtabban tudunk dolgozni - javasolta, de közben nem nézett a nő szemébe.

- Hadd kérdezzem meg, tényleg azért akarja, hogy felmenjünk, mert ott nyugodtabban dolgozhatunk? - nevetett a lány, kis gúnnyal a hangjában, de nem ellenségesen.

- Akkor én is hadd kérdezzek valamit, - válaszolt a férfi. - Maga nem azért csinította ki magát, hogy nekem tessék?

A lányt meglepte a kérdés, de kis habozás után őszintén válaszolt:

- Mindenesre azért is! - mondta kissé elpirulva.

- És már nem tart olyan ellenszenvesnek?

- Sohasem tartottam annak - volt a meglepő válasz.

- Akkor felmegyünk? - kérdezte a férfi és nem is próbálta leplezni izgatottságát. - Mi a véleménye, hozassak fel egy üveg whiskyt, hogy jobban menjen a munka? - kérdezte és kacsintott.

- Inkább konyakot! - kacsintott Susan Eastfield is. - Francia konyakot!

13. Útban Skóciába

- Ugye nincs kifogásod az ellen, hogy Stanfordot tájékoztassam? - kérdezte Forestier, amikor másnap reggel elbúcsúzott Susan Eastfieldtől a szálloda ajtajában.

- Remélem, nem akarsz beszámolni neki minden részletről? - incselkedett a lány. - Bár biztosan szerfelett érdekelné - tette hozzá gúnyosan.

- Megbízásom értelmében tulajdonképpen mindenről informálnom kellene, hiszen együtt kell megoldanunk minden feladatot - tréfálkozott a férfi is.

- Ez annyit jelent, hogy Stanfoddal ugyanúgy kell együttműködnöm, mint veled? - folytatta a tréfálkozást Susan is.

- Ez természetesen magától értetődő - kapcsolódott a beszélgetésbe Stanford, aki végszóra belépett a szálloda ajtaján és sehogy sem értette, szavai miért okoztak olyan nagy derűtséget.

Amikor Susan Eastfield eltávozott, Forestier beszámolt Stanfoddal arról, amit a lánytól a klinikáról megtudott.

- Azt hiszem, mégsem zárhatjuk ki a klinikán történeteket Dubois meggyilkolásának okai közül - fejezte be elbeszélését az őrnagy. - Minél előbb beszélnünk kellene ezzel a doktor Harwey Jones-szal. Szeretném már egyértelművé tenni, hol keressük a gyilkost.

- Kell is beszélnünk vele, de én már közben bejelentkeztem holnaputánra annál a különc skótnál, MacLearynél. Holnap Skóciába utazom. Nem mondhatom le, örülök, hogy hajlandó egyáltalán szóba állni velem. Különben is most már a Jones-szal való kapcsolatáról is beszélnünk kell vele.

- Én is magával megyek - mondta Forestier.

- Nem lesz jó, nem hiszem, hogy ez a zárkózott skót magát is fogadná - tiltakozott a doktor. - Lehet, hogy még engem is kidobna.

- Nem akarok magával menni - magyarázta a másik. - Legalább is most még nem. Én majd körülnézek és érdeklődöm az ottaniaktól MacLeary felől. És kérem, engedje meg, hogy most én vezessek!

- Rendben van - mondta Stanford - de csak akkor, ha nem az én kocsimmal megyünk.

Így is történt. Másnap reggel a megbeszélés szerint Stanford nyolc óra-kor lent volt Grosvenor Street-i lakása előtt, de az őrnagy késett. Jó negyedórai várakozás után végre meglátta a Regent Street felől befordulni a pasztellzöld Renault kocsit.

- Remélem, nem azt akarja mondani, hogy dugóba került? - támadt Stanford a későn érkezőre. - A maga szállodája alig húsz háztömbnyire van a lakásomtól!

- Van az több is, de azért elnézést kérek a késésért. Indulás előtt eszembe jutott, hogy bemegyek a Szolgálathoz és kicsit alaposabban utánanézek ennek a skótnak. Itt az ideje, hogy végre szakszerűen járjunk el, ahogy az egy nyomozásnál szükséges.

- Ez tegnap is eszébe juthatott volna - zsörtölődött Stanford, miközben beült a vezető mellé. - És talált valamit?

- Hát nem sokat. Archibald MacLeary apja Sir Duncan MacLeary ezredes Nagy-Britannia indiai nagykövetségén szolgált, mint katonai attasé. Fia iskoláit ott végezte és tanulmányait Calcutta egyetemén fejezte be. Mire végzett Sir Duncan valamilyen trópusi betegségben meghalt. Archibald az Egyesült Államokba utazott, ahol körülbelül másfél évet töltött, majd hazatért kastélyába, felszerelte a legkorszerűbb műszerekkel és eszközökkel és minden idejét kutatásainak szentelte. Csaknem egyedül dolgozott és tudomásunk szerint a laboratóriummá alakított házát az utóbbi tizenöt évben talán háromszor hagyta el. Ugyanakkor élénk levelezést folytatott más tudósokkal, akik viszonylag fiatal kora ellenére nagyra tartják. Az utóbbi időben állítólag valami nagyjelentőségű eredményt ért el a rákkutatás terén. A bejelentésre több gyógyszergyár is megkereste MacLeary kutató laboratóriumát, de eddig a tudós minden ajánlatot visszautasított. Különösen az InterPharma Corporation nevű, igen jelentős amerikai gyógyszergyár mutat nagy érdeklődést a találmány iránt.

- Elképesztő - mondta a doktor elhűlve. - Maguknak mindenki magánéletéről ilyen részletes információik vannak?

- Még ennél is részletesebb - nevetett az őrnagy. - Meg lenne lepve, ha tudná. Ha nem most jut az eszembe, sokkal többet is összeszedhettem volna. Bár ki tudja? Erről a pasasról tényleg keveset tudunk. Persze nem mindenkiről vezetünk kartont - helyesbítette az előbbieket, mintegy mentegetőzve.

Amíg beszélgettek, elhagyták a London körüli M25-ös körgyűrűt és már az M6-os „motorway”-en autóztak Manchester irányába, hogy ott áttérjenek a Skócia felé vezető M74-es autópályára. Carlisle mellett elhaladva elérték Skócia határát, amit az út melletti kőoszlopon kívül az út mellett álló, népviseletbe öltözött skót dudás is jelzett. Utasaink nem álltak meg, hogy a lelkes dudás fülhasogató dallamait némi készpénzzel jutalmazza, hanem tovább hajtottak az első város, a nevezetes Gretna Green felé.

Gretna Green arról nevezetes, hogy - ki tudja milyen régi hagyomány révén szerzett jog alapján - az ottani kovácműhelyben a kovács, az üllő fölött, a hozzá érkező szerelmes párokat azonnal és végérvényesen összeadhatja. A múltban sok szerelmes pár élt ezzel a végső lehetőséggel és az angliai irodalomban is számos esetről találhatunk beszámolót. Stanford nem is állta meg szó nélkül.

- Nem kellett volna a csinos kis doktornőt magunkkal hoznunk? Most minden előzetes kihirdetés nélkül elvehetné feleségül!

- Nem megy az olyan gyorsan - mondta a francia zavartan és útitársa nem kis meglepetéssel állapította meg, hogy tőle szokatlan módon elpirult.

- Javaslom, nézzünk azért be a kovács műhelyébe - mondta kaján mosollyal - hátha mégis meggondolja magát. De ha nem, akkor is érdemes megnézni, mert ilyen ritkán lát az ember.

Letértek az útról és behajtottak a kicsi, elsősorban kíváncsi turistákból élő városkába, meglátogatták a látszatra jelentéktelen, de híre alapján annál fontosabb turista látványosságot, a kovács műhelyét. Nem vásároltak a szuvenir üzletekben, ahol pólóktól kulcstartókig mindenfélét árultak, viszont beültek a „Kovácsműhelyhez” címzett vendéglőbe és jóízűen fogyasztották ebédre a „haggist” a skótok véres hurkához hasonló egyik nemzeti eledelét.

Ebéd után Glasgownt kikerülve folytatták az útjukat Stirling irányában és elérve a városba, a várba is felmentek, amelynek neve a Rob Roy című film után vált közzismertté. A hatalmas erődítmény megtekintése sok időt vett igénybe, úgy, hogy csak délután indultak tovább. Útjukat a nem túl széles A82-es jelzésű úton folytatták a skót felföldet kettévágó tavak sorát összekötő Caledonian Canal, azaz a skóciai csatorna felé. Az út egy fennsíkon vezetett keresztül, amely magas fekvése ellenére tulajdonképpen egy mocsár volt, a Rannoch Moor. Stanford javasolta, szálljanak ki egy kicsit, kinyújtóztatni a lábaikat. Forestiert kellemetlen meglepetés érte, amikor kissé távolabb kalandozott az autótól. Lába alatt egyszerre besüppedt a fű és bokáig merült az ingoványba.

Rövid pihenő után Glencoe-ba érkeztek. A franciát, aki saját kívánságára végig vezetett, már nagyon fárasztotta az út és a sok érdekes és szokatlan látnivaló. Megpillantva a tetszetős Hotel McDonaldot megkérdezte társát, nem volna-e jobb itt megszállni.

- MacLeary csak holnap délelőtt fogadja magát. Fáradt vagyok és ez a szálló tetszik nekem. Maradjunk itt éjszakára - javasolta.

- Nem bánom - mondta a doktor, aki szintén elfáradt - csak úgy ne járjunk, mint a MacDonaldok.

- Miért, mi történt velük? - érdeklődött francia.

- 1692 februárjában az Orániai Vilmos király ellen lázadó MacDonald klánnál a királyhoz hű Robert Campbell kapitány, százhusz emberével, szállást kért - mesélte a történetet Stanford. - Kétheti vendégeskedés után egyik hajnalban azután házigazdáikat, több mint kétszáz embert, lekaszaboltak.

- Ez láthatólag a házigazdákra veszélyes - nyugtatta meg az őrnagy. - Mi viszont aligha akarjuk lemészárolni a fogadóst. Én legalábbis biztosan nem, mert nagyon fáradt vagyok és hajnalban nem akarok felkelni.

Így is történt. Az éjszaka nyugodtan telt és senki sem akarta embertársait lemészárolni. Reggel elfogyasztották a „morning tea”-t, az ébresztéskor a vendég szobájában kötelezően felszolgált csésze teát, majd felöltöztek, lementek az étkező szobába és jóízűen bekebelezték angol reggelijüket. Az angol reggeli a „British breakfast” sokkal bőségebb a többi európai reggeli fajtáknál: valamilyen dzsússzal kezdődik, zabkásával vagy kukorica pehellyel folytatódik, amit tejjel esznek. Azután következik a reggeli fénypontja, a szalonnás tojás (ham

and eggs) vagy más rántotta-félék, végül pirítós vajjal és dzsemmel és persze az elengedhetetlen tea.

Forestier, aki a sokkal soványabb francia reggelikhez volt hozzászokva, esküdözött, hogy aznap már semmi mást nem fog enni. (Mondanom sem kell, hogy könnyelmű kijelentését maga sem vette komolyan és esküjét a nap folyamán többször is megszegte.) Mindenesetre a bőséges reggeli után mindketten más színben látták a világot és még a fölötte csaknem mindig fekete felhőket sötéten visszatükröző Loch Nesst sem találták olyan komornak, mint azt az arra utazók olyan gyakran leírták. A szörnynek nyoma sem volt és a sötét, ónos fényű víztömeg szinte alig fodrozódott. Elhaladtak a tó partján magasan fekvő úton az alattuk lévő Urquhart vár romjai mellett, majd balra letértek a kimondhatatlan nevű Drumnadrochit városka irányába vezető útra. Alig tettek meg fél mérföldet, az út jobb oldalán magas kőkerítéssel körülvett birtokot pillantottak meg és rövidesen egy kapuhoz értek, ami mögött a távolban Tudor korabeli kastély állt. A kapun levő táblán az volt olvasható: „MacLeary Laboratórium, magánterület, idegeneknek belépni tilos”.

- Vigyen vissza a buszmegállóhoz - mondta az őrnagy. - Körüljárom ezt a kastélyt és gyűjtök néhány információt. Mikor és hol találkozunk?

- Hat órakor a Loch Ness Exhibition Centernél - válaszolta Stanford. - Érdekes kiállítás, mindent meg fog tudni a szörnyről, akár igaz, akár nem.

Visszafordultak és a közeli autóbusz megállóhoz hajtottak.

- Ne féljen, vigyázok a kocsijára - nyugtatta meg a doktor, amikor az őrnagy kiszállt.

- Félek és nem szívesen bízom magára, de mit csináljak? - nevetett Forestier. - Mégse mondhatja, hogy gyalog jött ideig.

14. A laboratórium

Stanford visszahajtott, kiszállt a kocsiból és odasétált a nagy vaskapuhoz. Megnyomta a kaputelefon gombját és várt. Kisvártatva megszólalt egy hang:

- Ki az? - recsegte a kaputelefon.

- Doktor Stanford vagyok. Sir Archibald vár engem.

Sokáig csend volt, majd ismerős hang hallatszott:

- Üdvözlöm, Mr. Stanford. Willmore vagyok - hallotta Stanford az amerikai hangját - mindjárt ott leszek.

Tényleg, alig telt el pár perc, egy akkumulátor meghajtású kis kocsik gördült elő valahonnan az épület mögül és pillanatok alatt megállt a kapu belső oldalánál. Az ülésről fehérköpenyes, kistermetű, borotvált, ravasz tekintetű, harmincöt év körüli férfi kászálódott le. Arcán széles vigyorral a kapuhoz lépett, kinyitotta és kezét előre nyújtva a vendég elé sietett.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondta, nem is próbálva elhagyni amerikai kiejtését. - Már vártuk. Szálljon fel, kérem!

A villamos autóval két perc alatt a kastélyhoz érkeztek. Willmore leugrott a járműről és lesegítette a vendéget.

- Fáradjon velem, Sir Archibald már várja.

Felmentek a főbejárat előtti lépcsőkön és beléptek a kastélyba. Tágas hallba értek, amelynek két oldalán egy-egy lépcsősor vezetett az emeletre. Stanford elindult az egyik lépcső felé, de vendéglátója megfogta a karját.

- Ne fáradjon, van liftünk.

A bal oldali lépcsőhöz ment és megnyomott egy gombot, amely észrevehetetlenül bújt meg a terem tölgyfa burkolatában. A gombnyomásra a faburkolat félrehúzódott és előtűnt egy tágas, akár bútorok szállítására is alkalmas felvonó ajtaja. Beszálltak és a lift felvitte őket a negyedik szintre. A liftajtó kinyílt és Stanford egy toronyszobában találta magát. A szoba berendezése láthatólag eredeti volt, nagy része a XVI.-XVIII. századból való. Az antik bútorzattal szemben rikító ellentétet keltett az ablak közelében álló, ugyancsak korhűnek látszó íróasztal, amin és ami mellett számítógépek, fiziko-kémiai és egyéb elektronikus műszerek helyezkedtek el, többek között tömeg-spektrométer és elektron-mikroszkóp.

Az asztal mögött természetes, vöröses hajú, pofaszakállas negyvenes férfi ült. Jöttükre felemelkedett és kilépett az asztalát körülbástyázó elektronikus eszközök mögül.

- Isten hozta, doktor Stanford! Remélem, jól utazott! - üdvözölte a vendéget. - Köszönöm, Willmore - fordult munkatársa felé, aki bólintott és elhagyta a szobát.

MacLeary ismét vendégéhez fordult.

- Foglaljon helyet - mutatott egy kis kecskelábú asztalkára, ami mellett két, ugyancsak kecskelábú szék állt. - Mit iszik?

Stanfordnak erősen oda kellett figyelnie, hogy megértse vendéglátója rettenetes skót-felföldi tájszólását, de a házigazda mozdulatai alapján tudta, mit kell válaszolnia.

- Természetesen skót whiskyt - mosolygott Stanford.

Vendéglátója szélesen elvigyorodott, miközben egy másik asztalkán álló palackok között válogatott.

- Ez derék dolog - mondta. - Ezért megérdemli, hogy olyan whiskyt kapjon, amilyent még életében nem ivott! Tudja, nem kedvelem a vendégeket, de maga mégiscsak kolléga. Vegyész, aki kedveli a skót whiskyt.

Kiemelt egy palackot a többi közül és félig megtöltött a tartalmával két vizes poharat. Az aranybarna folyadékot a napfény felé emelte, elégedetten bólintott, majd a doktorhoz fordult.

- Jéggel? - kérdezte.

A másik bólintott, mire Sir Archibald egy kiskanállal kivett néhány jégkockát a tartóból és vendége poharába ejtve átnyújtotta azt. A saját poharába nem tett semmit.

- Na, hogy ízlik? - kérdezte, miután poharát kiürítette.

- Tényleg kitűnő - állapította meg Stanford ízlelgetve az aranybarna folyadékot.

- Magam pároltam - mondta büszkén a házigazda. - Még egy pohárral?

- Kérek - mosolygott a vendége - de ha lehetne, tisztán.

- Maga az én emberem - kurjantott vidáman MacLeary. - Maga nem is angol, biztosan skót vér csorog az ereiben.

- Lehetséges, de a család eddig nem tudott róla - nevetett Stanford.

- Sok minden van, amiről a család nem tud és ez így is van jól - folytatta a tréfálkozást Sir Archibald. - Magam Indiában nőtem fel, de apám gondoskodott róla, hogy belémnevelje a skót öntudatot. Gyerekkoromban otthon mindig skót dialektusban beszélünk és én ezt szoktam meg, noha az indiai kiejtés egészen más. De térjünk a tárgyra. Bármilyen jó is az én whiskym, maga nem ezért utazott ötszáz mérföldet.

- Hát tényleg nem - válaszolta Stanford és részletesen elmondta MacLearynek, amit a gyilkosságról eddig megtudtak.

- Elsősorban azt szeretnénk tisztázni, a gyilkosság a Jones klinikáján tapasztaltakra vezethető-e vissza, vagy valamilyen összefüggésben van a Dubois professzornál talált névsorral - fejezte be mondanivalóját, majd hozzátette: - Sir Archibald, úgy tudom, ön is jól ismeri Jonest, hiszen önök számára is végeztek terápiás vizsgálatokat.

- Tényleg megdöbbenő, maga milyen jól értesült! - mondta Sir Archibald.

- Nézze, kedves kolléga úr, (ugye megengedi, hogy így szólítsam?) a névsorban szereplő személyeket többé-kevésbé ismerem, bár a legtöbbel csak egyszer találkoztam, de semmi összefüggést nem látok a névsor és a gyilkosság között. Ami viszont Harwey Jonest illeti, vele nekem is meggyűlt a bajom. Még egy italt? - szakította meg okfejtését, majd vendége nemleges válaszára csak magának töltött, kiitta és folytatta:

- Bizonyára hallott róla, hogy kidolgoztam egy eljárást a rosszindulatú daganatok bármilyen formájának kigyógyítására alkalmas készítmény előállítására. Több mint tíz évig dolgoztam ezen két munkatársammal, az ön által is ismert Willmore-ral és egy másikkal, Patrick O'Harris-szal. Ő fanatikus ír, nemrég itt hagyott, azt hiszem az IRA-hoz csatlakozott. Gyakorlatilag csak mi hárman. Egy-két éve felvettem egy Dobbin nevű embert is, de ő nem vett részt a munkában, amolyan ügyintézőféle volt. Természetesen a hatást tengerimalacokon, kutyákon és más kísérleti állatokon tanulmányoztuk. A gyógyszer hatása specifikus bármilyen eredetű daganatos sejtek bármely formájával szemben, a betegség csaknem bármelyik stádiumában. Bizonyos vizsgálatokat azonban nem tudtunk elvégezni, ezért Dobbin felvette a kapcsolatot Jones klinikájával. Utólag megtudtam, hogy Dobbin és Jones a gyógyszerrel - tudtom és engedélyem nélkül - betegeken is végeztek terápiás kísérleteket, szerencsére sikerrel. A siker azonban nem mentség. Meg kellett válnom tőle. Dobbint megszedítette az egyik gyógyszergyár fantasztikus ajánlata.

- Az InterPharma Corporationé? - kérdezte Stanford ártatlan arccal.

- Igen, de honnan tudja? - kérdezte a tudós meglepve. - Különben mind-egy - legyintett. - Kirúgtam, mert nem volt szükségem egy újabb etikai vizsgálatra. - Vendége meglepett arcát látva megkérdezte: - Nem is tudott róla? Egy örült tudós, valami Santini azzal vádolt meg, hogy az ő tudományos közleménye alapján dolgoztam ki az eljárást. Szerencsére a tudományetikai bizottságnak bebizonyítottam, hogy én már Santini előtt publikáltam az eljárás alapelveit. Igaz is, nem akarja az eljárást közelebbről megismerni? Most már nem hárman dolgozunk rajta, hanem több mint húsz alkalmazottam van.

- Dehogynem, örömmel! - felelte lelkesen Stanford.

- Szívesen végigvezetem - mondta Sir Archibald. - Mint vegyész kolléga, értékelné tudja, amit lát. Persze ne várja, hogy a szabadalom és a gyártási „know-how” részleteit is ismertessem magával! - nevetett. - Újabbán én sem zárkózom el teljesen a szabadalom értékesítésétől.

Beszálltak a liftbe és lementek a kastély második emeletére. A tudós végigvezette vendégét a helyiségeken, amelyek modern felszerelésükkel és korszerű szervezettségükkel teljesen elütöttek az ódon kastély külsejétől. A látogatás csaknem két óra hosszat tartott, közben Sir Archibald többször is megkínálta vendégét kedvenc italával. A látogatást követő búcsú whisky után Stanford kissé szédelegve ült be a kocsijába, ahová a házigazdától elbúcsúzva a szolgálatkész Willmore elszállította.

Óvatosan hajtott a Loch Ness Exhibition Centerig, ahol a szörny szobránál az őrnagy már türelmetlenül várta.

- Hiszen maga részeg - háborodott fel, amikor a másik kitámolygott az autóból. - Még szerencse, hogy nem törte össze a kocsimat. Jobb, ha kilevegőzik, mielőtt beszámolna. Remélem, nem volt egész idő alatt ittas?

Lesétáltak a tó partjára és nézték, ahogy a nap lassan véglegesen eltűnik a sötét víz feletti komor felhőkben. Miután Stanford teljesen kijózanodott, részletesen beszámolt társának.

- A névsor ügyében nem sokat tudtunk meg, de az világos, hogy Harwey Jones klinika-igazgató úr igencsak sáros - fejezte be a beszámolót a doktor. - És maga mit tudott meg?

- Nem túl sokat - vakarta a fejét az őrnagy. - Az itt lakók nem sokat tudnak a kastélyban folyó, szerintük titokzatos munkákról. Sir Archibald MacLearyről sem sokat tudnak, szinte babonásan tisztelik. Amióta hazaköltözött alig hagyta el a kastélyt. Az itt lakók nem ismerték, igazában azt sem tudták, hogy néz ki. Csak azzal a két-három emberrel érintkezett, akikkel együtt folytatta tudományos kutatásait, még személyzetet sem tartott. Az utóbbi időben mintha engedett volna zárkózottságából, gyakrabban jár ki és néha még az emberek közé is kimegy.

- Akkor nem sok értelme volt, hogy lejöjjön velem. Hacsak nem találkozott a Loch Ness-i szörnyel.

- Érdekes volt ez a kiállítás. Talán mégis csak érdemes volt lejönnöm. A végén már majdnem azt hittem, ha kijövök a tóhoz, látni fogom a szörnyet - vigasztalta magát Forestier. - De én sajnos nem ittam annyi whiskyt és jó sokat vezettem.

- Holnap Walesbe megyünk, Joneshoz - közölte szárazon Stanford. - Az sokkal közelebb van Londonhoz. Bár, ha jól meggondolom, - gondolkozott el - nem valószínű, hogy Jones whiskyvel fog minket kínálni.

15. Újra a klinikán

A klinika látogatását az őrnagy szervezte. Nemcsak doktor Susan Eastfielddel való kapcsolatának ápolása miatt, hanem azért is mert a klinika igazgatójának, doktor Harwey Jonesnak szerepe ebben az ügyben jócskán átlépte már a tudományetikai vétségek korlátját, ezért jelenléte neki, mint hatósági személynek, nagyon is indokoltá vált.

Először a lányt hívta fel és kérte, készítse elő a Harwey Jones-szal való megbeszélést. Tájékoztatta a doktornőt arról is, hogy nemcsak a Központi Biokémiai Intézet terápiájával, hanem a MacLeary Laboratóriumból vizsgálatra küldött készítményekkel is folytattak betegeken meg nem engedett és kellően elő nem készített gyógyszerkísérleteket. Azután megkérte, küldje Jonest a telefonhoz.

- Hát nem tudom, hogy fogja ebből Harwey kimosni magát! - csóválta fejét a lány. - Ideküldöm a telefonhoz, de erről nem akarok beszélni vele, úgyis nagyon ideges. Jobb, ha te mondd el neki.

- Remélem, nem kell elmagyaráznom, doktor Jones, miért akarunk magával beszélni - kérdezte az őrnagy a kölcsönös bemutatkozás után.

- Természetesen olvastam a múltkori látogatásuk alkalmával nálunk hagyott iratokat és Susan is tájékoztatott feltételezéseikről - próbálkozott a könnyed hangvétellel Harwey Jones. - De higgye el, őrnagy úr, ha vétettünk is néhány szabály ellen, jó okkal, jóhiszeműen tettük és senkinek sem ártottunk vele.

- Sajnos nekünk nem ilyen értesüléseink vannak, - mondta hidegen Forestier őrnagy - úgy tudjuk, a Királyi Központi Biokémiai és Genetikai Intézet által kidolgozott terápiát önök fizető pacienseknél alkalmazták. Azt is tudjuk, fordultak elő a kísérleti terápia alkalmazása során halálesetek is.

- Sajnos halálesetek mindig előfordulhatnak, de ezeknek semmi közük nem volt az alkalmazott terápiához - tiltakozott hevesen az igazgató.

- Ezt majd a vizsgálat eldönti - zárta le a vitát Forestier. - Ebben a kérdésben nem kívánunk állást foglalni. Doktor Stanford nem ismeri eléggé ezt a területet, én pedig, mint bizonyára jól tudja, semmi ilyen jellegű ismerettel nem rendelkezem, egyszerű katona vagyok, vagy ha jobban tetszik, jelenleg rendőrnyomozó. Ezért kérem, délutáni érkezésünkig gyűjtsön össze minden

jegyzőkönyvet, kórlapot, iratot, ami ezzel összefügg és adja át nekünk. És azt tanácsolom, a saját szempontjából kedvező volna, ha mellékelne egy igazoló jelentést is.

- Hát megpróbálom, - mondta keserűen Jones - de mondhatom, nem lesz könnyű.

- Van még valami - folytatta az őrnagy kíméletlenül. - Tudomásunkra jutott, hogy maguk a MacLeary Laboratóriumból vizsgálatra küldött készítményekkel is folytattak betegeken meg nem engedett és kellően elő nem készített gyógyszerkísérleteket.

- Honnan tud erről? - kérdezte szinte sikoltva Harwey Jones. - Az nem egészen úgy volt... - elhallgatott, majd folytatta: - Meg tudom magyarázni...

- Módja lesz rá - szakította félbe ridegen Forestier őrnagy. - Ezért kérem, ezekről is gyűjtsön össze minden papírt!

- De kérem - könyörgött az igazgató. - Hadd magyarázzam meg..

De az őrnagy könyörtelenül ismét félbeszakította:

- Délután ott leszünk maguknál, akkor megmagyarázhatja - mondta és letette a kagylót.

Most nem olyan kényelmes tempóban utaztak Wales felé, mint az előző alkalommal, így már kora délután odaértek a klinikához. Abban a pillanatban, ahogy a bejárat előtt megálltak, a parkolóból egy fekete Ford gördült ki és lomhán kihajtott a klinika előtti park kapuján. Sötét üvegén keresztül nem lehetett az autó belsejébe látni, azt sem lehetett tudni, hányan ülnek benne.

- Ezt a kocsit már láttam - nézett utána Stanford. - Ez volt az, amelyik a múltkor követett bennünket.

A nagybajuszú kapuőr már számított érkezésükre. Amikor megpillantotta őket, már vette is a telefont. Idegesen gyűrögette kihízott egyenkabátja szárnyát és közölte a vendégekkel, hogy Susan Eastfield doktornő azonnal itt lesz.

Valóban alig telt el néhány perc, meghallották a doktornő szapora lépteit lefelé a lépcsőn. Szinte szaladva jött és a két férfi azonnal látta arcán az izgatottságot.

- Úgy látszik, Harwey nagyon a szívére vette, amit mondtál neki - kezdte, de észrevette, hogy a kövér portás nagy érdeklődéssel figyeli, amit mond. - Köszönöm Higgins - szólt oda neki, majd ismét a vendégekhez fordult.

- Talán menjünk fel a szobámba - ajánlotta.

Szóltalanul ment a két férfi előtt, amíg be nem csukódott mögöttük ajtó.

- Nagy baj lehet - tört ki belőle majdnem hisztérikusan. - Miután telefonon beszéltek, Harwey, azaz Jones doktor teljesen elvesztette az eszt. „Nem tudom, mit csináljak” - hajtogatta és berohant a szobájába. Utána kiabáltam, segítsek-e összeszedni a dokumentációt, de visszaordított, hogy azt bízam csak rá és bezárkózott. Utána mentem és hallottam, hogy telefonál. Azután beült a kocsijába és elhajtott. Néhány óráig távol volt, most nemrég, talán félórája ért vissza egy másik, fekete autóval együtt. Nem álltak meg a főkapunál, hanem a

hátsó kis pavilonhoz mentek, a saját, földszinti laboratóriumába, ahová senkit nem engedett be. Én is csak kétszer voltam ott. Biztos, hogy most is ott vannak.

- A fekete Ford az előbb ment el, amikor mi megjöttünk - tájékoztatta Forestier.

- Hívja fel, mondja meg neki, hogy megérkeztünk - mondta Stanford.

A lány engedelmeskedett, de rövid idő után csüggedten tette le a kagylót.

- Nem veszi fel - mondta letörten.

- Talán menjünk oda! - javasolta az őrnagy. Lesiettek a lépcsőn és elindultak a pavilon felé, amikor a doktornő a főbejáratnál visszafordult.

- Mondja, Higgins, nem látta a főorvos urat?

- A hátsó pavilonban van. Volt vele valaki, de az elment az előbb.

- Hogy nézett ki? - kérdezte egyszerre Stanford és Forestier.

- Termetes alak volt, de nem biztos, mert csak messziről láttam. Ahogy kijött, azonnal beszállt egy fekete autóba és elhajtott.

- Biztos, hogy doktor Jones nem jött ki? - kérdezte Susan Eastfield.

- Bizonyos, láttam volna, ha kijön - válaszolt Higgins.

- Jöjjön velünk, legyen szíves! - utasította a kapuórt a doktornő rosszat sejtve.

Csaknem futva tették meg az utat a kis pavilonig.

Kopogtattak, de senki sem válaszolt. Forestier megpróbálta a kilincset, de az ajtó nem engedett.

- Van tartalékkulcsa? - fordul Stanford a rémulten tébláboló portáshoz. Az riadtan bólintott, majd elsietett és kisvártatva visszatért egy kulcsesomóval. Sorban belepróbálta őket az ajtóba. Végre a hatodik megfordult zárban és az ajtó kitárult. Forestier lépett be először, kezét a hóna alatti tokban levő revolverén tartva. Stanford karjával visszatartotta a lányt, majd követte. Végül a lány is belépett a két férfi után. Az ijedt portás az ajtón kívül maradt.

Tágas laboratóriumban találták magukat. A munkaasztalokon üvegedények, desztilláló készülékek és különféle fiziko-kémiai műszerek voltak. Az ajtóval szemben, az ablak mellett széles íróasztal állt, előtte félretolt szék. Szemben velük, fejével az asztalra borulva mozdulatlan férfi ült. Előtte felborult pohár, amelynek tartalma - a szaga alapján whisky - végigömlött az asztalon.

- Ez Harwey! - sikoltott fel halkán a lány. - Mi van vele? Meghalt? - kérdezte suttogva.

Közelebb lépve látták, hogy a férfi kinyújtott karja és egész teste görcsbe rándult. Stanford hajánál fogva kissé felemelte a fejet, belenézett a kékes, eltorzult arcba, azután megszagolta a férfi száját és lehajolva beleszagolt a pohárba.

- Cián - mondta röviden, - de hosszú, kínos haláltusája volt a szerencsétlennek.

16. A tudományetikai bizottság

Miután Susan Eastfieldet kitámogatták és átadták a kihívott mentőknek (akik a halálra rémült kapuórt is elsősegélyben részesítették), valamint megvárták, amíg a rendőrség a helyszínre érkezik, Forestier és Stanford beült Susan Eastfield üresen maradt szobájába, hogy megtárgyalja, ami történt.

- Lehet, hogy az ügy végére jutottunk? - kérdezte reménykedve Forestier, aki már szeretett volna visszatérni Franciaországba és folytatni megszokott munkáját. - Ha Harwey Jones öngyilkos lett, megvan Dubois meggyilkolásának indítéka.

- Nem lett öngyilkos - csattant fel Stanford türelmetlenül. - Már mondtam, hogy minden vegyész (és feltehetőleg orvos is, ha csak nem ostoba) tudja, hogy ciánt savas közegben kell bevenni, hacsak nem akar valaki percekig vonaglani, mint Jones tette, ahogy az a jelekből megállapítható. És mi van a hiányzó másik whiskys pohárral? Itt kellene lennie, itt a nyoma az asztalon. A fekete Fordról és utasáról nem is beszélve. A vizsgálati anyagok pedig szőrén-szálán eltűntek.

- Jó, jó, igaza van - ismerte el a másik. - Csak már úgy szerettem volna befejezni! De elismerem, nem tiszta az ügy. Nyilvánvaló, hogy Jones halála előtt együtt ivott valakivel. Valószínű, hogy az tehetett valahogy a poharába a kálium-cianidot.

- Vagy nátrium-cianidot. Kálium vagy nátrium cianid volt, de ezt majd eldönti a vizsgálat. A whisky nem savas és így Jones nem nagyon érezhette a keserűmandula szagot. Mi persze már éreztük, mert a kiömlött ital szétfolyt az asztalon és a ciánhidrogén a levegő széndioxidjának hatására felszabadult.

- Csodálatosan szakszerű magyarázat! - tapsolt gúnyosan az őrnagy. - De igaza van, bárhogyan is szeretném, az ügy még nem zárható le - tette hozzá komolyan. - Ha Dubois professzor meggyilkolásának ügye meg is oldódna Jones doktor halálával, mi van a lista többi szereplőjének tisztázatlan, gyanús körülmények közötti halálával? Ne dugjuk a fejünket a homokba, biztos vagyok benne, hogy a Dubois névsora is összefüggésben van ezekkel a halálesetekkel.

- Nem én dugtam a fejem a homokba - vágott vissza Stanford. - Vegyük már észre, hogy a professzor zsebében talált névsor a megoldás és a kulcs a nevek közötti összefüggés. Higgye el, én legalább annyira utálok ezt a feladatot, mint maga - tette hozzá őszintén - de nem tehetünk mást, tovább kell vele foglalkoznunk. Javaslom, nézzük át újra a listákat és keressük, mi az, ami a névsorban szereplő személyeknél azonos, akár szakmai, akár magánjellegetű, akár anyagi, akár ideológiai vagy akár micsoda!

Miután nem tehetett mást, Forestier őrnagy is egyetértett ezzel. Visszatartak Londonba és újra elővették mindkettőjük listáját. Oszlopokba sorolták azokat a tulajdonságokat, pozíciókat, tevékenységeket, amelyek a Dubois professzor listáján szereplő személyek közül legalább kettőnél azonosak voltak. Mintegy ötórás munka után Stanford letörten felállt az asztaltól és kijelentette:

- Úgy látszik, ez a közelítés reménytelen. Nincs egyetlen pont sem, amely mindegyik személynél azonos volna. A legnagyobb számú összeesés a kétezer-tizenhárom évi lisszaboni biológiai konferencián való részvétel. Ezen MacLeary és Jenkins kivételével mindannyian jelen voltak. Ez hét fő, de kettő hiányzik. A második helyen áll a levegő szennyezése elleni tiltakozó nagygyűlés, ahol MacLeary, Laricsev és Larsen nem vett részt. Ez hat személy, három nem volt ott. Ugyancsak hatan foglaltak állást a klónozás tárgyában, csak MacLeary, Jones és Oudehuis nem. Öten tagjai az Európai Tudományetikai Bizottságnak, MacLeary, Santini, Jones és Jenkins nem.

- Hogyan is lehetett volna Jenkins az Európai Tudományetikai Bizottságnak tagja, amikor nem is európai - szólt közbe Forestier. - Ez a MacLeary pedig úgyszemint vett részt semmiben. Ki sem lépett a kastélyából!

- Várjunk csak! - csapott a homlokára doktor Stanford. - Lehet, hogy kilépett! Azt mondta, kirúgta Dobbint, mert nem volt szüksége még egy etikai vizsgálatra. Szó szerint ezt mondta: „Egy örült tudós, valami Santini azzal vádolt meg, hogy az ő tudományos közleménye alapján dolgoztam ki az eljárást. Szerencsére a tudományetikai bizottságnak bebizonyítottam, hogy én már Santini előtt publikáltam az eljárás alapelveit” Bebizonyította, tehát ott volt. És Santini is ott volt, ott kellett lennie! Ez már hét név!

- Na és mi van Jones-szal és Jenkins-szel? - tamáskodott Forestier, de látszott rajta, őt is izgalomba hozza a felfedezés.

- Mindjárt meglátjuk - mondta izgatottan Stanford. Felvette a telefont és tárcsázott. - Radovic doktort kérem - mondta, egy darabig hallgatott, majd újra megszólalt. - Üdvözöllek Jan! Át tudnád nekem faxolni a Santini kontra MacLeary tárgyalás jegyzőkönyvét? ...Hogy mikor? Körülbelül három éve.... Nem lehet? Miért? ...Hogy nem évült el? ...Tudok engedélyt szerezni, de sürgős lenne.A jegyzőkönyv határozatát?... Rendben van, egyelőre jó lesz.

Letette a telefont.

- Beszéltem a Tudományetikai Bizottság titkárával. A jegyzőkönyvet csak különleges engedéllyel adhatja ki, de átfaxolja a jegyzőkönyv határozatát. Addig is igyunk meg egy teát!

- Inkább innék egy jó kávé, - kötekedett a francia - de ha választanom kell az angliai kávé és az angol tea között, százszor inkább az utóbbit választom.

- Látom, rátapintott a dolog lényegére - oktatta ki a másik mosolyogva. - Hiszen előbb angliai kávé és angol teát mondott. Mert a kávé lehet angliai, svájci vagy magyar, de a tea - angol tea!

Ekkor megcsendült a telefax és elkezdett dolgozni. Mindketten letették csészéjüket és a géphez siettek. Stanford szinte kitépte a faxot a gépből és mindketten izgatottan olvasták a jegyzőkönyv határozatát:

HATÁROZAT

Az Európai Tudományetikai Bizottság megvizsgálta Giacomo Santini professzor Sir Archibald MacLeary doktor ellen benyújtott etikai panaszát és azt nem tartotta indokoltnak.

Luxemburg, 06.10. 2012

professzor Pierre Dubois
a bizottság elnöke

professzor Hendrik Oudehuis
a bizottság titkára

Jelen vannak még:

prof. Vaszilij Ivanovics Laricsev, dr. Horst Rundstatter, dr. Sigurd Larsen, - a bizottság tagjai,
dr. George Washington Jenkins a Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Iroda képviselőjében,
dr. Harwey Jones meghívott szakértő,
valamint professzor Giacomo Santini és Sir Archibald doktor MacLeary

A jelenlévők a határozatot tudomásul veszik

Stanford és Forestier megbűvölten meredtek a papírra. Végül Forestier szólalt meg:

- Itt van mind a kilenc név!

17. Közjáték a csatornák között

Amsterdammak, Hollandia második (vagy első?) számú fővárosának különleges hangulata van. A többi, egymáshoz igencsak közel fekvő holland nagyváros, a hivatalos főváros: Hága, Utrecht, Leiden, Haarlem mind mutat valamilyen jellegzetes holland vonást, mindegyiket leginkább a virágok, parkok, különös gonddal művelt gyönyörű díszkertek együttese jellemzi.

Nem mintha Amsterdam külső kerületeiben nem lennének parkok vagy díszkertek. De Amsterdam nemcsak nagyváros, hanem világváros, metropolis a szó szoros értelmében. És emellett különleges hatást gyakorol mindenkire az egész várost félkörívben át- meg átszelő csatornák, „gracht”-ok látványa. A csatornák melletti keskeny utcákban jellegzetes, két-három emeletes keskeny házak állnak, amelyeknek az utcára néző két vagy három sor ablakát nem takarja függöny.

A város szívében hemzsegnék a turisták, akik a delfti kék-fehér fajanszot és porcelánt, valamint az ezüst filigrán ékszereket árusító üzletek és az „Éjjeli őrzőjáratot” és egyéb Rembrandt festményeket, valamint Vermeer, Jan Steen és Frans Hals képeit bemutató, Európa-szerte híres Rijksmuseum mellett az éjsza-

kai Amsterdamot is meg akarják látogatni. Az éjszakai Amsterdamot, a sex és a drog európai fővárosát.

Hendrik Oudehuis professzor, az utrecht-i egyetem tanára, amióta feleségét nyolc évvel ezelőtt elvesztette, minden hét végén Amsterdamban töltötte. A professzornak Hága tengerparti részén, Scheveningenben volt háza. Onnan járt át Utrechtbe, az egyetemre. Igazában sohasem kedvelte a tengerpart zajos forgalmát, csak felesége kedvéért költözött oda. Miután az asszony meghalt, eladta a házat, átköltözött Utrechtbe és a város szívében bérelt lakást, közel az egyetemhez. Felesége életében sem éltek nagy társadalmi életet, az asszony betegsége idején pedig teljesen elzárkóztak eddigi kapcsolataiktól.

Utrechtben a szorosán vett szakmai kapcsolatokon kívül Oudehuis professzor senkivel sem volt közelebbi érintkezésben. Magányát meg kívánta őrizni és úgy gondolta, leginkább az idegen emberek sűrűjében maradhat egyedül. Ezért a hétvégeken Amszterdamba utazott és eleinte múzeumokban, színházakban vagy koncerteken töltötte idejét. Egy alkalommal a színházi előadás után nem volt kedve még hazamenni, ezért sétára indult a csatornák útvesztőjében. A séta során megvacsorázott egy kínai étteremben, majd egy bárban megivott két pohár whiskyt. Tovább sétált a grachtok mentén, eleinte szégyenkezve, majd egyre nagyobb érdeklődéssel szemlélve az utcára néző kirakatokban magukat kellettő lányokat. Végül az egyik kirakatban ülő maláj lány hívogató pillantásai és gesztusai hatására lement az ajtóhoz vezető három lépcsőn és belépett.

Ettől az időtől kezdve egyre többször látogatta a csatornák menti negyedet, ahol a lányokat mutogató lilalámpás kirakatok legsűrűbben voltak és rövidesen rendszeres látogatója lett Amszterdam éjszakai életének. Hétvégi látogatásai azonban mit sem változtattak az egyetemen és annak környezetében töltött hétköznapijain.

Azon a szombaton, szokása szerint későn kelt fel, megreggelizett, beült kocsijába és Amszterdamba utazott. Behajtott a városba és autóját a Rijksmuseum közelében hagyta. Miután régen járt már benne, úgy döntött, újra körülnéz a képtárban és meglátogatja kedvenc képeit. Elnézegette Vermeer festményeit és hosszan elidőzött az „Éjjeli őrző” előtt. Mintegy két órát töltött a múzeumban, azután átsétált a Stedelijk Museumhoz, hogy megtekintse a kortárs művészek legújabb kiállítását.

A múzeumlátogatások után újra autóba ült és elkocsizott a Herren Grachtot keresztező kis csatornához, ahonnan a kirakatokban üldögélő lányokhoz vezető útjára kívánt indulni. A csatornák melletti kis utcácskákban minden talpalatnyi (illetve, ha szabad így fogalmazni „kerék-alattnyi”) hely foglalt volt már. A helybéliek, illetve a hét végére a fővárosba érkezők, akik nem akarták kocsijukat valamelyik drága földalatti parkolóba vinni, vállalva a veszélyt, hogy beállítás és tolatgatás közben belecsúsznak a korlát nélküli partról a vízbe, valamennyi parkolóhelyet elfoglalták és gyalog vágtak neki a városnak, miután weekendjük alatt nem volt szükségük az autóra. Hendrik Oudehuis végül az

egyik kis csatorna melletti utcácskában megpillantott egy üres parkolóhelyet közvetlenül a csatorna parton, olyan közel a széléhez, hogy meg kellett kapaszkodnia, amikor kiszállt a kocsiból, nehogy beleessen a vízbe.

Miután sikeresen leparkolt, felsétált a Dam-ig és körüljárta a királyi palota pompás épületét, aztán a Damrakon elindult a város belseje felé. Megnézegette a kirakatokat, el-elálldogált a hirdetések előtt, majd továbbsétált az állomás előtt elterülő térre, a Stationspleinre. Ott megpihent és leült egy padra az ott üldögélő, ácsorgó vagy a földön fekvő drogosok közé. Noha maga sohasem használt kábítószer, valahogy rokonszenvet érzett ezek iránt az elesett emberek iránt. Úgy érezte, ezek belül éppen olyan magányosak, mit ő maga és tudat alatt irigyelte őket, amiért ebből a magányból - ha még olyan beteges módon is - időnként ki tudnak törni.

El is beszélgetett egyik-másik fiatalemberrel, illetve lánnyal, azután felkelt a padról és elindult visszafelé a Damrakon a kocsijához. Jó hosszú séta volt, annál inkább, mert nem a legrövidebb utat választotta, hanem közben benézegetett a kis utcák egyikébe-másikába, hogy megbámuljon egy különösen szép, több száz éves patrícius házat. Majdnem egy órát töltött a Damstraat egyik háromemeletes, keskeny háza előtt, ahová éppen új lakók költöztek. A háznak keskeny meredek csigalépcsője volt, éppen úgy, mint a környező házak bármelyikének és teljesen alkalmatlan volt arra, hogy a nála sokkal szélesebb bútorokat felszállítsák rajta. De hiszen éppen ezért volt a háznak - az északi reneszánszra annyira jellemző - harang alakú, „nyakas oromzatán” a horog, amelyen a ráerősített kötél segítségével húzták fel és emelték be a szobákba a bútorokat.

Itt tűnt csak fel neki az az ember, akit már az állomásépület előtt is látott. A fekete szakállas, testes férfi a szomszédos padon ült és úgy tűnt, hogy alszik. Erre utalt oldalvást kissé előre billentett feje, de a szemét nem láthatta, mert az öregember sötét szemüveget viselt. Sétája során a professzor eddig nem vette észre, csak most, ahogy görnyedten, öregesen araszolt mögötte, vele egy irányban. Mivel nem tulajdonított jelentőséget a sötét szemüveges újbóli felbukkanásának, nem nagyon vette szemügyre az öreget, csak annyit állapított meg, hogy kopottas ruhát visel és botjára támaszkodva, elég gyorsan jár.

Mire visszaérkezett kocsijához, lassan besötétedett. Kissé hűvös volt, ezért kivette az autóból pulóverét és elindult a csatornák mentén. A házak ablakai már ki voltak világítva, a legtöbb mögött a vacsorájukat költő családok látványa fogadta a szemlélődőt. Az ablakokon ugyanis nem volt függöny, mert a hollandok azt tartják, a lakásban olyan rendnek és tisztaságnak kell lenni, hogy azt bárki bármikor megnézhesse.

Az emeleti lakásokban tisztos nagymamák és háziasszonyok szolgálták fel a vacsorát, míg az alattuk levő üzlethelyiség kirakatában, az ibolyaszínű lámpa fényében kissé hiányos, de legalább is feltűnően magamutogató öltözékben üldögéltek a lányok székeken, pamlagokon, és kedves hívogató mosollyal igyekeztek az arra sétáló férfiak figyelmét magukra vonni. Ha végül egy „ügyféllel” sikerül az üzletet nyélbe ütni, a kirakatablakok vastag színes függönyét behúzó-

zák és csak akkor húzzák el újra, amikor a „szolgáltatás” befejezést nyer. Ilyenkor rövid tisztálkodási szünet után a hölgy újra kiül a kirakatba és várja a következő vendéget.

A professzor végigsétált az utcákon és mustrálgatta a lányokat. Szórazottatta a fel-alá járkáló férfiak, a magukat mindenféle eszközzel kellető lányok látványa. A legnagyobb sikere egy alig tizenöt évesnek látszó lánynak volt, aki egy kis asztal előtt ült és kötött. Fel sem nézett a kötésből, leszegett fejjel serényen dolgozott. A munka azonban nem soká tartott. Alig telt bele öt perc, már be is lépett hozzá egy vendég. A függönyt elhúzták és a professzor tovább ment. Amikor mintegy húsz perc múlva újra arra sétált, a lányka (legalább is kislánykának nézett ki) újra ott ült a kirakatban és folytatta a kötést. De mire Oudehuis a sarokról visszafordult, a függöny már ismét be volt húzva.

Oudehuis professzor megunt végül a járkálást, bement a közeli szexboltba, végignézte a könyvek és szexuális segédeszközök kínálatát, de nem vett semmit. Kilépett az üzletből, bement a szomszédos bárba, megivott egy pohár sherryt, majd elindult, hogy felkeresse kedvenceit, az együtt dolgozó indonéz testvérpárt (ha ugyan tényleg testvérek voltak). Mielőtt lement volna a három lépcsőn, visszanézett és megdöbbenve fedezte fel, hogy a sötét szemüveges, szakállas férfi ott áll a kirakat előtt és őt nézi. Kicsit zavarta ugyan, de nem változtatott szándékán, benyitott az ajtón és fogadta a két lány megszokott üdvözlését.

Azon az estén kissé tovább maradt ott, persze meg kellett kettőznie az amúgy is dupla „belépti díjat”. Kilépett az ajtón és lassan elindult a kocsija irányába. Ahogy befordult az utcácskába, ahol az autó állt, a sarkon megrettenve visszahőkölt. A sötét árnyékban közvetlen közelében, tőle karnyújtásnyira ott állt a sötét szemüveges, fekete szakállas öregember. Oudehuis szinte megdermedt az ijedségtől. A sötét szemüveges előrelépett, megragadta a karját és hirtelen egy kendőt nyomott az arcához. Érezte a kloroform émelyítő szagát, védekezni akart, de már nem volt ereje és lassan összezsugorlott. A fekete szakállas átfogta a vállát és az autohoz támogatta, közben a zsebében turkált, amíg a kocsikulcsát meg nem találta.

Az autót kinyitva besegítette az eszméletlen professzort a vezetőülésbe, rácsatolta a biztonsági övet, leengedte a vezető melletti ablakot, a kocsit a csatorna felé kormányozta és a kuplungot botjával lenyomva, beindította. Kihúzta a botot és lökött egyet a kocsin, amely - noha a motor lefulladt, méltóságteljes lassúsággal gurulni kezdett a csatorna felé. A csatorna peremén megakadt és félig a víz fölött egyensúlyozva himbálózott. Az ember még egyet lökött rajta a botjával, mire az autó átbillenve egyensúlyi helyzetén hangos csobbanással belezuhant a vízbe. A nyitott ablakon hatalmas buborék formájában távozott a levegő és professzor Hendrik Oudehuis teste a víz alatt - amennyire a biztonsági öv engedte - előrebillent fejjel kissé felemelkedett az ülésről.

18. Beszámoltatás

- Egyszóval végleg kizárták Dubois professzor meggyilkolásának okai közül a Conway klinikán történt visszaéléseket és Jones szerepét? - kérdezte Rolf van der Haan, az Európai Unió tudománypolitikai biztos, köszönés helyett, a hivatali szobájába belépő Stanfordinak és Forestiernek.

- Jó napot, miniszter úr! - köszönt mindkettőjük helyett Stanley Stanford.
- Ami kérdésed illeti, igen is, meg nem is. Ha úgy vesszük, kizártuk azt, hogy doktor Harwey Jones ölte meg a professzort. Erre az időre megdönthetetlen alibi van. Az is teljesen valószínűtlen, hogy ő bérelt fel valakit. Az viszont nem zárható ki, hogy a klinikán tapasztalt visszaélések és Dubois névsorában szereplő egyes tudósok halála összefüggésben vannak.

- Bocsánatot kérek, hogy elfelejtettem köszönni - szabadkozott a tudománypolitikai biztos. - Jó napot kívánok. Szóval egyértelműen megállapítható, hogy Dubois professzor megölése és a többi tudós halála összefügg a nála talált névsorral.

- Teljesen bizonyos - vette át a szót Forestier. - Mindenféle szempontot figyelembe véve, hosszú ideig próbáltunk összefüggést találni a Dubois zsebében talált listán szereplő kilenc személy között, akikben csak az volt a közös, hogy mind biokémikus, vegyész vagy orvos volt, (ezeknek a feltételeknek az Európai Uniónak több tízezer polgára megfelel) és végül, mint már jeleztük, úgy látszik megtaláltuk az összefüggést a névsorban szereplő személyek között.

- Volna szíves ezt kissé részletesebben kifejteni? - kérte van der Haan.

- Ezt talán Stanford doktor tudná legjobban elmagyarázni - hárította el a feladatot az őrnagy. - Ő járt Sir Archibald MacLeary laboratóriumában.

- Szóval az egész MacLearyvel van összefüggésben? - kérdezte a tudománypolitikai biztos.

- Úgy néz ki, igen. De ha megengedi, akkor megpróbálom időrendi sorrendben vázolni az eddig feltárt vagy valószínűsített történéseket - kezdte a doktor. - Sir Archibald MacLeary mintegy tizenöt éve fejezte be tanulmányait a Calcuttai Egyetemen, majd másfél évig az Egyesült Államokban járt tanulmányúton. Azután hazatért kastélyába, felszerelte a legkorszerűbb műszerekkel és eszközökkel és minden idejét kutatásainak szentelte. Csaknem egyedül dolgozott és mintegy négy évvel ezelőtt publikációt jelentett meg a British Biochemical Journalban, amelyben olyan készítményről számolt be, amelynek hatása specifikus bármilyen eredetű daganatos sejtek bármely formájával szemben, a betegség csaknem bármelyik stádiumában. A cikkben természetesen nem ismertette a gyógyszer pontos összetételét, csak felépítésének és hatásmechanizmusának alapelveit, valamint az állatkísérletek eredményeit.

A cikk megjelenése után három hónappal a bolognai egyetem tanára Giacomo Santini professzor ugyancsak a British Biochemical Journalban megjelentett cikkében megtámadta MacLearyt, azt állítva, hogy a doktor az ő két év előtti publikációjában közölt alapelvek alapján dolgozta ki a készítményt. Kérte

együttal az Európai Tudományetikai Bizottság vizsgálatát. A tudományetikai bizottság 2012 októberében össze is ült.

A napokban az ön közbenjárására sikerült végre megszereznünk az ülés teljes jegyzőkönyvét. Eszerint MacLearynek egy doktor Jenkins nevű amerikai biokémikus segítségével, aki egyébként, a Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Iroda szakértőjeként vett részt az ülésen, sikerült bebizonyítania, hogy MacLeary még tíz év előtti tanulmányútja során a Yale egyetemen tartott előadásában már lefektette ennek a kutatásnak elméleti alapjait, megelőzve Santinit (aki persze nem ismerte ezt az előadást, mivel anyaga nem jelent meg a tudományos folyóiratokban). A bizottság ezután titkos szavazással 4:1 arányban elutasította Santini óvását.

A bizottság elnöke Dubois, titkára Oudehuis volt, tagjai pedig Larsen, Rundstadler és az orosz Laricsev professzor. Jelen volt Jenkins aki a bizottságban együttal a Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Bizottságot képviselte, Jones, aki a készítmény hatását vizsgálta állatokon, és természetesen MacLeary és Santini. Ez volt az a kilenc személy, akiknek neve a Dubois professzor zsebében talált névsorban szerepelt.

- Gratulálok, szép munka volt - mondta van der Haan, - Nem lehetett könnyű idáig jutni. De sajnós még mindig nem tudjuk a gyilkosságok (ha ugyan azok voltak) okát és végrehajtási módját.

- Az okot tényleg nem ismerjük, - vette át a szót társától az őrnagy - de a gyilkosságok (mert meggyőződésem, a rejtélyes halálesetek nem véletlen balesetek voltak) végrehajtási módjáról vannak elképzeléseink. Persze ezek csak feltevések, nem szívesen untatnánk önt, miniszter úr.

- Szívesen meghallgatnám, ha ezzel nem terhelem és persze, ha ez nem zavarja a további munkájukat - mondta a tudománypolitikai biztos.

- Megtisztelő, ha érdekli önt és a munkát természetesen nem zavarja. Egyelőre nincs semmi titkolnivalónk akár a nyilvánosság előtt is.

- A nyilvánosságot azért csak hagyjuk még ki - mosolygott van der Haan. - Elég lesz a sajtót a végkifejletről tájékoztatni, azt is csak csínján. Kérem tehát, ismertesse elképzeléseit.

- Elképzeléseinket - javította ki Forestier. - Az eseményekről doktor Stanforddal (hosszas vita után) közös elképzelést alakítottunk ki. Tehát... valaki, akár ennek a kilenc embernek egyike, akár egy kívülálló, egyelőre ismeretlen okból, személyesen vagy orgyilkos segítségével, a kilenc ember közül egyeseket vagy mindenkit meg akar ölni. Első áldozat az amerikai Jenkins, aki gépkocsija kormány szerkezetének meghibásodása miatt szakadékba zuhan. Nem kell magyaráznom, milyen könnyű egy autó kormány szerkezetét vagy fékjét megroggálni. Mintegy két hónappal később, közvetlenül a párizsi biológiai konferencia előtt, Carcassone-ban lelöki valaki a várfalról Rundstadlert, majd a tengerben úszkáló Sigurd Larsent elüti egy motorcsónak.

A tengerparti „balesetről” a francia televízió is beszámol. (Rundstadler holttestét csak később találják meg.) Ez feltűnik az ugyancsak a konferenciára

érkezett Duboisnak. Felírja egy cédulára a két nevet és hozzáírja az etikai bizottság többi résztvevőjét is. Gyanúsnak találja és közölni akarja másokkal (például Stanforddal). Erre lehet következtetni neki írott leveléből és erre utal az üzenetben, hogy Stanfordot fontos személynek akarja bemutatni. Erről tudomást szerez a gyilkos (valószínű, ő maga a fontos személy) és tudja, nincs vesztegetni való ideje arra, hogy gyilkosságot balesetként tüntesse fel. Találkozik Dubois-val, megöli és hogy időt nyerjen a holttestet az ismert módon hagyja ott.

Hogy miért kellett pantomimosnak álcáznia magát a gyilkosnak, ahelyett, hogy egyszerűen leszúrta volna a professzort, azután otthagyni, a tanuk kihallgatása alapján könnyen meg lehet magyarázni. Többen látták, hogy a két ember találkozott, és egymáshoz egészen közel állt. A gyilkos nyilván akkor szúrta le Duboist. Ha akkor elengedi a testet és elfut, rögtön észreveszik és üldözni kezdik. Valószínűleg látta a valódi pantomim színészt és ez adta neki a gondolatot, hogy az ismert módon szabaduljon meg a holttesttől, azután nyugodtan elosonjon.

Az ön megbízásából elkezdünk nyomozni. Először Jones klinikája után. A gyilkos talán tudja vagy sejti és követi a nyomunkat. Jones valószínűleg tudja, ki a gyilkos, de nem tesz semmit. Stanford doktor közben Skóciába megy és beszél Sir Archibalddal. Megtudja, hogy Jones, MacLeary tudta nélkül, betegeken is kipróbálta a még nem engedélyezett rákellenes gyógyszert. (Ismeretes, hogy az InterPharma nevű gyógyszergyár hatalmas összegért meg akarja szerezni a gyártás jogát, tehát nagy pénzről van szó.) Most már Jones is megijed, érkezésünk előtt beszélni akar a gyilkossal, aki ciánnal megmérgezi.

- Hát ez az általunk legvalószínűbbnek tartott történet. Nyilvánvalónak látszik, hogy MacLeary nagyjelentőségű találmánya az indítóok. Elképzelhető, hogy a sértett Santini áll a háttérben, de az is lehet, hogy más akarja megszerezni a találmányból származó hatalmas hasznot. A további feladat tehát a Jonesszal együttműködő személy kilétének és Santini szerepének tisztázása. Ebben segítségünkre lehet Oudehuis, aki Dubois után a legtöbbet tudhat a találmány körüli problémákról, amelynek egyenlege eddig öt halott.

- Köszönöm a beszámolót, most már sok mindent értek - mondta komoran van der Haan. - Helyeslem a további terveiket is. Sajnos azonban Oudehuis nem fog már semmit tisztázni. Ki kell önt javítanom: az egyenleg nem öt, hanem hat halott. Ő a hatodik.

19. Merénylet

- Mi a véleménye, kivel kezdjük? - kérdezte Stanford társától, miután kiléptek a tudománypolitikai biztos titkárságának ajtaján.

- Nem tudom, de igyekeznünk kell, mert ha sokat késlekedünk, nem lesz akivel beszéljünk, elfogy az egész állomány - csillogtatta meg fekete humorát az őrnagy.

- Van benne valami! - hagyta rá a doktor. - Bár lehet, hogy marad egy. Hátha a kilenc közül az egyik a gyilkos.

- Ez az én fejemben is megfordult - mondta elgondolkozva a francia. - Sőt, nekem már egy gyanúsítottam is van.

- Hadd találjam ki, kire gondol - gúnyolódott a másik. - Csak nem Santinira?

- Most el kellene álmélnodnom az éleslátásán, ha nem volna olyan szűk a választék. Mivel Laricsev hetvenhárom éves és Moszkvában lakik, nem beszélve arról, hogy tolószékhez kötött, a névsorból már csak kettőre gyanakodhatunk.

- Persze, lehet olyan valaki is, aki nincs ezen a listán. Valahogy úgy érzem, Dubois professzor is egy kívülállóra gondolt, amikor a kilenc nevet leírta. Talán arról is volt tudomása, hogy valakinek oka van ezt a kilenc embert megölni.

- Hogy Dubois kire vagy mire gondolt, amikor a listát összeállította, sohasem fogjuk megtudni - intette le Forestier. - Inkább határozzuk el, hogyan folytassuk tovább.

- Most, hogy nyilvánvalóvá vált, a gyilkosságok kulcsa (mert azt hiszem, egy percig sem kételkedhetünk abban, hogy listán levők egyike sem hunyt el természetes halállal) a Dubois zsebében talált névsor - elméledett Stanford - ismét válaszút elé kerültünk. Tudnunk kellene, a gyilkos a listán szereplők egyike, vagy egy kívülálló.

- Ezt könnyen el tudjuk majd dönteni, - nevetett cinikusan az őrnagy - ha mind a kilencet megölik. Ekkor nyilvánvaló lesz, hogy a gyilkos kívülálló. De ez csak az egyik alapkérdés - fordította komolyra a szót. - A másik az, mi az oka a gyilkosságoknak: személyes indítatás, például bosszú, féltékenység vagy sértett hiúság, illetve haszonszerzés, például pénz, dicsőség, pozíció.

- Nos, ha személyes indítatás, akkor Santini féltékenysége vagy sértett hiúsága lehet az egyik indító ok - folytatta az elméledést Stanford.

- Ha viszont haszonszerzés az ok, akkor (a változatosság kedvéért) Santini törekvése, hogy övé legyen a dicsőség vagy a szabadságért járó hatalmas összeg, lehet egy másik indító ok - fejezte be a gondolatot a francia.

- Azért ne akarjuk mindjárt az egészet Santini nyakába varrni - mondott ellen Stanford. - Sok egyéb ok is lehet. Például a gyilkos örült. Akkor pedig mindhárman veszélyben vannak.

- Mindenesetre azt hiszem, először MacLearyt kell figyelmeztetni a veszélyre. Ő, mint az előbb megállapítottuk, több szempontból is veszélyben van. Ezt viszont magának kell megtennie, hiszen már egész jól összebarátkoztak.

- És maga mit szándékozik ezalatt csinálni?

- Ellátogatok a bolognai egyetemre és elbeszélgetek ezzel a Santinivel. Bízom benne, hogy többet szedek ki belőle, mint maga. Lehet, hogy magában is ellenséget látna. Én azonban egy egyszerű katona, illetve most rendőr vagyok, előttem talán megnyílik a szíve. Utána kicseréljük a tapasztalatainkat.

*

Miután így felosztották maguk között a tennivalókat, Stanford táviratilag értesítette Sir Archibaldot érkezéséről és másnap ismét felutazott a skót felföldre. Ezúttal azonban odahaza hagyta gépkocsiját és a gyorsvonat kényelmes elsőosztályú fülkéjének ablakából élvezte a kilátást Skócia változatos tájára, amit eddig a gépkocsi volánja mellől nem tudott megtenni. Így is nagyon elfáradt, amikor késő délután megérkezett Invernessbe és őszintén meglepődött, de ugyanakkor nagyon megörült, amikor meglátta az állomáson a rá várakozó Willmoret. De akkor volt csak igazán meglepve, amikor Willmore az autóhoz kísért. A nagy fekete Talbot volánja mellett ugyanis nem más ült, mint maga Sir Archibald MacLeary, békésen eregetve a füstöt feketére égett öreg gyökérpipájából.

- Hát ez igazán nagy megtiszteltetés - mondta Stanford, a kölcsönös üdvözlések után és nemcsak mondta, hanem valóban így is érezte.

- Az, hogy vártuk a vasútállomásnál? - kérdezte MacLeary. - Akkor maga nem tudja, milyen a skót vendégszeretet. Minket, skótokat állandóan fukarságunk miatt gúnyolnak, holott egyáltalán nem vagyunk azok, csak szegények. Persze ezt általánosságban mondtam, én magam elég gazdag vagyok, legalábbis skót viszonylatban.

- Az a megtiszteltetés, hogy ön személyesen jött elém. Úgy tudom, évekig nem lépett ki a kastélyából.

- Ez megint olyan tévhit, mint amit a skótokról mondanak - nevetett a lord. - Az igaz, hogy az elmúlt években alig utaztam át Angliába vagy más országba, de rendszeresen sétáltam el nagy távolságokra is ezen a vidéken, szeretek hegyet mászni, csónakázni a tavon, és nem ritkán mentem be kocsival Invernessbe és Edinburghba. Aberdeenbe és Glasgowba nem szívesen megyek, utálom a nagyvárosokat. Persze Edinburgh is nagy, de az más, az a történelem. És szívesen jöttem magáért, kedves kolléga, mert én már az első találkozás során eldöntöttem, kedvelek-e valakit vagy nem, és maga azon kevesek közé tartozik, akiket megkedveltem. Maga vegyész és tisztán issza a skót whiskyt!! De szálljon már be, hadd induljunk!

Stanford beült a vezető mellé, miután kezet rázott Willmore-ral, aki Invernessben maradt és a fekete Talbot méltóságteljesen elindult az öböl partján, az A82-es úton, a tó, Loch Ness irányában. Útközben az angol részletesen tájékoztatta házigazdáját a Dubois professzor listáján szereplő személyek közötti összefüggésről.

- Szóval az egész a Santini ostoba vádaskodása miatt összehívott tudományetikai bizottság ülésével függ össze? - álmélkodott MacLeary. - És miért akarná valaki megölni azt a kilenc embert?

- Honnan tudja Sir Archibald, hogy nem a kilenc közül valamelyik akarja - kérdezte az útitársa.

- Biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem vetemedne ilyesmire, még az az örült Santini sem - utasította vissza a MacLeary a feltételezést.

- Nos, akárki is a gyilkos vagy gyilkosok, számolnia kell a veszéllyel.
- Nem félek, mi oka lenne bárkinek megölni engem?
- Nem gondolja, hogy az önök által kidolgozott gyógyszerrel hatalmas vagyont lehetne szerezni? Vajon mennyit adna az InterPharma ezért a szabadságért, illetve licencért?

- Tényleg nagyon sokat - bólintott MacLeary. - Eleinte visszautasítottam minden ajánlatot, de újabban gyakran elgondolkozom azon, nem kellene mégis elfogadni valamelyiket, hogy a kapott pénzt további kutatásokra fordíthassuk.

A beszélgetés után szótlanul utaztak tovább. Az út sötét volt, keskeny és kanyargós. Fölértek egy kisebb magaslatra, ahonnan a felhők közül éppen kibukó hold halvány fényében kísérteties komorsággal kitérültek előttük az ónos fekete víztömeg. A szemben lévő part sötétben emelkedett ki a felhőkkel tarkított ég háttéréből. A partvonalat itt-ott egy-egy kastély vagy várrom törte meg, még kísértetiesebbé téve a látványt. MacLeary megállította a kocsit.

- Látja ezt a baljóslatú tavat? Nem csoda, hogy annyi legenda fűződik hozzá. Néha magam is elhiszem, hogy valamilyen szörny él a mélyén, amelyik egy napon feljön és mindent elpusztít.

Lassan elindította az autót, a lejtőn, lefelé a dombról. Hogy meddig tart a lejtő, a kanyaroktól nem lehetett látni.

- Nem értem, miért ölték meg ezeket az embereket? - kérdezte elgondolkozva Sir Archibald. - Ha a pénz miatt engem akarnak megölni, megértem. De Larsent, vagy Duboist? De engem nem lehet olyan könnyen megölni - folytatta magabiztosan. - Itt biztonságban vagyok!

Mintegy végszóra a kocsit gyorsulni kezdett, ahogy a lejtő egyre meredekebb lett. És Stanford riadtan látta, hogy vezetője hiába próbálja lelassítani. MacLeary kétségbeesetten nyomkodta a fékpedált, végül letett róla és félkézzel megpróbálta behúzni a kéziféket, miközben másik kezével a görcsösen szorította a kormányt, lavírozva az éles, néhol majdnem kilencvenfokos kanyarok között. A kézifék valamennyire csökkentette a sebességet, de azután újra felgyorsult a kocsit, nyilván a felizzott fékpofák üveges simaságúra koptak. MacLeary szoroson az útpadkához szorítva vezette a kocsit, de az állandó gyorsulást az sem tudta csökkenteni. Stanford már azt hitte, a legközelebbi kanyarnál kirepülnek a semmibe és jó húsz méteres zuhanás után a tóban kötnek ki, amikor az út elkezdett egyre meredekebben emelkedni és az autó lassan, de biztosan veszíteni kezdett sebességéből. Vezetője felhasználta a lehetőséget és amikor egy szélesebb sík szakaszhoz értek, a tó felőli bal oldalról hirtelen csaknem kilencven fokkal jobbra fordítva a kormányt, kikötött az út jobb oldalán húzódó füves területen.

- Hát ez nem volt akármi - fordult Sir Archibald izzadt homlokát törölgetve a remegő térdű Stanfordhoz, aki közel járt az ájuláshoz. Szerencse, hogy az előbb megálltunk a domb tetején és szerencse, hogy jól ismerem ezt az utat. Ha Willmore vagy maga vezet, már rég halottak volnánk. Nem tudom, mi történt a fékkel. Idefelé nem volt semmi baja.

Felhajtotta a csomagtartó tetejét és egy hatalmas zseblámpát halászott ki belőle. Letérdelt a kocsi mellé és alávilágított, majd megkerülte és a másik oldalról, nem törődve a nedves fűvel, szabályosan alámászott. Egy darabig ide-oda világított, majd kikászálódott a kocsi alól.

- Mi volt a hiba? - kérdezte Stanford, aki lassan kezdte kiheverni az ijedtséget.

Sir Archibald MacLeary komoran csóválta a fejét.

- Lehet, hogy igaza van - mondta nyugalmat erőltetve magára, de nem tudta elfojtani hangjának remegését. - Lehetséges, hogy mégis veszélyben vagyok.

- Miért, hát mi történt az isten szerelméért? - kérdezte izgatottan Stanford.

- Semmi különös - válaszolta elvagyorodva Sir Archibald, aki közben teljesen visszanyerte magabiztos fölényességét. - Semmi különös, csak elvágták a fékcsövet.

20. Az egyetemen

Bologna Olaszország egyik legjelentősebb városa, az Emilia tartomány fővárosa, egyaránt fontos központja a mezőgazdaságnak, a kereskedelemnek, az iparnak és a közlekedésnek. A város gazdagságára jellemző, hogy már a középkorban kiérdemelte a Bologna grassa, azaz a zsíros Bologna jelzöt. A műemlékekben gazdag város már az etruszok és később a rómaiak korában is jelentős település volt. Mindezek ellenére a város neve már a középkorban ismert egyeteme révén vált híressé. Elismertsége vetekedett a párizsi Sorbonéval.

Amíg Stanford Skóciában időzött, társa Olaszországban járt. Noha Forestier jól ismerte Itáliát, eddig valahogy elkerülte Bolognát és ahogy gépkocsijával körbehajtott, hogy parkoló helyet találjon, elégedetten állapította meg, bármi legyen is hivatalos küldetésének eredménye, ide érdemes volt eljönni. Kocsiját végül egy földalatti parkolóban hagyta, nem messze a Chiesa di Santo Stefanótól, a szent Istvánról elnevezett, kora középkorból származó templom együttestől, a via Santo Stefano egyik mellékutcájában. Ugyanott talált magának egy szerény de kényelmes panziót. Szobájából azonnal felhívta az egyetemet és kérte, kapcsolják Santini professzort. Szerencséje volt, mert Santinit még a tanszéken találta.

- A nevem Forestier - mutatkozott be az őrnagy francia nyelven. - Van der Haan miniszter úr megbízásából szeretnék önnel beszélni.

- Készséggel állok a rendelkezésére - volt a válasz ugyancsak franciául. - Éppen el akartam menni, de akkor inkább itt maradok. Fáradjon be a tanszékre, kolléga úr. Nem tudom ugyan, milyen problémáról van szó, de jól fel vagyunk szerelve és talán mindjárt meg is találjuk a megoldáshoz szükséges eszközöket.

- Attól tartok, félreérti a helyzetet, professzor úr. Ki kell ábrándítanom, nem vagyok tudós, még csak kolléga sem. Az állambiztonságiaknál dolgozom és Dubois professzor halálának ügyében nyomozok.

Egy darabig csend volt és Forestier már azt hitte, Santini letette a kagylót, de egy idő múlva a professzor megszólalt.

- Nem tudom, miben segíthetek önnek a nyomozásban, monsieur Forestier, - mondta és hangján érezni lehetett, alig tudja palástolni idegességét - de természetesen mindent megteszek, amit van der Haan miniszter úr kér. Ebben az esetben persze, szükségtelen, hogy idejöjjön. Mit javasol, hol találkozunk?

- Nekem teljesen mindegy, alkalmazkodom önhöz.

- Most hol tartózkodik?

- Egy kis hotelben a... hol is? Várjon egy pillanatra - felelte az őrnagy, letette a kagylót az ablakhoz ment és kinézett. - A via Guerazzin - mondta, ahogy újra felvette a telefont.

- Akkor javaslom, találkozunk hétkor a főtéren, a Piazza Maggiore levő „Palazzo” étteremben. A főpincér majd hozzám vezet. Természetesen a vendégem - tette hozzá Santini.

Az őrnagy megnézte az óráját, háromnegyed öt volt. Átöltözött, és elindult a Piazza Maggiore felé. Miután sok ideje volt még a találkozóig, betért a Chiesa di Santo Stefanoba, amely nem egy templom, hanem három, gyakorlatilag egybe épült templomból áll. A Crocifisso nevű kerek templom a XII. században, a San Sepolchro a XI. században épült, míg a SS. Vitale et Agricola az V. században. Az úgynevezett Pilátus udvarban levő márvány táblán a hagyomány szerint Pilátus mosta kezeit. Több kisebb kápolna és hangulatos kolostor udvar egészíti ki az együttest.

A látogatás után Forestier tovább sétált a San Stefano úton, elment a Loggia di Mercanti, a kereskedők székháza mellett egészen a Bologna jelképévé vált ferde tornyokig. Habozott, felmásszék-e magasabbik ferde torony, a Torre Asinelli négyszázkilencvennyolc lépcsőjén, de lustasága győzött, eltekintett a páratlan kilátástól, inkább tovább sétált a via Rizzolin és kívülről megcsodálta az erődszerű gótikus palotát, ahol az ifjú Enzo, szardíniai király huszonhárom évig raboskodott.

A találkozó időpontja előtt negyedórával már az étteremben ült és kortyolgatta száraz martiniját. Kiválasztott egy, a sarokban álló asztalt és megkérte az azonnal hozzásiető pincért, hogy szóljon Santini professzornak, ha az megérkezik. Pontosán hét óra volt, amikor az erős testalkatú, kissé kopaszodó professzor belépett és Forestier azonnal felismerni vélte, még mielőtt a főpincér odavezette volna az asztalához.

- Tulajdonképpen örülök, hogy egy laikust küldtek hozzám, (remélem ezzel nem sértettem meg, a laikus alatt azt értettem, hogy nem egy tudóst) - üdvözölte a professzor Forestiert. - Elegem van már fontoskodó tudós kollégáimból, akik képtelenek saját sémáikból kilépve szemlélni a valóságot.

Megrendelték a természetesen bolognai makaróni alapú vacsorájukat, hozzá az elmaradhatatlan chiantival, amivel az ételt le kívánták öblíteni és azonnal a tárgyra tértek. Bevezetésül az őrnagy részletesen elmesélte Dubois meggyilkolását és a többi gyanús halálesetet, nem titkolva el, hogy egy ideig tévesen a Jones-féle klinikán történeteket tartották az események okának. Végül beszámolt a kilenc nevet tartalmazó listáról és a listán levő személyek közötti összefüggésről.

A professzor arcára a történet elején kiült döbbenetet egyre inkább valami feszült érdeklődés váltotta fel és amikor az őrnagy befejezte elbeszélését, megszólalt:

- Szóval véleményük szerint valaki meg akar ölni mindannyiunkat?

Várakozóan nézett Forestierre.

- Lehetséges - ingatta a fejét az őrnagy, de arcára kiült a kételkedés.

Santini ekkor láthatólag megértette, mire gondol, elvörösödött és hevesen kitört:

- Csak nem azt akarja mondani, hogy valamelyikünk áll a háttérben?

Bár Forestier várta, hogy meg fogja említeni MacLeary nevét, meglepte, amikor a professzor, ha lehet még indulatosabban, kimondta:

- MacLeary! - Elhallgatott, majd folytatta: - Nos nem lennék meglepve, ha az egész ügy háttérében ez a skót pojáca, MacLeary volna. Tőle minden kitelik. Felhasználta az én alapgondolatomat és titokban, anélkül, hogy engem tájékoztatott volna, kidolgozott egy eljárást. Felhasználta ennek a szélhámos Jonesnak ki tudja, hogyan végzett (talán hamisított) vizsgálati eredményeit és végül a barátjának, iskolatársának, annak a Jenkinsnek segítségével meggyőzte az etikai bizottságot, hogy az egész neki már énelőttem eszébe jutott. És még volt képe kijelenteni, hogy ő a gyógyszert az emberiség javára dolgozta ki és nem kíván a szabadalomból hasznot húzni.

Az őrnagyot meglepte, amit hallott. Ismerve az olasz gyűlöletét, nem csodálkozott azon, hogy azonnal MacLearyre gondolt, mint gyilkosra. Ezzel csak újra szenvedélyes elvakultságáról tett tanúbizonyságot. De meglepte, amit MacLeary és Jenkins kapcsolatáról hallott.

- Bizonyos benne, hogy Jenkins és Sir Archibald MacLeary régen ismerték egymást és jó barátságban voltak?

- Nemcsak jó barátok, hanem, ahogy mondani szokták, „puszi pajtások” voltak. Majd egy évig együtt dolgoztak Amerikában, a Yale-en vagy hol.

- Honnan tudja ilyen biztosan? - faggatta Forestier.

- Maga Jenkins vallotta be az etikai bizottság ülésén. Valahogy így mondta: „Sir Archibald és én majdnem egy éven keresztül közvetlenül együtt dolgoztunk a tanszéken, ezért nemcsak azt merem állítani teljes biztonsággal, hogy soha nem lenne képes más eredményeit eltulajdonítani, hanem azt is bizonyítani tudom, hogy a szóbanforgó készítmény és eljárás alapgondolatáról egy nyilvános tanszéki előadáson számolt be, évekkal előbb, mint tiszteletreméltó kollégám (így mondta kétszínű gazember: tiszteletreméltó kollégám!) publiká-

ciója megjelent volna. Teljes biztonsággal állíthatom, mert nekem mutatta meg először az előadás vázlatát, amit azóta is megőriztem és most a tisztelt bizottságnak át is adok”.

- Nos, ez a Jenkins volt az első a listán szereplők közül, aki gyanús körülmények között életét vesztette.

- Rászolgált! - bólintott elégedetten a professzor. - És rászolgáltak a többiek is, - tört ki ismét hevesen - mert hagyták magukat meggyőzni ettől a két, nem is két, hanem három szélhámostól.

- Ön szerint mi oka lett volna MacLearynek ennyi embert megölni. Arra nem gondolt, hogy mások szerint önnek több oka lehetett erre - kérdezte az őrnagy, miközben szemét fürkészően a tudósra szegezte.

- Engem gyanúsít? - kiáltott fel a professzor, inkább meglepve, mint ingerülten. - Nekem semmilyen okom sincs megölni a kollégáimat.

- Az önt ért sérelem megtorlásán kívül - tette hozzá szárazon Forestier.

De Santini már teljesen lehiggadt és nyugodtan válaszolt.

- Higgyen, amit akar, akár maga, akár az egész rendőrség, vagy micsoda, akikhez maga tartozik, illetve akár van der Haan. Én nem kedveltem és nem is sajnálom ezeket az embereket, de nem én öltem meg őket és nem is adtam erre senkinek megbízást. Nem is kívánok erről többet tárgyalni, annál is inkább, mert a napokban hegyi túrára indulok az Alpokba. Ha szükségük van rám a Comoi-tó mellett, Domasoban megtalálnak.

- Én nem gyanúsítom magát professzor úr és mást sem, csak a munkámat végzem. De a dolgoknak van másik oldala is. Arra nem gondolt, hogy esetleg a gyilkos magát is meg akarja ölni?

- Tudok magamra vigyázni, de azért köszönöm a figyelmeztetést.

- Akkor nem is tartom fel tovább - búcsúzott Forestier. - Köszönöm a kitűnő vacsorát, ha Párizsban jár, megpróbálom viszonzni.

- Feltétlenül élni fogok vele, nagyon szeretem a francia konyhát. Különben is sokszor járok Párizsban.

- Csak egy kérdés még, professzor úr! Látom, sokat utazgat! Az utóbbi időben is járt Franciaországban?

- Igen májusban.

- Hollandiában is?

- Igen, de miért kérdezi?

- És Angliában?

- Az elmúlt napokban.

- Amerikában mikor járt?

- Januárban. Miért kérdezi, mit akar ezzel?

- Mert májusban ölték meg Duboist, Larsent és Jenkinst Franciaországban, Oudehuist Amszterdamban, Jonest a napokban Angliában, Jenkinst pedig Kaliforniában, januárban.

21. A testőr

- Ha szerencséje van, most egyedül folytathatná a nyomozást - vágott komoly arcot a tréfához Stanford, amikor Skóciából hazatérve először találkozott társával, aki ugyancsak előző nap érkezett haza a napfényes Itáliából.

- Csak nem akart kiszállni? - érdeklődött Forestier őrnagy. - Talán megártott Sir Archibald kemény skót whiskyje?

- Nem akartam, de majdnem kiszálltam. Nem a nyomozásból, hanem a gépkocsiból - válaszolt Stanford és elmesélte az őrnagynak a történeteket. - A whiskyvel nem volt baj, sőt az ijedség után igencsak nagy haszna volt - fejezte be elbeszélését.

- Ez biztosan merénylet volt - csóválta fejét a francia. - Erre számítani lehetett. És ha sikerül, ismét balesetnek tűnt volna fel. Az autó összetört vagy kigyulladt volna és nemigen lehetett volna megállapítani, mi történt a fékcsővel.

- Így igaz - hagyta rá a doktor. - Annál inkább, mert nem a gumicsövet vágták el, hanem a fémvezetéket fűrészelték be. Az bármilyen kis ütközésnél vagy zuhanásnál eltört volna.

- De nem volt ütközés vagy zuhanás és így már egyértelmű, hogy szándékos rongálás volt. Az is egyértelmű, hogy a Dubois névsorában levő, még életben maradt személyek közül egy, kettő vagy esetleg mindhárom életveszélyben van.

- MacLeary mindenestre. Kis híja volt, hogy nem hagyta ott a fogát. Velem együtt - tette hozzá keserűen. - Ne irigyeljen, nem valami épületes életmény volt.

- Megnyugtatom, volt már ilyesmiben részem, de azért nem irigylem - mondta az őrnagy. - Viszont most a legfontosabb, hogy testőröket biztosítsunk mind a háromnak.

- Sir Archibaldot sikerült nagy nehezen meggyőzőnöm. Beleegyezik, hogy kapjon egy testőrt, persze bizonyos feltételekkel. A másik kettőt magának kell meggyőznie.

- Santinivel nem lesz könnyű, mert, ha jól sejtem, már az Alpokat járja - mondta Forestier, majd részletesen beszámolt bolognai küldetésének eredményéről. - Nem tudom, mit higgyek - fejezte be. - Santini dühöngő örült, de ugyanakkor hajlamos vagyok hinni neki.

- Na és az időpontok? - kérdezte Stanford. - Minden halálesetnél a helyszín közelében tartózkodott vagy könnyen tartózkodhatott. Még Jenkins halálakor is. Lehet, hogy csak megjártssa a naiv, indulatos olaszt és közben nyugodt és számító. És mi van Laricsev professzorral?

- Ő eléggé messze van, persze nem elérhetetlen számunkra.

- És persze a gyilkos számára sem.

- Igaz. El is akarok utazni hozzá, csak előbb testőrt kell biztosítanom MacLeary és Santini számára. Magának mik a tervei?

- Ha kiválasztotta a testőrt Sir Archibaldnak, leviszem magammal. Jó lenne, ha maga is lejönné.

- Illetve feljönnék, hiszen a skót felföldre kell mennünk. Egyébként itt az ideje, hogy magam is bemutatkozzam MacLearynek. A testőrt pedig én fogom levinni, ez az én feladatkörömbe tartozik.

- Jó, szóval maga is jön, illetve jönnek - vette tudomásul a doktor. - Akkor holnap délben odalent (vagy odafönt?) találkozunk. Azután pedig meglátogatom az InterPharmát. Remélem, megtudunk tőlük valamit.

*

Majdnem dél volt már, amikor Stanford kocsija begördült MacLeary kutatóintézetének kapuján. Előző este telefonon bejelentkezett Sir Archibaldnál, aki nagy örömmel fogadta látogatásának hírért. A közösen átélt életveszélyes kaland óta majdnem baráti kapcsolat alakult ki közöttük.

Amint belépett a toronyszobába, a házigazda már vette is elő a whiskys üveget.

- Alig vártam már az alkalmat, hogy valakivel ihassak - örvendezett. - Nem vagyok alkoholista, de szeretek jó társaságban inni. Egyedül azonban sosem iszom, nem vagyok zugivó. És kell-e jobb társaság, mint olyan angol, aki skót módjára iszik?

Koccintottak, de a második poharat Stanford sajnálkozva visszautasította, mert, mint mondotta, rövidesen újra autót kell vezetnie.

- Nos, ha nem a whisky miatt látogatott meg - tréfálkozott MacLeary - minek köszönhetem a látogatást?

- Be szeretném mutatni azt, akivel együtt nyomozunk. És egy vallo mással tartozom: ez az ember magával fog hozni egy testőrt is.

- Csak nem az én részemre?

- De igen. De nemcsak a maga részére, hanem mind a hármuknak, akik a Dubois listáján szereplők közül még életben vannak. Még Laricsev professzor számára is biztosítjuk a védelmet, akármilyen távol is van. Az őrnagy, akinek most fogom bemutatni, holnap már utazik is Moszkvába.

- Nekem nincs szükségem testőrre. Csak akadályozna a munkámban.

- De hiszen a baleset, illetve inkább merénylet után belátta, hogy nem ártana egy testőr. Az ellen sem tiltakozott, hogy a testőrt mi biztosítsuk.

- Az akkor volt - füstölgött Sir Archibald. - Különben is kikötöttem, hogy csak bizonyos feltételek mellett.

- Mik azok a feltételek?

- Azt majd akkor mondom meg, ha már itt lesz a testőr, azaz inkább csak testőr jelölt - mondta hamiskásan MacLeary.

Mintegy végszóra autó motorjának hangját hallották és néhány perc múlva Forestier őrnagy lépett be a toronyszobába. A kölcsönös bemutatkozás után Stanford újra megkérdezte MacLearyt, melyek a kikötései?

- De hát hol az a testőr? - kérdezte az.

- Lent várja az előcsarnokban, hogy hívjuk - válaszolta az őrnagy.

- Nos a feltételeim a következők: A testőr természetesen értsen a fegyverekhez, valamint a harcművészetekhez. Ha akarják, hogy állandóan a nyomomban legyen, legyen jól öltözött, jó fellépésű, értsen a számítógép kezeléséhez, hogy titkáromként mutathassam be, mert nem szeretném, ha bárki is rájönne, hogy nekem testőrrre van szükségem. Ezért azt akarom, hogy legyen áttekintése az itt folyó munkáról és rendszeresen vegyen is részt benne. Persze ehhez felsőfokú vegyész képzés is szükséges. És ne feledkezzenek el arról, csak kellemes külsejű, jó megjelenésű személyeket tűnök meg magam körül - fejezte be Sir Archibald és diadalmas gúnyjal hordozta körül a tekintetét.

- De hát ez képtelenség - kiáltott fel bosszúsán Stanford. - Honnan vegyünk ilyen testőrt?

Forestier azonban legyintett, elővette mobil telefonját és beleszólt:

- Feljöhet.

Két perccel később kinyílt az ajtó és egy feltűnően csinos, hosszú barna hajú, nyúlánk fiatal nő lépett a szobába és kedvesen mosolyogva köszönt.

- Engedjék meg, - mutatott a nőre Forestier őrnagy - hogy bemutassam mademoiselle Yvette Lacroix vegyész mérnököt, az Európai Központi Biztonsági Szolgálat főhadnagyát. És megnyugtatom - tette hozzá gúnyosan - nem lesznek nyelvi nehézségei. Jobban beszél az angol nyelvet, mint maguk, skótok.

22. Látogatás az InterPharmánál

- Azt hiszem sikerült a meglepetés - mondta elégedetten Forestier őrnagy, amikor kiléptek MacLeary dolgozószobájából, magára hagyva Sir Archibaldot, hogy megbeszélhesse új titkárnőjével és testőrével annak további feladatait.

- Ami igaz az igaz - hagyta rá Stanford. - Mi tagadás én is meglepődtem. De MacLeary volt csak igazán elképedve. Egy ideig szólni sem tudott a meglepetéstől. Mondhatom, jól átejtette.

- Igen, végül is minden kikötését teljesítettük és mégis kapott testőrt, méghozzá milyen testőrt!

- De meg kell hagyni, úriember! Amikor magához tért, jó képet vágott a dologhoz - mondta Stanford elismerően. - Nekem nagyon tetszett, amikor azt mondta: ez a lány valóban minden kikötésemnek megfelel.

- Igen, ért a fegyverekhez, a harcművészetekhez, ismeri a számítógép kezelését, szakmailag jól képzett vegyész és azt hiszem - tette hozzá Forestier nevetve - nála jobb megjelenésű testőrt aligha találunk.

- Bízunk benne, hogy jól ki fognak jönni egymással - mondta Stanford. - Nagy szükség van rá, mert az is lehet, hogy a gyilkos itt van MacLeary közvetlen környezetében. De nem hagyhatunk semmit figyelmen kívül. Kíváncsi

vagyok, mire jut Moszkvában? Laricsev az egyetlen, aki hiteles, elfogulatlan képet adhat nekünk az etikai bizottság üléséről.

- Majd megpróbálom szóra bírni. Remélem mindenre emlékszik. Magának pedig sok sikert az InterPharmánál, bár nem hiszem, hogy sokat fognak elárulni - búcsúzott az őrnagy.

*

Az InterPharma Corporation hatalmas üvegépülete kiemelkedett a city többi, ugyancsak nem alacsony irodaépülete közül. A cég irányítói nyilván azt akarták ezzel kihangsúlyozni, hogy a szemlélő a világ legjelentősebb, de legalábbis egyik legjelentősebb gyógyszeripari vállalatának angliai székháza előtt áll. Az impozáns épület a Barbican toronyházaitól kissé távolabb, a Moorgate és a Ropemaker street sarkán állt, de magasan kiemelkedett a környező épületek közül. Homlokzatán, a harmincötödik és harminckilencedik emelet közötti teljes teret kitöltötte a hatalmas fényreklám, amelyen az Inter és a Pharma betűk között egy hatalmas, színét állandóan változtató lombik helyezkedett el.

Stanford kocsiját az épület alatti parkolóban hagyva felment a liften az első emeletig. Itt volt a végállomás, innen már csak a kapuőrsegen keresztül lehetett továbbjutni.

- Kihez jött, uram? - kérdezte udvariasan, de nagyon határozottan a fülkéje mellett álldogáló egyenruhás kapuőr.

- Doktor Stanley Stanford vagyok, Mr. Henry Rukowsky-val van megbeszélésem tíz órakor - mondta Stanford.

A nagyhatalmú fejlesztési igazgató neve nem gyakorolt nagy hatást a portásra. Láthatólag mindegy volt neki, kihez jött a látogató. Fellapozta a belső telefonkönyvet, majd feltárcsázta a számot.

- Mr. Stanford keresi Mr. Rukowskyt - mondta, majd rövid szünet után így szólt: - Szóval lejönnek? - Letette a kagylót és Stanfordhoz fordult. - Mindjárt lejönnek, addig foglaljon helyet - mutatott a kis asztalkák melletti kényelmes karosszékekre.

Alig telt el három perc, a bejárattal szembeni lift ajtaja kinyílt, egy csinos fiatal nő lépett ki belőle és a vendég felé indult.

- Doktor Stanford? - kérdezte enyhe amerikai akcentussal, de kérdése inkább kijelentésként hangzott és már nyújtotta is a kezét. - Ingrid Nielsson vagyok, Rukowsky vezérigazgató helyettes úr munkatársa. Kérem, fáradjon velem.

Beszálltak a gyorsliftbe és alig húsz másodperc alatt fent voltak a harmincadik emeleten. A lift kinyílt és kiléptek egy gazdagon bebútorozott előcsarnokfélébe. A falakon képek lógtak, de ezek stílszerűen nem tájképek vagy csendéletek voltak, hanem a vállalat különböző gyárrészlegeinek, műhelyeinek képei. Voltak emellett olyan képek is, amelyek egyes gyógyszergyártási fázisokon dolgozó mérnököket és munkásokat ábrázoltak és portrék, amiken a gyógyászat kiemelkedő alakjai voltak láthatók, Paracelsustól Pasteurig. A falak

közelében kényelmes fotelek álltak kis asztalkák mellett, rajtuk orvosi és gyógyszerészeti folyóiratok és a cég termékeit bemutató prospektusok tömege.

A lifttel szemben, az előtér szemközti oldalán hatalmas, párnázott ajtó volt, rajta a titkárság felirat. A nő előre ment, benyitott az ajtón, de az ajtóban megállt és vendégét előre tessékelte.

- Fáradjon be, doktor, én itthon vagyok - mondta mosolyogva.

- Hölgyek előnyben - udvariaskodott Stanford. - Én mindig előre engedem a nőket.

- Én az egyenjogúság híve vagyok - felelte Ingrid Nielsson kisasszony komolyan. - Ha mi nők elvárjuk, hogy előre engedjenek az ajtón, női mivoltunknak biztosítunk előjogot, egyúttal viszont lemondunk arról, hogy a férfiakkal egyenrangúan kezeljenek bennünket máshol, például egy vezetőállás betöltésénél.

- Csak nem pályázik vezetőállásra, Nielsson kisasszony? - kérdezte tréfásan a férfi, de lefagyott arcáról a mosoly a nő pillantásától.

- Miért ne pályázhatnék? - kérdezte hűvösen. - Vagyok olyan jó szakember, mint a hasonló beosztásban levő férfiak, megvan a végzettségem és képességem is, hogy például ennek az irodának kereskedelmi igazgatója legyek. Vegyész mérnök vagyok, de van hozzá közgazdasági képesítem is. Higgyc el, nálunk az Államokban a legtöbb nő, legalább is a városi nők nagy része, így gondolkodik. De az isten szerelméért - tette hozzá, elővéve újra elbájló mosolyát - ne álljunk már itt az ajtóban, inkább előre megyek.

Belépett az ajtón és Stanford követte a tágas titkársági szobába vagy inkább terembe, ahol kétoldalt egy-egy íróasztal előtt két csinos fiatal nő ült, nyilván a fejlesztési vezérigazgató helyettes titkárnői. Megjelenésükre mindkettő felnézett számítógépéből és barátságos mosollyal biccentettek, majd a jobb oldalon ülő felállt és bekopogott a főnök ajtaján. Választ sem várva benyitott és belépett.

- Doktor Stanford megérkezett Mr. Rukowsky!

- Jöjjenek be - hangzott bentről, mire a titkárnő visszafordult feléjük és így szólt: - Fáradjanak be!

Stanford ismét előre akarta engedni miss Nielssont, de a nő olyan szigorúan nézett rá, hogy nem mert vele ellenkezni és inkább ő lépett be elsőként.

Belépésekor Rukowsky felállt hatalmas íróasztala mellől, amely egy hosszú tárgyalóasztal végén helyezkedett el, a titkársági szobánál legalább kétszer nagyobb teremben. Magas, elegáns kissé öszülő férfi volt, közel az ötvenhez. Szívélyesen üdvözölte vendégét és hellyel kínálta egy, a fal mellett elhelyezkedő kis asztalkára mutatva, amely mellett két karosszék állt.

- Miben lehetek segítségére - Mr. Stanford? - kérdezte. (Ő is amerikai akcentussal beszélt.) - Van der Haan tudománypolitikai biztos úr titkársága előre jelezte érkezését, mielőtt maga bejelentkezett volna.

- A Sir Archibald MacLeary-féle új rákellenes gyógyszerrel kapcsolatos véleményükről szeretnék érdeklődni - kezdte zavartan Stanford, aki nem tudta, hirtelen hogyan is kezdje.

Az igazgató arcáról eltűnt a széles mosoly.

- Nem egészen értem a kérdést - mondta hűvösen. - Ahogy értesültünk, igen nagy hatású készítmény és ha forgalomba kerül, valószínűleg gyökeresen meg fogja változtatni a rák kezelését.

- Nos, nem egészen erre vagyok kíváncsi - mondta Stanford. - Azt szeretném tudni, milyen stádiumban vannak a szabadalom és licence tárgyában folytatott tárgyalásaik.

Az igazgató arcán hitetlenkedő, gúnyos mosoly jelent meg.

- Csak nem gondolja komolyan, hogy erre a kérdésre válaszolni fogok?

- Nézze, igazgató úr, köztudott, hogy egy idő óta tárgyalást folytatnak Sir Archibalddal a szabadalom megszerzéséért. Persze, azt is tudom, más cégek is érdeklődést mutatnak és nem lesz bolond az orromra kötni olyan adatokat, amelyek rontanák tárgyalási pozícióikat. Egy bűnügyben folytatok vizsgálatot és csak azt szeretném megtudni kivel és mikor tárgyalt a szabadalomról?

- A bűnügy a szabadalommal kapcsolatos? - kérdezte az igazgató és arcára kiült az aggodalom.

- Nem szabadalmi joggal kapcsolatos bűnügyről van szó - nyugtatta meg a vendége. - Súlyosabb az ügy, de sajnos többet nem mondhatok.

- Rendben van - mondta Rukowsky rövid gondolkodás után. - Mintegy három évvel ezelőtt megkeresett valaki és tájékoztatott, hogy olyan készítményt kísérleteztek ki, amely specifikusan, káros mellékhatások nélkül képes a dagantos sejtek minden fajtáját elpusztítani. Nem nagyon hittem a dologban, amíg egy fél évvel később vizsgálati adatokkal nem bizonyította állítását. Azt is elmondta, hogy a szabadalom kizárólagos tulajdonosa Sir Archibald MacLeary egyelőre nem hajlandó az eljárás eladásáról tárgyalni, de véleménye szerint ez nem lehet a végleges álláspontja. Mintegy három hónapja azután maga Sir Archibald keresett meg és azóta tényleg folytatunk tárgyalásokat a szabadalom és a know-how megvételéről. Azt is elmondhatom, hogy nem kis összegről van szó. Sajnos többet nincs módomban mondani.

- Köszönöm Mr. Rukowsky, sokat segített - mondta Stanford. - Csak még valamit, mielőtt elmennék. Hogy hívják azt, aki először felkereste?

- Valami Dobbin - válaszolta az igazgató, kis gondolkodás után. - Ha jól emlékszem, Charles Dobbint mondott. És most tisztelt doktor úr, ha megbocsát, nagyon sok dolgom van.

23. Merénylet Moszkvában

A repülőgép puhán landolt a Seremetyevói repülőtéren. Forestier őrnagy, ellentétben legtöbb útitársával, fegyelmezetten megvárta, amíg a repülőgép megáll és a kapitány elbúcsúzik az utasoktól, megköszönve, hogy velük utaztak, majd kiemelte a feje feletti tartóból kézipoggyászát és lement az időközben odatolt lépcsőn. A gép egyik külső befutópályán landolt és így az utasok nem a

hosszú csápként kinyúló, mozgó folyosók egyikén jutottak az érkezési oldal várótermeibe, hanem autóbusz szállította be őket.

Forestier rövid várakozás után magához vehette kis bőröndjét, majd elindult a „Európai Unióból érkezők” feliratú folyosón. Átjutva az útlevel- és vám-ellenőrzésen, ami az itt kilépők számára sokkal egyszerűbb és gyorsabb volt, mint másutt, kísértált a váróterembe és várt. Nem hiába, mert kiszártatva testes, tagbaszakadt szőke férfi lépett hozzá és miközben a kezében tartott fényképet igyekezett észrevétlenül eltüntetni a zsebében, megszólította:

- Uram, ön érkezett Londonból, a STARLIGHT EXPORT-IMPORT cég képviselőjében? - kérdezte tűrhető angolsággal.

- Igen, én. A nevem Forestier - felelte a megszólított franciául, aki abban a tévhitben nőtt fel, hogy az orosz értelmiség nagy része a francia kultúra emlőin szívta magába a műveltséget.

Csalódnia kellett. Az orosz előbb értetlenül meredt rá, majd zavartan mentegetőzni kezdett.

- Pardon, én nem beszélek franciát - hebegte tört franciasággal. - Elnézze nekem, összetévesztettem valakivel - folytatta, megfordult és odébb akart állni, de a másik karon ragadta.

- Nem tévesztett össze, Forestier őrnagy vagyok, én jöttem a STARLIGHT EXPORT-IMPORT megbízásából, illetve most már beszélhetünk nyíltan, az Európai Unió Biztonsági Szolgálatának képviselőjében - mondta angolra fordítva a szót - de azt hittem, itt jobban tudnak franciául, mint angolul.

A meghökkent orosz visszafordult, előbb értetlenül meredt az őrnagyra, majd elvigyorodott és kezet nyújtott.

- Jegor Jefimovics Ragogyin alezredes vagyok, az itteni szolgálattól - mondta az oroszokra jellemző akcentusú angolsággal, amin látszott, hogy a nyelvet az Egyesült Államokban tanulta, de legalábbis ott gyakorolta. - Szeretettel üdvözöllek nálunk, kedves kolléga és ígérem, mindenben segítségemre leszek, de sajnos francia tudással nem szolgálhatok. Tudom, hogy nagyapáink és dédapáink nagy súlyt helyeztek a francia nyelv ismeretére, de ma már nálunk a fiatalabb generáció a francia kultúra helyett inkább az amerikai civilizáció követését választja. Nem beszélve arról, hogy az angol nyelv minden iskolában kötelező tantárgy.

- Sajnálattal, de tudomásul veszem - mondta mosolyogva a francia, miközben kezet rázott vendéglátójával. - Sajnos már megszoktam. Európában is ez a divat.

- Ez itt talán nem Európa? - kapta fel a fejét az orosz sértődötten.

- Bocsánat, nyelvbotlás volt - szabadkozott zavartan Forestier. - Megszoktam, hogy az Európai Unió helyett csak Európát mondok.

- Én is megszoktam - legyintett Ragogyin, miközben elindultak a parkoló felé - hogy Oroszországot nem tartják Európának. De térjünk a tárgyra. Telefonon azt közölték, hogy Vaszilij Ivanovics Laricsev akadémikust valamilyen veszély fenyegeti.

Beültek Ragogyin kocsijába és a Szentpétervárt Moszkvával összekötő, jó minőségű autópályán gyorsan haladtak a város felé. Rövidesen elérték és keresztezték a várost körülvevő külső körgyűrűt a „kolcót”. Nemsokára egy másik főútvonalhoz értek.

- Micsodák ezek a vasszerkezetek, talán szobrok? - kérdezte Forestier - a két főútvonal torkolatában elhelyezkedő furcsa alakzatok láttán.

- Tankcsapdák, vagy ha tetszik tank-akadályok - magyarázta Ragogyin. - Még a második világháborúból maradtak itt mementóként. A németek idáig nyomultak, itt volt a front. Ez az országút jobbra a Volokalamszkije Sosszé a Volokalamszki sugárút. Ezzel a címmel könyv is jelent meg, a várost védő katonákról.

Elhagyták az útkereszteződést és tovább haladtak a város központja felé. Útközben Forestier beszámolt orosz kollégájának utazása céljáról. Nemcsak a tényekről tájékoztatta, hanem elmondta feltételezéseiket is, miután úgy gondolta, a másik szakmai tapasztalata esetleg segíthet a megoldásban.

- Azt hiszem, legjobb, ha egyenesen Laricsev akadémiához hajtunk - mondta elgondolkozva az orosz. - Már beszéltem a professzorral és jeleztem, rövidesen látogatója érkezik. Vár minket, de azért felhívom.

Bekapcsolta rádiótelefonját és felhívta Laricsev lakását. Maga a professzor vette fel a telefont.

- Ragogyin alezredes vagyok. Azért beszélek angolul, mert éppen útban vagyunk az ön lakása felé egy kollégámmal, aki Dubois professzor halálának ügyében nyomoz. Remélem nem zavarunk?

- Egyáltalán nem, bár nem tudom, miben lehetek segítségükre - válaszolta a professzor, meglepően jó angolsággal. - Egyébként más is érdeklődött, valami újságíró akart fel keresni ebben az ügyben, de nem adtam időpontot, gondoltam, előbb magukkal találkozom.

- Az istenért, el ne menjen hazulról és be ne engedjen senkit, amíg oda nem érünk - kiáltott a telefonba izgatottan az alezredes. Befejezte a beszélgetést, másik vonalra kapcsolt és oroszul kezdett beszélni. Forestier őrnagy nem értette, mit mond, de határozott hangja alapján bizonyos volt benne, hogy utasításokat ad ki. Amikor befejezte, szemmel láthatólag megnyugodott.

- Gyanús nekem ez az újságíró. Lehet, hogy töletek szivároghatott ki a látogatásod híre?

- Ki van zárva! - tiltakozott az őrnagy. - Azt hiszem Laricsev veszélyben van. Siessünk, nehogy elkéssünk.

- Semmi baj - nyugtatta meg orosz kollégája. - Nyolc civil-ruhás nyomozót küldtem ki, hogy figyeljék a professzor lakását. Tíz percen belül ott lesznek. Addig egy kicsit megmutatom neked Moszkvát, hagyjunk időt az öregnek, hogy felkészülhessen a fogadásunkra.

Lelassított, annál inkább, mert már ott voltak a belvárosban, a forgalom sűrűjében, elhaladtak a Bjelorusz-pályaudvar mellett és elérték Moszkva belső körgyűrűjét a Szadovaja körutat.

A Szadovája, Moszkva nagykörútja, csaknem szabályos gyűrű. A XVI. században itt húzódtott meg a város határa, amit fából ácsolt, tornyokkal, bástyákkal megerősített fal védett. Később a közben leégett fasáncot földszánc váltotta fel, amelyet azután a város terjeszkedése során lebontottak és a házak gazdáit kötelezték, telepítsenek kertet házuk köré. Így kapta ez a körgyűrű a „szadovaja” - „virágos” nevet. Később a kertek helyén széles út épült ki, ami ma Moszkva talán legfontosabb közlekedési útvonala: tizenhét utcából és tizenegy térből áll, húsz sugárirányú főút vonal keresztezi és hetven utca csatlakozik hozzá.

Moszkva nevét a Moszkva folyóról kapta. Bár már régebben is éltek ezen a helyen, a város szívéét képező Moszkov nevű erőd nevét a krónikák a XII. században említik először. Ezen a helyen épült később egy mesterséges dombon a palotákból álló vár, a Kreml. A századok során a Kreml cári palotái köré letelepedett az arisztokrácia, a nemesség, a bojárok. A Kreml körül kisebb-nagyobb paloták, kúriák sora épült és kialakult maga a város. A Szadováján belül még egy gyűrű van, a körutak, bulvárok gyűrűje, amely azonban délről nem zárt, csak a Kreml alatt hurkot képező folyóig terjed.

Ragogyin a híres íróról, Gorkijról elnevezett széles úton haladva keresztezte a bulvár gyűrűt és vendége nemsokára megpillanthatta a Kreml falának bástyáit. Megkerülték a magas, vörös téglafalat, elhajtottak a Kreml kertje, a Sándor park mellett, majd útjukat a rakparton folytatva megkerülték a várat, végül bepillantva a Vörös-térre (amelynek neve - „Krasznaja Plószagy” eredetileg „szép teret” jelentett) keresztezték a Moszkva folyót, áthaladva a „Balsoj Kamennij Moszt”-on a „Nagy Köhídon” bejutottak a „Zamoszkvorecsje” nevű városrészbe, ahol Laricsev akadémikus lakott. Ezt a városrészt eredetileg a cári udvarnak dolgozó takácsok, bőrösök, kertészek és más iparosok lakták, de később kereskedők népesítették be utcáit, amelyek megtartották a régi Moszkva hangulatát.

Laricsev professzor nem messze a híres Tretyakov Képtártól, a Balsoj Tolmacsovszkij pereulok egy régi házában lakott, amelynek felső része fából készült. Csengetésükre hatvan év körüli termetes asszonyosság jelent meg, aki az alezredessal folytatott rövid eszmecsere után beengedte őket a házba. Amíg Ragogyin a nővel beszélt Forestier körül nézett az utcán és gyakorlott szemével elégedetten fedezte fel az egyik kerítés kövén lustán üldögélő suhancot, aki szemébe húzott sapkája alól fújta a füstöt, a sarkon tébláboló utcaseprőt és az ócska kocsiját javító idősebb sofőrt, akik nyilvánvalóan mind az orosz biztonsági szolgálat emberei voltak.

A falépcsőn felfelé oda is szólt kollégájának:

- Örömmel látom, hogy a környéket alaposan biztosítottad!

- Tegnap felszereltem egy kamerát is - bólintott elégedetten az alezredes, majd bekopogott a kissé szűtte, faragott tölgyfaajtón.

A szobába lépve Forestier úgy érezte, hogy legalább száz évet ment vissza az időben. A bútorzat, a sarokban duruzsoló szamovár és maga a tolószékéből tiszteletükre felemelkedő fehérszakállas Laricsev professzor, mintha a

XIX. századból maradtak volna itt. A falakon festmények és fényképek tarkították a kifakult tapétát.

A kölcsönös ismerkedés után a professzor rámosolygott a franciára, aki lopva folyton körbepillantva nézegette a szobát.

- Látom, fiatalember, nem nagyon ismeri és talán szegényesnek is találja a nálunk néhány évtizeddel ezelőtti berendezést. Biztosan csodálkozik, hogy egy magamfajta elismert tudós (minek szerénykedjem, az vagyok) ilyen körülmények között lakik. De én már öregember vagyok és nem óhajtok azon változtatni, amit hét évtized alatt megszoktam és megszerettem. Igaz, az utóbbi időben jelentősen megnövekedett a jövedelmem, de nem tudok vele mit kezdeni. Majd valamilyen alapítványra hagyom. De nem ezért repültek kétezer kilométert, kérem térjünk a tárgyra.

Forestier Laricsevnek is teljes részletességgel számolt be a történeteikről.

- Nagyon megdöbbsent, amit elmondott - mondta a professzor, amikor az befejezte elbeszélését. - Sokat magam sem tudok hozzátenni.

- Nem tudna valami mondani a tudományetikai ülés hangulatáról? - próbálkozott az őrnagy. - Talán lenne szíves elmesélni, hogy zajlott le. Tudja professzor úr, maga az egyetlen, aki tárgyilagos képet tud adni az ott történeteikről.

A professzor gondolkozott egy darabig, majd bólintott és belefogott.

- Jó megpróbálom - mondta - bár nehéz lesz, mert régen volt és én öreg vagyok. Szóval, magam ostobaságnak tartottam Santini professzor panaszát. Santini nagyon heves ember, sajnos elfogult és fegyelmezetlen. Az ilyen ügyet szóban vagy legfeljebb szakfolyóiratban leadott levélben szokás elintézni. Amikor MacLeary publikálta a cikkét, a készítmény és az eljárás még nem volt olyan stádiumban, hogy szabadalmaztatni lehessen, így a cikknek nem voltak anyagi vonzatai, bár már látszott, hogy rövidesen sikert fognak elérni. Persze, ha ez a készítmény vagy gyógyszer-csoport tényleg olyan hatékony, ezért a nagy pénzen kívül esetleg Nobel-díj is járhat, ami megmagyarázza Santini eljárását.

Az ülés elején Santini igen meggyőzően bizonygatta igazát, látszott, hogy a bizottság nagy része elfogadja az érveit. MacLeary azzal védekezett, hogy nem ismerte Santini dolgozatát, de annak alapelvei részben jól ismertek, ő maga is ugyanarra a következtetésre jutott még az olasz előtt és erről egyetemi tanszéki előadást is tartott. Azt is hozzátette, hogy ő a gyógyszert az emberiség javára dolgozta ki és nem kíván a szabadalomtól hasznot húzni.

Ekkor lépett a színre az amerikai Jenkins, aki bemutatta MacLeary előadásának eredeti, nyers szövegét és bizonyította, hogy ez még Santini cikkének megjelenése előtt volt. Emellett különféle jogi érveket hozott fel, amit senki sem tudott megcáfolni, mert nem értett hozzá. Ez eldöntötte a vitát. Jenkins független szakértő volt, nem MacLeary hívta meg, bár biztos, hogy az ő kedvéért vállalta a részvételt.

- Utóbb azt az információt kaptuk, hogy MacLeary és Jenkins nagyon jó barátok voltak - szólt közbe az őrnagy.

- Nem tudtam és ez sok mindent megmagyaráz - folytatta Laricsev. - Szóval Jenkins állásfoglalása eldöntötte a vitát: tikos szavazással négy az egyhez arányban a bizottság elvetette Santini panaszának jogosságát. Nem tudom, ki szavazott ellene. Őszintén megvallva, én sem voltam teljesen meggyőzve MacLeary igazáról, de a dolognak csak erkölcsi jelentősége volt, ellentétes döntés sem befolyásolhatta volna a szabadalmaztatást.

- El tudja képzelni, professzor úr, hogy esetleg Santini akar így bosszút állni a jelenlevőkön? - kérdezte Forestier.

- Semmiképpen - rázta a fejét Laricsev, - lehet, hogy Santini dühöngő örült, de soha nem lenne képes előre megfontoltan, sorozatban megölni nyolc embert. Nos kérem, ennyit tudok és sajnos fél óra múlva, délután ötkor, kari ülés lesz a Lomonoszov egyetemen, nem szeretnék elkésni. Holnap, ha akarják, újra rendelkezésükre állok.

Tolószékében átgurult egy másik szobába, nyilván elvégezni toalettjét és átöltözködni, és nem telt el tíz perc, már vissza is jött. Tolószékével ügyesen manőverezve bekormányozta magát saját liftjébe és mire a két vendég leért a lépcsőkön, már kint várt a járdán.

- Látják, itt van értem a kocsit - mutatott egy nyitott hátú fehér furgonra, amely mintegy tizenöt méterrel előttük parkolt a járda mellett. - Mikor ideér, leereszti a rámpát és én szépen felgurulok a kocsiba. Egyébként találtam maguknak még valamit - tette hozzá, belső zsebében kotorászva. - Egy csoportképet az etikai ülés részvevőiről. Szeretek fényképezni és rossz szokásom, hogy minden gyűlésen készítek felvételeket. Sokan bosszankodnak is, de nem mernek szólni, túl öreg és tekintélyes vagyok - mondta és huncutul kacintott. Lekormányozta tolókocsiját a járdáról és a közben előkotort fényképet a még mindig a kapuban álló két férfi felé nyújtotta.

A fehér kocsit lassan elkezdett hátrafelé tolatni, azután hirtelen felgyorsított. Laricsev professzor arcára kiült az értetlenség. Forestier őrnagy arrafelé fordult, ahol a civilruhás rendőroket sejtette és rájuk kiáltott: „Állítsák meg!”, de mivel franciául mondta döbbenetében, azok is mozdulatlanok maradtak. Ragogyin alezredes egy pillanatig bénultan állt, majd a pisztolya után kapott, amit a hóna alatti tokban tartott. Mindez mintegy három másodperc alatt zajlott le, azután az autó legalább hatvan kilométeres sebességgel nekirohant a tolókocsinak és felrepítette a levegőbe. A kocsit háromszor átfordult, az öreg professzor a járdára zuhant és mozdulatlanul terült el a kövezeten. Addigra az utcaseprő seprűjét eldobva a kocsit felé rohant, miközben kabátjából egy kisméretű géppisztolyt halászott elő, a suhanc kezében pisztollyal leugrott a kerítésről, a kocsiját javító ember felugrott és a sarkon csókolózó szerelmespár is hirtelen abbahagyta az enyelgést és fegyvert rántott.

A fehér kocsit volánja mögött ülő sötét szemüveges, fekete szakállas férfi egy pillanatig láthatólag habozott, mit tegyen. Nyilván először át akart még egyszer hajtani a járdán fekvő professzoron, de azután látva a felé rohanó rendőroket, hirtelen gázt adott és pillanatok alatt befordult a Balsaja Ordinika

utcába. Az utcában parkoló kocsit, valamint jelzésére az Ordinika sarkán álló rendőrautó azonnal szorosan a nyomába eredt. Forestier és Ragogyin a professzorhoz futott. Laricsev kifordult tagokkal mozdulatlanul feküdt a járdán, szájából keskeny vércsík futott le az állára. Holtában még mindig a kezében szorította a megfakult fényképet.

24. Üldözés

- Sajnos, már nincs mit tenni - mondta Ragogyin felemelkedve a halott Laricsev mellől. - Egy ilyen ütközés után csoda lett volna, ha életben marad. Most már nem sokat segíthet nektek.

- Szegény öreg professzor, nagyon sajnálom - mondta az őrnagy. - De segíteni így is segített. És lehet, hogy fog még segíteni - tette hozzá, ahogy óvatosan kiszedte a régi fényképet az öreg ujjai közül. - Talán ki lehet még valamit hámozni ebből a csoportképből. Szerencsére fekete-fehér, így élesebb és nem zavarnak a kifakult színek. Leadom a bűnügyi labornak.

- Itt az ideje, hogy munkához lássunk - mondta az alezredes. - Legelőször is kiadom a körözést. Te jól láttad a sofőrt? - kérdezte Forestiertől, miután kocsija rádiótelefonján különféle utasításokat adott ki.

- Csak egy pillanatra. Sötét szemüveget viselt és hosszú fekete szakáll volt, valószínűleg álszakáll. De mintha azt mondtad volna, hogy kamerát helyeztél el valahol.

- Tényleg, erről el is feledkeztem - mondta az orosz és utasítást adott a videoszalag kivételére. - Véleményed szerint helybéli volt a merénylő? - kérdezte a franciától.

- Szinte teljesen biztos, hogy nem - volt a válasz.

- Akkor kiadom az utasítást valamennyi szálloda ellenőrzésére. Moszkvában nem lehet olyan könnyen eltűnni. Ez egy hatalmas ország, ha valaki elrejtőzik a ritkán lakott területeken, gyakorlatilag lehetetlen megtalálni. Ezért a nagy városokban, de főleg itt Moszkvában, nagyon szigorúan vesszük a bejelentkezést. Meg fogjuk találni, hol szállt meg, hacsak nincsenek itteni cinkosai.

- Nem valószínű - mondta elgondolkozva Forestier. - Ez az ember városról városra utazva követte el a gyilkosságokat, valószínűleg egyedül. Vagy megszállott, vagy bérgyilkos. Én az utóbbit gyanítom, mert kétségtelenül profi.

- Már ellenőrzik, hogy juthatott a professzort rendszeresen szállító autóhoz. Biztos megvesztegetett valakit. Nagy úr nálunk a pénz. Ezúttal nem volt szerencséje, mert megelőztük. Ha nem vagyunk a helyszínen, talán tanúja sem akadt volna az esetnek. Ezt is balesetként könyvelnék el, mint azoknál a haláleseteknél, amelyekről beszámoltál nekem.

- Ha tényleg profi - gondolkozott hangosan Forestier őrnagy - már nem megy vissza a szálláshelyére.

- Így igaz. Ezért valamennyi szálloda, panzió és magánszállás utasítást kapott, jelentse, ha valamelyik vendége estig nem tér haza. Akkor átvizsgálhatjuk a poggyászatát, hátha találunk valamilyen nyomot. A nagyobb szállodákat máris megszállták a rendőrök és mindenkit, aki belép, igazoltatnak. A repülőtereken pedig elrendeltem a harmadfokú ellenőrzést. Persze azért még kicsúszhat a kezünk közül.

Közben a kocsit üldöző rendőrök jelentették, hogy a furgon mintegy fél-órai hajsza után kicsúszott a kezük közül. Ragogyin és Forestier ezután elhagyta a helyszínt, Ragogyin irodájába mentek és várták az ellenőrzés eredményét. Nem kellett soká várniuk. Este nyolckor befutott a jelentés a szállodáktól, panzióktól és magánszállásoktól. Addig hatvanhét vendég nem adott életjelt magáról. Ezek között negyvenhat nő volt. A huszonegy férfi közül öt megadta, hová távozik, ezeket ellenőrizték és meg is találták. A többi tizenöt poggyászatát alaposan ellenőrizték és kilenc óra negyvenkor jelentették, hogy a város egyik legdrágább szállodájának, a Rosszija Szállónak 617-es szobájában gyanús dolgokra akadtak.

Ragogyin és Forestier tíz perc múlva a szállóban volt. Az eltűnt vendég láthatólag nem szándékozott soká maradni. Egyetlen közepes méretű bőröndjében mindössze egy váltás öltöny ruhát és inget találtak. Viszont a bőrönd alsó része duplafalú volt és nagy mennyiségű dollárt, eurót, valamint három útlevelet találtak benne. Az egyik Anselmo Risi olasz autókereskedő nevére volt kiállítva, a másikon Gerhard Köppler osztrák színész, míg a harmadikon Charles Dobbin amerikai vegyész mérnök neve szerepelt. Mindhárom útlevelel ugyanannak a férfinak a képe volt: negyven év körüli, határozott állú, sötéthajú férfi. Semmitmondó arca volt, csak a tekintetében volt valami különös hidegség.

Ragogyin átvette a házkutatást vezető rendőrtisztől a három útlevelet, majd szó nélkül átadta őket vendégének. Forestier egymás után szemügyre vette azokat és a Dobbin név láttán felkiáltott:

- Ő az. A Dobbin név már szerepelt ebben az ügyben. Egész biztosan ő a mi emberünk.

Ragogyin azonnal elővette mobil telefonját és utasítást adott a személyleírásnak megfelelő ember elleni körözés megindításra. Azután átadott két útlevelet egyik beosztotjának, hogy sokszorosítsák a képeket és azonnal lássanak el minden igazoltatásban résztvevő rendőrt a férfi képmásával.

Közben újabb jelentést tettek Ragogyin asztalára.

- Valami baj van? - kérdezte Forestier őrnagy, mikor az alezredes bosszús arcára nézett.

- Azt hiszem, sikerült megszöknie - mondta az leverten. - Megtalálták a kocsit a Volokalamszkoje Sosszé sarkán. Nyilván volt annyi esze, hogy nem azzal ment Seremetyevóra, hanem taxival utazott a repülőtérig.

- Azonnal keressenek egy taxisofőrt, aki egy ilyen külsejű embert szállított a seremetyevói repülőtérre - fordult a mellette álló századoshoz. - És ami még sürgősebb: azonnal menjen valaki helikopterrel a repülőtérre és mutassa meg a képet mindegyik beszállópultnál.

Forestier izgatottan fel és alá sétálva várta a fejleményeket, amíg az alezredes le nem intette.

- Semmi értelme az izgalomnak. Sohase idegeskedj, ha nem tudsz a dolgokon segíteni. Gyere, menjünk le a szálló bárjába és igyunk meg egy vodkát.

Lementek és három vodkát is megittak, mire megérkezett a jelentés. Az egyik beszálló pultnál levő nő felismerte a férfit, aki Alfredo Bernardi néven szállt fel a kilenc óra harmincötökori induló isztambuli gépre.

- Ezzel vége - legyintett dühösen Ragogyin. - Mire a törököknél elérjük, hogy feltartóztassák, a fickó már a harmadik ország felett repül.

- Nem baj - volt a vigasztalás sora Forestier-n. - Már így is sokkal többet tudunk. Menjünk fel és nézzünk alaposabban körül a szállodai szobában. Egyszer már találtunk egy cédulát a belső zsebben, hátha most is rálelünk valamire.

Újra végignézték a szállodai szoba minden zugát, de nem találtak semmit. Azután a személyi használati tárgyakat vették sorra. Kitették az asztalra valamennyit, toalett neszesszert, benne fésűt, borotvakészletet, fogkefét, fogkrémet, egy kis dobozt, amelyben szörszálak voltak, nyilván az álszakállt tartották ott, cigarettatárcát, öngyújtót, névjegy tárcát, egy tollat és üres íróblokkot, aminek csak az első lapján volt egy szám felírva.

- Ez egy moszkvai telefonszám - kiáltott fel Ragogyin, ahogy meglátta. - Nézzetek utána kié és azonnal hozzátok be a tulajdonosát, bárki is az!

Felvillanyozva vizsgálgatták tovább a merénylő hátrahagyott holmiját. Nem sok volt, mert az illető a legszükségesebbeket, a pénzt, a hitelkártyákat, feltehetőleg a noteszét is magánál tartotta. Mialatt kutattak, a nyomvizsgálók levették az ujjlenyomatokat és összeszedték a csikkeket, hogy DNS mintát vegyenek róla. A hátrahagyott néhány ruhadarabban nem találtak semmit, noha a valószínűleg Dobbin nevű - gyilkosnak vagy még inkább bérgyilkosnak - nem volt oka feltételezni, hogy szobáját át fogják kutatni.

Már abba akarták hagyni a keresést, amikor Forestiernak támadt egy ötlete. Újra elővette a teli cigarettatárcát és sorban kiszedegette belőle a cigarettákat.

- Tudod - mondta közben Ragogyin alezredesnek - akinek rossz a memóriája (és kinek nem az?), a fontosabb adatokat, telefonszámokat, címeket, a noteszén kívül máshová is fel szokta írni, oda, amit mindig magánál hord. Ez olyan, mint a tartalék lakáskulcs a virágcserepben.

Fáradozását siker koronázta, mert a cigaretták alatt kis papírlapot talált, amire öt szám volt írva. Az egyik azonos volt azzal, amit az üres íróblokk tetején találtak.

- Nyilván ezek is telefonszámok - mondta diadalmasan az őrnagy. - Ez itt az előbb talált moszkvai szám, ez a másik londoni ez pedig párizsinak látszik.

- Ezeknek a számoknak is nézzetek utána - adta ki az utasítást Ragogyin, - Nincs még hír a moszkvai szám tulajdonosáról?

- De igen, alezredes úr - jelentette az egyik tiszt. - A szám a Muratov és társa magánnyomozó irodáé. - Muratov nem volt otthon. Színházban volt, de Gurobin hadnagy jelentette, hogy megtalálta és már úton is van vele.

Valóban, nem telt bele tíz perc, a hadnagy már meg is jelent a szállodai szoba ajtajában, maga előtt taszigálva a halásápadt, remegő Muratovot. Az kopaszodó, hatvanas kövér detektív láthatólag csaknem félholt volt a félelemtől.

- Milyen feladatot kapott Laricsev professzorral kapcsolatban és kitől? - förmedt rá az alezredes.

- Kérem, alezredes úr, nem szolgáltatathatjuk ki megbízóinkat - próbált ellenkezni remegő hangon Muratov. - Elvesztenénk őket, ha ...

- És azt tudja, mit vesztené el, ha nem adna azonnal részletes tájékoztatást? - kérdezte szárazon Ragogyin.

- De hát, tisztelt alezredes úr... - erősködött a detektív, de nem fejezhette be, mert az alezredes Gurobin hadnagyhoz fordult.

- Tartóztassa le ezt az embert gyilkosságban való részvétel vádjával és vigye át a vallató... illetve kihallgató helyiségbe.

- Gyilkosság?! - A rémült magánnyomozó szinte sikoltva tiltakozott. - Alezredes úr kérem, én... mi nem csináltunk semmilyen törvényellenest! Két hónappal ezelőtt külföldről, Franciaországból megbízást kaptunk, hogy figyeljük Laricsev akadémikus életmódját, szokásait, számoljunk be hetenként arról mikor, hová megy és mire készül. Azt is közölték, hogy jelentkezni fog nálunk valaki Müller néven, annak juttassuk el a legfrissebb adatokat. Tegnap ez a Müller fel is hívta irodánkat, de az információkat csak telefonon kérte.

- És arra nem gondolt, hogy az adatokat valamilyen bünténynél akarják hasznosítani? - kérdezte haragosan Ragogyin, majd választ sem várva folytatta: - Kitől kapták a megbízást?

- A Leblanc és Norincourt párizsi magánnyomozó cégtől - felelte a magába roskadt Muratov. - Neves, megbízható iroda - tette hozzá reménykedve, hátha ezzel javíthat a helyzetén.

- Vegye őrizetbe ezt az embert és hallgassa ki. Vallomását vegye jegyzőkönyvbe és egyelőre tartsa bent - fordult el az alezredes megvetően a magánnyomozótól.

- Tudod mit, ennek a helyében sem szeretnék lenni. Nagyon hatékonyak a módszereitek - mondta Forestier elgondolkozva, miután a félholt detektívet kivonszolták a szobából. - De azt hiszem, itt már nem sok újat tudunk meg. A kora reggeli géppel Párizsba utazom. Előbb azonban szeretnék telefonálni.

Az őrnagy először helyettesét, Mardenau századost vert fel álmából. Röviden tájékoztatta a történekről, majd kiadta az utasítást:

- Még ma éjjel végezzetek házkutatást a Leblanc és Norincourt magánnyomozó irodánál. Foglaljátok le és szállítsátok el az összes iratokat és számítógépeket és másoljátok le mindent. A tulajdonosokat nem kell előre értesíteni, nemzetbiztonságot veszélyeztető esetekben erre nincs szükség.

- Mivel indokoljuk, hogy fennáll a nemzetbiztonság veszélyeztetése? - kérdezte Mardenau.

- Nemzetközi hírű tudósok sorozatos likvidálása, amiről feltételezzük, hogy valamely idegen hatalom az Európai Unió tudományos kutatásait és fejlesztés-

tését akarja hátráltatni. (Ez persze nem igaz, de indoknak jó.) Tehát Leblanc-ékat nem kell előre értesíteni (az éjjeli őr úgyis azonnal értesíti őket, de ti addigra már megszálltatok minden helyiséget), de ne feledkezzetek el hatósági tanút biztosítani! Leblanc és Norincourt azonnal bírósághoz fog fordulni, de mire bármilyen döntés születik, minden a kezünkben lesz és lehet, hogy már ők is rács mögött lesznek. Az akciót azonnal indítsd meg, de a kiszállással várjatok, amíg megszerzem a főnök engedélyét. És még valami: hívjátok fel nevében Mr. Whitackert az FBI-nál és kérjétek meg, nézzen utána ennek az állítólagos Dobbinnak.

Az őrnagy ezután főnökét De Vigny ezredest hívta fel.

- Te meg vagy örülve, hogy ilyenkor hívsz fel - dühöngött az ezredes. - Kiskatona korom óta nem keltettek fel éjjel kettőkor!

- Elnézést kérek, - szabadkozott Forestier - de valóban nagyon fontos dologról van szó! - Röviden vázolta a tényeket, majd így fejezte be: - Már minden készen áll az akció beindítására, csak az ön engedélyét várjuk, „mon colonel”.

- Engedélyezem - morogta megenyhülve De Vigny ezredes - de ha még egyszer ilyenkor hívsz fel, áthelyeztetlek a fegyház ellenőrzéshez - tette hozzá tréfásan.

*

Forestier már reggel kilenckor bent volt a párizsi irodában. A magánnyomozó iroda vezetője Norincourt (Leblanc már nem élt, de a cégtáblán megtartották a nevét) is éppen akkor érkezett oda ügyvédjével. Először nagy hangon kezdtek tiltakozni, de Forestier hamar lehűtötte őket.

- Nézze, monsieur Norincourt, itt fontos, az egész Unió biztonságát érintő ügyről van szó. Sorozatban nemzetközi hírnevű tudósokat gyilkoltak meg, olyanokat, akiket önök és az önök megbízásából más irodák előzőleg megfigyeltek. (Ez utóbbi állítás blöff volt, de láthatólag talált, mert Norincourt össze-rezsent és ügyvédjére nézett). Nehezen hiszem, hogy a bíróság elfogadná a védekezést, hogy önöknek nem tűnt fel, azok akiket megfigyeltek, egymás után gyanús körülmények között távoztak az élők sorából. Különösen akkor, ha erre a tényre mi hívnánk fel a nyomozó hatóságok és a bíróság (mert biztosíthatom, ez az ügy rövidesen bíróság elé kerül) figyelmét. Javaslom tehát, működjön együtt velünk és ha segítségünkre lesz a bűnügy sikeres megoldásában, ezzel bizonyíthatja jóhiszeműségét.

Norincourt egy darabig láthatólag lázasan gondolkozott, azután ránézett az ügyvédjére, aki bólintott.

- Rendben van - szólalt meg kissé habozva. - Mindent elmondok, noha nem biztos, hogy erre rákényszeríthetnek. Ezek a halálesetek nekünk is feltűntek, de nem jelenthettük volna, mert akkor mi is gyanúba keveredünk.

- Ha így folytatja, Norincourt, nem tárgyalok magával, hanem őrizetbe veszem és kihallgatom. Maga is tudja, hogy jelenteniük kellett volna, de legalább is megszakítani a kapcsolatot a megbízóval, aki persze valószínűleg igen jól fizetett. Egyszerűsítsük a dolgot. Én kérdezek és maga vagy válaszol, vagy...

- Természetesen válaszolok! - vágta rá sietve a megfélemlített magánnyomozó, belátva, hogy nincs más választása.

- Ki adta a megbízást? - kérdezte Forestier.

- Telefonon adták. Az illető Mr. John Smith néven mutatkozott be angolul. A kiejtése amerikai volt.

- Azt hiszem Angliában félmillió John Smith van. És persze nem adta meg a telefonszámát.

- Meg nem adta, de véletlenül tudom, mert egyszer nem voltam a helyemen és a hangposta közölte. És persze én, mint jó detektív, azonnal felírtam - büszkélkedett a magánnyomozó, reménykedve, hogy hasznos információjával elnyeri Forestier jóindulatát.

- Azonnal nézzetek utána, kié ez a telefonszám - adta ki az utasítást az őrnagy. És kiket kellett megfigyelni? - kérdezte tovább. Norincourt felsorolta a Dubois névsorában szereplő valamennyi személyt, az angliai Jones, MacLeary, valamint Jenkins kivételével.

- Úgy látszik az angolokat és az amerikai Jenkinst másokkal figyeltették meg - fordult az őrnagy helyetteséhez.

- Ha újra dolgozhatunk, azonnal felmondom a szerződést és megszüntetek minden további figyeltetést - ígérte Norincourt.

- Éppen ellenkezőleg - mondta Forestier őrnagy. - Mindent folytatnak, ahogy eddig, de mindenről először minket értesítenek. Most egyelőre elmehet és folytathatja a munkát.

Alighogy a megkönnyebbült Norincourt távozott, belépett egy tiszt és jelentkezett:

- Őrnagy úr, megvan az angliai szám, amelyről Norincourtékat hívták.

- Kinek a száma? - kérdezte izgatottan Forestier.

- Egyike a skóciai MacLeary Tudományos Kutató Laboratórium közvetlen mellékvonalainak.

25. Újabb merénylet

Stanford már harmadik napja vendégeskedett Skóciában. Szabad mozgását senki nem korlátozta, így alkalma volt a gyógyszerkészítmény előállítását közelről is figyelemmel kíséreni, amit azért tartott fontosnak, mert már biztos volt benne: ez a kulcsa a gyilkosságoknak. Csak még azt nem tudta (sem ő, sem Forestier) kinek a kezében (vagy zsebében?) van ez a kulcs.

A kísérleti gyártás alig két hónapja indult be. A laboratóriumi kísérleteken már túl voltak. Az előállított mennyiségek már nem laboratóriumi méretűek voltak, elkészítésükhöz nem volt elég a jól felszerelt MacLeary Kutatóintézet gazdag és sokrétű preparatív üvegeszköz állománya. Ahhoz, hogy elkezdhessék, be kellett szerezni a szükséges eszközöket: autoklávokat, szűrőket, lepárlókat, centrifugákat, a szükséges vizsgáló berendezéseket: a scannig elektronmikrosz-

kópot, a tömegspektrográfot és nem utolsó sorban a szükséges munkahelyi körülményeket biztosító eszközöket: az elszívókat, a csiramentesített helyiségeket, a manipulátorokat (ez utóbbiak voltak a legdrágábbak). És természetesen a gyógyszergyártásban mindennap használatos gépeket: a tablettázókat és a csomagoló berendezéseket.

Mindez megtörtént. Stanford doktor, maga is kutató vegyész lévén, tisztában volt vele, hogy ezek a beruházások hallatlanul nagy összegeket emésztenek fel. Nem tudta, MacLeary saját vagyonát áldozta-e erre vagy kölcsönt vett fel, de mindenesetre nagy kockázatot vállalt ennek az élőlényeken (sőt, mint Sir Archibald elmondta, Dobbin és Jones által embereken is) eredményesen kipróbált, de várhatólag még hosszú ideig nem engedélyezett és így ma még gyógyszernek nem nevezhető készítménynek kísérleti gyártásával. Fel is tette a kérdést házigazdájának, aki, miközben éppen egy manipulátort tanulmányozott, megjelent „titkárnyókéval” és testőrével.

- Sir Archibald, annyira biztos a készítmény sikerében, hogy ekkora összeget tesz kockára?

- Hja, kedves kollégám, - felelte MacLeary. - Kockázat nélkül nincs siker (ez ugyan közhely, de igaz), különösen akkor, amikor az egész emberiség javáról van szó. Mert ugye, nem vitatja, hogy ha ez a készítmény beváltja a hozzá fűzött reményeket és tömegesen alkalmazva is olyan arányú gyógyulást eredményez, mint az eddigi kísérleti alanyoknál, óriási lépést tettünk az emberiséget sújtó betegség legyőzésében. És végül hadd áruljam el a legfontosabb okot. A költségek kilencven százalékát egy gyógyszergyár fedezi, mert hatalmas nyereségben reménykedik.

- Szóval mégis csak leszerződött az InterPharmával, Sir Archibald! - színlelt meglepetést Stanford. - Úgy tudtam, nemrég még határozottan elzárkózott az eljárás értékesítésétől. Azt mondta, hogy a gyógyszert az emberiség javára dolgozta ki és nem kíván a szabadalomból hasznot húzni.

- Ez így is volt, - erősítette meg kissé habozva MacLeary - de beláttam, hamarabb lesz a készítményből engedélyezett gyógyszer, ha egy nagyvállalatnak érdekében áll, valamint, hogy a szabadalom és know-how átengedéséért kapott összeget hasznos célokra fordíthatom. Egyébként az InterPharmával még csak egy előszerződést írtunk alá, a kísérleti gyártásban való közreműködésük is ennek a keretén belül történik.

Zavartan elfordult és utasítást adott az őt kísérő Lacroix kisasszonynak, hogy fordítson nagyobb figyelmet a vákuum-lepárlásra, mert valami nincs rendjén. Amíg erről tárgyaltak belépett az örökké mosolygó Willmore és intett főnökének órájára mutogatva. MacLeary is az órájára nézett, majd vendégéhez fordult.

- Elnézést, doktor - mondta, a megszokott atyáskodó stílustól eltérve - fel kell mennem a szobámba, mert várok egy telefont.

Stanford megvárta, amíg MacLeary mögött becsukódik a lift ajtaja, majd a lányhoz lépett.

- Örülök, Lacroix kisasszony, hogy végre kettesben lehetek magával.

- Maga nagyon kedves, doktor, de attól tartok, nem ez az alkalmas pillanat, hogy udvaroljon nekem - mosolygott barátságosan, de kissé hűvösen a lány, majd, hogy a visszautasítást ellensúlyozza, hozzátette: - esetleg más alkalommal beszélgethetünk.

- Azt hiszem, félreértett, kisasszony - vigyorodott el a férfi. - Én nem udvarlási célból mondtam, hogy végre kettesben vagyunk, hanem meg akartam magát kérdezni, mi a véleménye MacLeary és az InterPharma kapcsolatáról. Azt hiszem ugyanis, maga itt nemcsak, mint testőr és titkárnő van jelen, hanem a biztonsági szolgálat munkatársaként is.

- Bocsásson meg, nagyon ostoba vagyok - mondta a Yvette Lacroix és haja tövéig elpirult. - Nem is tudom, hogyan érthettem ennyire félre. De tudja, olyan kedvesen mondta - tette hozzá mintegy védekezésül.

Most a férfi jött zavarba.

- Ne higgye, hogy nem szívesen udvarolnék magának, mert ritkán látni ilyen csinos lányt, aki amellettt okos is. De, ahogy maga mondta, ez a pillanat valóban nem alkalmas az udvarlásra. Ám, hogy helyrehozzam, amit félreérthető közeledésemmel okoztam, szeretném, ha vacsora után sétálna velem a kastély parkjában.

- Örömmel - válaszolt Yvette, majd így folytatta: - Ami pedig a kérdését illeti, szerintem az a természetes, hogy valaki pénzt akar kapni a munkájáért. Alaposan áttanulmányoztam az aktáját és tudom, Sir Archibald furcsa fickó, lehet, hogy elég lenne neki a Nobel-díj is. Nem ismerjük eléggé az eljárást és a kísérletek eredményeit, de valószínű, ezért a munkáért Nobel-díjat fog kapni. Persze, ami ennek a vegyületcsoportnak szelektíven citosztatikus hatását illeti, azt először Santini publikálta, legalábbis nagy nyilvánosság előtt, ezért neki is járhat egy fél Nobel-díj.

- Látom, alaposan felkészült a testőri feladatra - mosolygott Stanford. - Úgy látszik, már többet tud az ügyről, mint én.

- Na, azért ne túlozzunk, én csak most kapcsolódtam be. Egyébként lehet, hogy előbb fogok értesülni az eseményekről, mint maga, például arról, mire jutott a főnököm Moszkvában Laricsevvel, mert állandó kapcsolatot tartok fenn a londoni központtal. De már hallom a liftet, azt hiszem, Sir Archibald jön vissza.

- Hát akkor a vacsoránál találkozunk és este folytathatjuk a beszélgetést. Bár remélem - tette hozzá pajzán mosollyal Stanford - nem ez lesz a legfontosabb témánk.

*

A vacsora természetesen a megszokott házi whiskyvel kezdődött. Az egyik inas körbe járt és mindegyikük poharát megtöltötte.

- Egészségükre - emelte poharát a házigazda legelőször vendége, azután sorban a francia lány, végül negyedik asztaltársuk, Willmore felé. Stanford fenéig ürítette a poharat, Yvette csak belekóstolt, míg Willmore előbb fel-emelte poharát, azután letette, jeget tett bele és csak ezután ivott belőle.

- Látom Willmore, magából sohasem lesz skót - nézett rá megrovóan a főnöke. - Látja, Stanley, ugye megengedi, hogy Stanleynek szólítsam? - fordult Stanford felé - angol létére tisztán issza, ahogy egy skótfelföldihez illik.

Az amerikai mintha meg sem hallotta volna gazdája gúnyolódását, lepergett róla és arcán a változatlan üres mosollyal nyugodtan kiürítette poharát.

A vacsora a továbbiakban csendes beszélgetéssel telt. Mielőtt azonban asztalt bontottak volna, Yvette telefonja megszólalt. A lány elnézést kért, felkelt és elsétált az asztaltól. Az előbbi kellemes csevegést hirtelen csend váltotta fel. A többiek elhallgattak és várakozóan nézték, amint a lány arca beszélgetés közben egyre jobban elborul. Mindenki érezte, hogy valami fontos dolog történt, valami baljós dolog, ami véget vet csendes nyugalmuknak.

Yvette Lacroix legalább öt percig fel és alá járkált, hallgatva, amit a vonal másik végén mondanak, csak néha szakította meg a hallgatást egy-egy igennel vagy nemmel. Végül egy utolsó „igen” után kikapcsolta mobil készülékét és visszajött a vacsoraasztalhoz.

- Elnézést, MacLeary professzor - szólította meg a házigazdát kissé bizonytalanul (a szokásosnál hivatalosabb formában, nem a bizalmasabb Sir Archibaldnak nevezve azt) - szeretnék önnel négyszemközt beszélni.

MacLeary intett és a személyzet meghajolt, illetve inkább, a helyi szokásnak megfelelően, csak meghajtották fejüket és távoztak. Willmore is felállt, jó éjszakát kívánt és ő is kiment utánuk. Stanford nem mozdult helyéről, de azért megkérdezte:

- Ugye jól gondolom, hogy én itt maradhatok?

- Természetesen - mondta a lány rövid gondolkodás után. - Hiszen Forestier őrnagy külön utasított, hogy magát is tájékoztassam.

- Mondja már, mi történt - vágott közbe türelmetlenül MacLeary. - Kérem - tette hozzá, ellensúlyozandó udvariatlanságát.

- Az őrnagy tájékoztató, hogy Laricsev professzor ellen gyilkos merényletet hajtott végre. A professzor meghalt, de a merénylet ezúttal nyomokat hagyott maga után. Tisztázódott a gyilkos, illetve minden valószínűség szerint bérgyilkos személye is, és ez remélhetőleg előbb-utóbb elvezet a megbízóhoz. Ugyanakkor főnököm nyomatékosan felhívta a figyelmemet, hogy nagyon körültekintően biztosítsam az ön biztonságát, Sir Archibald, mert szerinte nagy veszélyben forog. A gyilkos ugyanis nem más, mint az ön által nemrégiben elbocsátott Charles Dobbin.

- Nagyon sajnálom szegény Laricsevet és még nagyobb haragot érzek Dobbin iránt, aki odáig süllyedt, hogy megbízásra meggyilkoljon egy ilyen szegény, tisztességes, jóindulatú öregembert - mondta komor arccal Sir Archibald

és felállva az asztaltól elkezdett a szobában fel-alá járkálni. - De ugyanakkor nem látom be, miért lennék most az eddiginél nagyobb veszélyben?

- Azért - válaszolta komolyan Yvette Lacroix főhadnagy - mert az is kiderült, hogy a meggyilkolt tudósokat előzőleg megfigyelték és a detektív ügynökségeknek innen, a MacLeary Kutató Intézet egy mellékállomásáról adtak rendszeresen utasításokat.

- Melyik az a mellékállomás?- hagyta abba a járkálást MacLeary és hirtelen megállva feszült figyelemmel nézett a lányra.

- Az 1234-es - volt a válasz.

- De hiszen... - kezdte Sir Archibald egészen elsápadva, majd látván, hogy a másik kettő őt figyeli, elhallgatott.

- Mit akart mondani? - kérdezte Stanford izgatottan.

- Semmi, csak eszembe jutott valami - tért ki a válasz elől MacLeary, majd a lány felé fordult: - Maga úgy vigyáz rám, ahogy akar, de nem szeretném, ha a szobám ajtaja előtt akarná tölteni az éjszakát. Persze, ha az ajtómon belül szeretné, az nem volna éppen ellenemre - vigyorgott, majd távozott.

- Vén kujon - mondta Yvette miután Sir Archibald után becsukódott az ajtó és rámosolygott Stanfordinak.

- Nem is olyan vén - védte a férfi. - Alig tíz évvel idősebb, mint én.

- Van az tizenöt is - mondta a lány. - De nem ez a lényeg. Maga kedves, jó megjelenésű férfi, nem olyan darabos és faragatlan fickó, mint ez a skót. Hiába van lovagi címe.

Ismét rámosolygott a férfire, olyan kedvesen, hogy Stanfordinak elöntötte a forróság.

- Jöjjön, menjünk ki a parkba. Gyönyörű csillagos az ég, ami szokatlan itt a skót felföldön.

- A parkba sajnos nem mehetünk - mondta a lány. - Nekem mindig MacLeary elérhető közelségében kell maradnom.

- Rendben van, azaz nincs rendben, de mit csináljunk? Akkor legalább menjünk ki az erkélyre - mondta Stanford és gyengéden belekarolt a lányba. Yvette nem tiltakozott ellene, sőt ahogy kiléptek az ajtón, mintegy véletlenül kissé nekidőlt a férfinak, aki erre szorosabban vonta magához a lány karját.

Így mentek végig a főlépcsőt körülölelő körfolyosón és kiléptek az elsőemeleti erkélyre. Az ég valóban különösen tiszta volt, a csillagok fényesen ragyogtak és a telihold különös ezüstös fényben világította meg az egyébként komor és kísérteties tájat.

- Nézze, ott a Göncöl-szekér! - fordította fejét a férfi a lány felé és meglepve vette észre, hogy Yvette is feléje fordult és arca közvetlenül közel került az övéhez. Egy pillanatig bénultan állt, majd lassan magához húzta a lányt és ajkát annak félig nyílt, nedves ajkára tapasztotta. Soká álltak így, szorosan összetapadva, maguk sem tudták, meddig.

Végül Stanford elengedte a lányt, csak a két kezét fogta és a szemébe nézett.

- Be kell vallanom - mondta szinte suttogva - ahogy itt megláttalak, valami különös érzés fogott el. Nem állítom, hogy azonnal beléd szerettem, de az első pillanatban megtetszettél nekem.

- Akkor nekem is be kell neked vallanom, - suttogta a lány is - hogy még egyetemista koromban az első pillanatban megtetszettél nekem, amikor megláttam a fényképedet a szterán-vázás vegyületek szerkezetkutatásáról írott cikked címlapján a European Chemical Journalban.

Stanford nem válaszolt, hanem újra magához rántotta a lányt, hogy megint megcsókolja, de hirtelen elengedte, mert hangos szóváltást, majd egy lövés hangos dörrenése hallatszott, közvetlenül utána egy másik lövés, kissé halkabb, azután rövid idő múlva egy, a másodikhoz hasonló harmadik is.

- Ez itt volt fölöttünk, a második emeleten, Sir Archibald nappali szobájában - kiáltotta Yvette Lacroix, akiben azonnal felülkerekedett a testőr. Egy pillanat alatt valahonnan pisztoly került a kezébe és már rohant is felfelé a lépcsőn, hármásával véve a lépcsőfokokat. Stanford kissé lemaradva utána rohant.

Nem telt bele egy perc, már MacLeary második emeleti szobája előtt voltak. A lány felemelt fegyverrel berúgta az ajtót és belépett. Szemben vele a földön Sir Archibald MacLeary feküdt, jobb vállából csorgott a vér, tócsát képezve alatta. Bal kezében egy szokatlanul nagyméretű negyvenötös Coltot tartott. Meglátva a belépőket, kinyitotta száját, megpróbált szólni, de nem jött ki hang a torkán. Végül gyenge hangon megszólalt:

- Tudtam, hogy ő volt. Ehhez a közvetlen mellékvonalhoz csak mi ketten férhettünk hozzá. Behívtam és felelősségre vontam. Erre revolvert rántott és kétszer rám lőtt. De közben nekem is sikerült kiszedni a pisztolyomat és lelöttem. Bal kézzel - tette hozzá büszkén és a sarokban arccal a földre borult, mozdulatlanul fekvő alakra mutatott. - Látja, testőr nélkül is meg tudom védeni magamat - próbálta mosolyra húzni a száját, azután elájult.

Amíg a lány segítségért indult, Stanford megfordította a kitárt karokkal arccal a földre borult, mozdulatlan alakot, akinek kinyújtott karja mellett egy másik kisebb revolver, egy Beretta feküdt. Az amerikai Willmore volt, Sir Archibald MacLeary helyettese, arcán még holtában is az elmaradhatatlan üres mosollyal.

26. Nyomozás a gyilkos után

- Az orvos szerint MacLearynek nagy szerencséje volt - számolt be a tudóst ért támadásról Forestiernek Stanford, aki a merényletet követően azonnal Londonba utazott, amint Sir Archibald sebeit ellátták. - A golyó, amelyet közvetlen közelből lőttek ki rá, csak lágy részeket sértett, nem érte a csontokat és nem szakított fel nagyobb ereket sem. Rövidesen rendbe jön. A lövedék kalibere sem volt nagy, ellentétben a negyvenötös Colttal, amit Sir Archibald fiókjából kihalászva használt.

- Nem lett volna szabad, hogy ez bekövetkezzék - morgott az őrnagy. - Most azután hallgathatjuk, hogy testőre orra előtt követték el a merényletet MacLeary ellen.

- Yvette..., illetve Lacroix kisasszony egyáltalán nem tehet róla - tiltakozott a doktor, olyan hevesen, hogy Forestiernak is feltűnt és gyanakodva nézett nyomozó társára .

- Úgy látom, kissé elfogult, kedves detektív kolléga - mondta és gyanakvó tekintete gúnyos mosolyra változott. - Talán tetszik magának a lány?

Megint Stanfordsra szegezte tekintetét, majd ahogy észrevette, hogy az egyre pirosabb lesz, szélesen elvigyorodott.

- Látom, nemcsak tetszik... - Nem fejezte be a mondatot, csak még jobban vigyorgott.

- Gondoljon, amit akar, - bosszankodott a fülig vörös tudós - de tény, hogy a lány nem tehetett róla. Nem az volt a feladata, hogy Sir Archibaldot mindenüvé elkísérje, a toalettől a hálósobáig. Különben is nem merénylet volt, hanem egy szóváltás, ami lövöldözéssel végződött.

- És pontosan, mi volt a szóváltás oka? - kérdezte az őrnagy.

- A lány a maga utasítása alapján, jelenlétemben tájékoztatta MacLearyt, hogy a házból valaki összeköttetésben áll a magánnyomozókkal és rajtuk keresztül a bérgyilkossal. Amikor MacLeary megtudta a mellékvonal számát, láthatólag izgatott lett. Mint utólag elárulta, ehhez a kóddal védett közvetlen telefon mellékvonalhoz csak ő és helyettese, Willmore férhetett hozzá. Nekünk nem szólt, de később magához rendelte Willmoret. Az gyaníthatott valamit, vagy talán kihallgatta beszélgetésünket és amikor a főnöke felelősségre vonta, pisztolyt fogott rá és kétszer rálőtt. Sir Archibald megsebesült, de lehet, hogy ő is számított valamire, mert hamar a kezébe került régi revolverével viszonzta a tüzet. A hatalmas negyvenötös Colt mellbe találta Willmoret és akkora lyukat ütött rajta, mint egy ágyú. Azonnal meghalt.

- Mióta dolgozott ez a Willmore MacLearynél? - kérdezte Forestier.

- Ahogy én tudom, azóta, hogy Amerikából hazatért, tehát több, mint tíz éve. Onnan hozta magával. Úgy tudom az alapvető kutatási munkában, illetve a készítmény első preparatív munkáiban mindössze hárman vettek részt, MacLeary, Willmore és egy harmadik, valami Patrick O'Harris, aki nemrég kilépett. Egyébként Dobbint is Willmore vette fel.

- Azt hinné az ember, hogy egy ilyen régi munkatársban meg lehet bízni - gondolkodott el az őrnagy. - De hát nagy úr a pénz! Na, majd utána nézettek ennek a Willmorenak, akárcsak Dobbinnak. Jó kapcsolataim vannak az FBI-nál.

- Mi a véleménye, ki állhat az egész mögött? - kérdezte rövid töprengés után Stanford. - Elképzelhetőnek tartja, hogy Santini?

- Elképzelhető, de egyre kevésbé tartom valószínűnek - töprengett Forestier is. - Nem tartom kizártnak, hogy közvetve az InterPharma áll a háttérben. Ez a Mr. Rukowsky egyáltalán nem nyerte el a rokonszenvedet. Az, hogy ilyen mértékben bekapcsolódtak a kísérleti gyártásba, kellő biztosíték nélkül,

egy előszerződés alapján, ugyancsak gyanús. Talán Sir Archibald félreállításával akarják megtakarítani a szabadság és know-how megvásárlására szánt összeget.

- Ez érthető volna, de miért kell ehhez még nyolc embert megölni? - tamáskodott Stanford.

- Ha én azt tudnám? - vonta meg a vállát az örnagy. - Most mindenesetre tovább nyomozok Dobbin és Willmore után és követem Santini nyomait. Feltételezem, maga vissza óhajt menni Skóciába, nemcsak azért, mert ott van magára most szükség (ami igaz is), hanem Yvette miatt. Vigyázzon a francia lányokkal, mert könnyen pórul járhat - intette búcsúzóul a másikat.

Így is történt. Stanford visszaindult Skóciába, míg Forestier felvette a kapcsolatot az FBI-jal, azután újra megvizsgálta a Dobbin cigarettatárcájában talált papírlapon levő telefonszámokat. Megállapította, hogy a skóciai telefonvonal száma, ahonnan a francia magánnyomozó, Norincourt kapott utasításokat, ott is megtalálható.

Santini megfigyelését, mint arról Norincourt beszámolt, a római Scippolini magánnyomozó iroda végezte. A francia iroda, belátva, hogy nem tehet mást, most már készségesen közölt minden adatot, amit a skóciai telefonszámra kellett volna továbbítania. A Santini megfigyeléséről készült adatok rövidesen szintén a biztonsági szolgálathoz kerültek. A jelentésből kiderült, hogy Santini saját gépkocsijával elindult, a Comoi-tó felé, hogy autóját a tavat övező hegyek közötti községek valamelyikében hagyva, elinduljon szokásos hegymászó túrájára, amint azt minden évben megtette valamelyik erre alkalmas terepen.

A jelentésből az is kiderült, hogy más is érdeklődött a megfigyelés eredménye iránt, bizonyos Alfredo Bernardi (ez a név szerepelt a Moszkvából elmenekült Dobbinnak az útleveleiben is), akinek Forestier utasítása szerint ugyancsak mindezt tudomására hozták.

Az örnagy ezután áttanulmányozta az FBI-tól és az angliai biztonsági szolgálattól, az egyes személyekkel kapcsolatos, időközben megérkezett jelentéseket. Charles Dobbinról kiderült, hogy Montana államban egy ideig vegyipari főiskolára járt, de nem végezte el, mert közben egy kábítószer előállító laboratóriummal került kapcsolatba, amelyet felszámoltak. Az addig büntetlen Dobbint másfél évre ítélték. Amikor kiszabadult, újra kapcsolatba lépett a maffiával, de nem ítélték többet el. Három évvel ezelőtt elhagyta az Egyesült Államokat és Nagy-Britanniába távozott. Azóta többször járt az államokban, legutóbb ez év januárjában.

Jeremy Willmore Massachusetts államban szerzett biológus oklevelet tizenhárom évvel ezelőtt. Tizenegy éve ledoktorált, majd rövid idő múlva Nagy-Britanniába távozott. Többször járt azután az Egyesült Államokban, legutóbb tavaly.

Patrick O'Harris Észak-Írországban született és Ulsterben végezte az egyetemet biokémia szakon. Tizenkét éve a Sir Archibald MacLeary tulajdonában lévő kutatóintézetbe került, ahol ez év januárjáig dolgozott. Akkor kilépett és Amerikába utazott. Feltételezhető, hogy csatlakozott az IRA-hoz.

Sir Archibald MacLearyről személyének jelentőségénél fogva részletesebb jelentés készült. Az Indiában született fiatalember Calcuttában végezte az egyetemet, doktorátust szerzett, majd mintegy két évet töltött az államokban, ebből másfelet a Yale egyetemen dolgozott. Tizenkét éve hazatelepült ősi kastélyába, amelyet részben kutatóintézeté alakított. Harmadmagával - az amerikai Willmore és az ír O'Harris közreműködésével dolgozta ki a rák gyógyítására szolgáló készítményt, miközben kastélya környékét csak egyszer hagyta el, amikor három éve részt vett egy etikai bizottsági ülésen. A munkában az utolsó három évben esetenként részt vett az amerikai doktor George Washington Jenkins nevű régi iskolatársa, aki gyakran több hónapot töltött a kastélyban. (Jenkins ez év januárjában Floridában autóbaleset áldozata lett.) MacLeary két éve alkalmazott egy Dobbin nevű rosvott múltú egyént, akit tavaly elbocsátottak. Három hónapja MacLeary kapcsolatba lépett az InterPharma Corporation nevű gyógyszergyárral. Azóta mintegy tizenöt-húszan dolgoznak a laboratóriumban és MacLeary is feladta a zárkózott életmódot.

A jelentések áttanulmányozása után Forestier felvette a kapcsolatot a milánói rendőrséggel, majd felkészült, hogy Santini nyomait kövesse. Úgy döntött, ezúttal nem a saját kocsiját fogja használni, hanem repülőgépre ül. Abban reménykedett, a további kereséshez megkapja az olasz rendőrség segítségét (beleértve a gépkocsit is).

Bezárta íróasztala fiókját és éppen becsukta maga mögött irodájának ajtaját, amikor egyik beosztottja egy borítékkal a kezében megállította.

- Őrnagy úr kérem, ez a boríték most érkezett a bűnügyi laboratóriumból. Valószínűleg a Moszkvában szerzett fényképet javították fel, az lehet benne.

- Rendben van, tegye el valahová - adta vissza az őrnagy a borítékot.

- Nem tudom, melyik dossziéba tegyem? - kérdezte a hadnagy.

- Tudja mit? Adja ide, majd megnézem útközben - mondta a türelmetlen Forestier és a borítékot betette a táskájába a többi irat közé.

27. Közjáték az Alpokban

Giacomo Santini professzor elégedetten nézett szét a kora nyári naptól szinte izzó síkságon, ahogy Predosánál terepjáró kocsijával ráhajtott az A1-es autószerződésre és elindult Milánó irányába. Egész évben arra a percre várt, hogy az egyetemi munka szürke napjai után végre elindulhasson rendes évi szabadságára, amelyet csaknem mindig valahol a hegyek között töltött. Nem mintha nem szerette volna munkáját, amelyet lassan negyven éve folytatott. Különösen, majdnem szenvedélyesen, szerette a kutatást és élvezettel végezte a preparatív munkát, az előkészítéstől a mosogatásig. Sajnos azonban ez munkaidejének elenyésző hányadát képezte. Legtöbb idejét a tanszéki és intézeti adminisztráció kötötte le, amit szívből utált. Az oktatást az első években élvezte, örült, hogy átadhatja tudását egy lelkes, fiatal nemzedéknek, de az évek során annyira

kiábrándult az ifjúságból, hogy végül a közben rutinná vált egyetemi előadásai is terhére voltak. Nem okozott örömet a sok vendégeskedés, vendégfogadás, kül- és belföldi konferenciákon való részvétel és egyéb reprezentáció sem, amióta húsz éve meghalt a felesége. Nem nősült meg újra, noha sokszor közel járt hozzá. Persze voltak az évek során barátnői (köztük nem egy férjes asszony), amit jól össze tudott egyeztetni mélyen vallásos meggyőződésével.

Közel hatvanéves kora ellenére szerette a sportot. Nem versenyezni szeretett, vagy ha igen, akkor csak saját magával, illetve a leküzdendő akadállyal. Ha véletlenül nem a magas hegyek között töltötte szabadságát, a tengerrel mérte össze erejét, hosszú távolságokat úszott át és szeretett búvárkodni is. Most úgy döntött, hogy szabad idejét magashegyi túrákkal és sziklamászással fogja tölteni. A Comoi-tó melletti két, két és fél ezer méteres hegyeket szemelte ki erre a célra, amelyek elég magasak voltak, de nem vagy alig hóborítottak, a hegyi utakat, menedékházakat a helyi turista szövetség rendben tartotta és odafentről csodálatos kilátás nyílt a tóra. Két hétre szállást foglalt a fordított ipszilon alakú tó felső végénél levő Domaso nevű helységben, amely Milánótól mintegy nyolcvan kilométerre feküdt, alig negyven kilométerre a svájci határtól.

Milánót elérve rátért a várost körülvevő körgyűrű nyugati szakaszára, a „tangenziale ovest”-re, amelyen végighajtva Monza irányában elhagyta az autópályát és észak felé indult az ss.36-os úton, Lecco felé. A városig az út egyhangú, szórványosan lakott síkságon vezetett keresztül Leccónál elérte a tavat és a professzor előtt feltárult a táj szépsége. A tó partját dús mediterrán növényzet borította, pinea-félék, leanderek, pálmafák, de a parttól alig ötven méterre meredeken emelkedett és a tóparti házak, villák már a domb oldalán felfelé kúszó utcákról tekintettek a négysávos autóútra. Egy-két kilométer után az autót alagutak során vezetett keresztül, amelyek néhány száz métertől három-négy kilométer hosszúságban követték egymást, a közöttük levő távolság pedig alig haladta meg az ötven-száz métert. A fényesen kivilágított alagutak mindegyikében ki volt téve a hatvan kilométeres sebességkorlátozást jelző tábla, de ezt senki nem vette komolyan és amikor Santini beállt a kényelmes száz kilométeres sebességre, azt kellett tapasztalnia, hogy a többi autó egymás után elhúzott mellette. Végül, mintegy negyven kilométernyi út után az alagutak megszűntek és a professzor szeme elé tárultak a havas tetejű hegyek csúcsai. Elérte a tó felső végét és balra fordult, Como irányába, hogy Soricón és Gerán keresztül elérje Domasot.

Beérve a városkába, végighajtott annak főutcáján, a Via Case Sparsen, ahol a panzió állt, amelyben szállást foglalt. Kocsiját a földalatti garázsban hagyva felment szobájába, hogy kipihenje az út fáradalmait, de mielőtt lefeküdt volna, lement kertbe és mintegy félórát úszkált a házhoz tartozó medencében.

Reggel frissen ébredt, felvette turista bakancsát és elindult. Az országúton bal felé kanyarodott, Gravedona és Dongo irányába (ahol a második világháború végén a Svájc felé menekülő diktátort, Mussolinit, az olasz ellenállók elfogták és utóbb kivégezték). Végigsétált a tó mellett fekvő házak között

egészen Gravedonáig. A templom mellett elindult felfelé a kanyargós hegyi ösvényen a 910 méteres csúcs, Sasso Pelo irányában. Elérve és elhagyva Peglio hegyi falucskát, jobb felé fordult és felfelé indult a két csúcs, a Naro és Sasso Pelo közötti meredek hegyi ösvényen. Az egyik kanyarban, meglátva maga felett az égbe nyúló sziklát, elhatározta, hogy megmássza. A csúcs mintegy negyven méterrel magasodott a feje felett és megmászása nem látszott túl nehéznek, ahogy elindult felfelé, a hasadékok és kiugró sziklák alkotta természetes lépcsőn. Alig negyedórába telt, amíg az út háromnegyed részét megtéve felfelé, egy szélesebb sziklapárkányra ért. Itt megállt és lenézett. Nagyszerű látvány tárult szeme elé: túl az alatta mintegy harminc méter mélységben a sziklák között kanyargó hegyi ösvényen, jobbra lelátott a tóra. A tó partján mintha játékházak álltak volna, mögöttük a víz kéken tükrözte a felhőtlen égbolt színét. A tó másik oldalán pedig felségesen emelkedtek a Monte Grigna ormai.

De a sziklapárkányról már nem volt olyan könnyű tovább jutni. Vezetett ugyan felfelé egy lépcsőszerű út, de kapaszkodó nélkül lehetetlennek tűnt a feljutás. A professzor azonban gyakorlott sziklamászó volt. Letekerte derekáról a kötelet és a rárögzített négyágú csákányt feldobta a szikla tetejére. Harmadik próbálkozásra a csákány fennakadt. Santini többször meghúzva a kötelet, megbizonyosodott róla, hogy jól tart. A kötélen felmászni talán nem mert volna, de kapaszkodóként biztosan szolgálta a feljutást. Elindult és viszonylag könnyen jutott felfelé. Már csaknem fent volt, alig három méter választotta el a sziklacsúcs peremétől, amikor feje felett megpillantotta a férfit. Hosszú fekete szakállá volt, fekete ruhát és sötét szemüveget viselt. Őt nézte mozdulatlanul, mereven, majd előrehajolt a kötél felé. Bal kézzel megfogta, jobb kezével benyúlt az övére erősített tokba, elővett egy kisméretű fejszét és felemelte...

28. Halál a hegyek között

A rendőrautó szirénáját bekapcsolva szédületes sebességgel száguldott a Milánót körülölelő autósztráda gyűrű nyugati szakaszán a Monza felé vezető kijáró felé. Rövidesen elérték a kaput, amelynek sorompója alig emelkedett félig fel, mire a kocsit elrobogott alatta négy utasával, Antonio Lombardi századossal, Scarletto őrmesterrel, a gépkocsit vezető Armando tizedessel és vendégükkel, az Európai Unió Biztonsági Szolgálatának tisztjével, Gerard Forestier őrnaggyal.

A római Scippolini magánnyomozó ügynökség hűségesen jelentette francia megbízójának, a Leblanc és Norincourt irodának mindazt, amit Santini utazásáról megtudott, Norincourt pedig azonnal továbbította a biztonsági szolgálat felé. Arról is tájékoztatta őket, hogy az összegyűjtött további információkat az olasz ügynökség közölte egy náluk telefonon jelentkező, Alfredo Bernardi nevű emberrel. Az őrnagy Milánóban megkereste ezekkel az információkkal a biztonsági szolgálat ottani irodáját, akiket a központ előzetesen tájékoztatott a várható akcióról.

- A központ már értesített érkezéséről és természetesen minden segítséget megadunk - biztosította együttműködésükről Bianchi ezredes Forestiert. - Tájékoztattuk a comoi rendőrséget és egy órán belül indulhatsz Santini után.

Valóban alig háromnegyed órával később már úton voltak Domaso felé.

- Jó ízlése van Santininak - ismerte el az őrnagy, aki először járt az Észak-Olaszországi tóvidéken. - Igazán kellemes helyet választott a nyaralásra. Ezek a hegyek így messziről gyönyörűek, de nem hiszem, hogy veszélytelenek.

- Gyakorlott hegymászó számára nem igazán veszélyesek ezek a sziklák, de persze, ha valaki nem tartja be a szükséges óvintézkedéseket...

- Sajnos itt nem egészen arról van szó, mennyire óvatos a professzor - magyarázta Forestier. - Mert ha például le akarják taszítani egy szikláról, hiába van nála pótkötél.

- Tulajdonképpen miért üldözzük ezt a professzort? - kíváncsiskodott a százados. - Mit követett el?

- Régebben azt hittem, hogy talán gyilkosság-sorozatot, de ma már úgy látom, ő is áldozat, illetve, ami még nagyobb baj, leendő áldozat és most azért keressük, mert az élete valószínűleg veszélyben forog - magyarázta az őrnagy Lombardinak és röviden tájékoztatta nyomozásuk tárgyáról és fejleményeiről. - Természetesen, amit most elmondtam, bizalmas, sőt nagy része titkos, kérem tehát, úgy kezeljék - tette hozzá. - De nem szeretem, ha munkatársaim nincsenek tájékoztatva tevékenységük tárgyáról.

- Természetesen, őrnagy úr! - mondta a százados, aki megtisztelőnek tartotta és hálás volt, hogy Forestier beavatta őket feladatuk titkos hátterébe. - Nyugodt lehet, hallgatunk, mint a sír.

Ugyanazon az úton, az alagutak során hajtottak a tó felső szakaszáig, mint Santini tette, mert ha nem is a legrövidebb, de leggyorsabb út erre vezetett. Rövidesen rátaláltak a panzióra, de a tulajdonost csak hosszas keresgélés után sikerült megtalálniuk az ugyancsak hozzá tartozó kemping sátrai között.

Érdeklődésük nem keltett osztatlan örömet, a panzió tulajdonosa nem szívesen árulta el vendége tartózkodási helyét.

- Nézzék uraim, mi, és nyugodtan állíthatom, hogy nemcsak a magam nevében beszélek, szóval mi itt nem kérdezősködünk vendégeink időtöltéséről, úticéljairól. Ha felvilágosítást kérnek tőlünk, vagy véleményünkre kíváncsiak, készségesen rendelkezésükre állunk, de nem zavarjuk a vendégeket kíváncsiskodásunkkal. Vendégeinkből élünk és nem szívesen veszítenénk el egy részüket hiábavaló kérdezősködés miatt. Mert, ha valamelyik vendég illegális dolgot akarna tenni, például Svájcban átcsempészni valamit, úgysem világosítana fel minket útjának céljáról és tervezett útvonaláról. Egyébként, őszintén szólva, a professzorról, noha csak most ismertem meg, nem tételezem fel, hogy bármilyen törvénytelenre adta a fejét.

- Megnyugtathatom, uram - vágott közbe Forestier őrnagy, aki nem volt kíváncsi a panzió tulajdonos monológjára, tisztában lévén annak helyzetével és felismerve, hogy egyedül a nyílt beszéd célravezető. - Nem azért értünk a

professzor nyomába, mert elkövetett valamit. Sőt ellenkezőleg, azért keressük, mert feltételezzük, hogy veszélyben van az élete.

Amikor ezt meghallotta a panzió tulajdonos, azonnal közlékenyé vált és emlékezni kezdett mindarra, amit Santinitől annak terveiről hallott. Pontosan nem tudta ugyan megmondani, melyik úton kívánt a hegyekbe menni, de valószínűsíteni tudta és emlékezett a professzor indulásának idejéről is.

- Lehet már vagy nyolc-kilenc kilométerre innen, valószínűleg a Monte l'Uscio vagy a Monte Duria felé ment, de lehet, hogy megmássza a Sasso Pelot, az nagyon népszerű az alpinisták körében. Ha utol akarják érni, helikopterre lesz szükségük.

A százados ránézett Forestierre, aki bólintott, mire a másik azonnal intézkedett a terepjáró rádiótelefonja segítségével. Beültek a panzió melletti étterembe és megebédeltek. Mire végeztek az ebéddel, megérkezett a helikopter. Mind a négyen beültek és felszálltak.

Szerencsére jó volt az idő, egy felhő sem takarta a hegycsúcsokat. Ennek ellenére nem volt könnyű megtalálni egy embert a földi tárgyak között. Ha a magasban repültek, a keresett személy elveszett a körülötte levő növények, sziklák, esetleg építmények között, ha pedig alacsonyan szálltak, az áttekinthető terület nagyon leszűkült. Megpróbálták a hatalmas területet végig pásztázni, de a keresést a hegységben levő szintkülönbségekből eredő világos és árnyékos területek váltakozása is megnehezítette.

- Azt mondta a panziós, hogy valószínűleg sziklát mászik a professzor - jutott eszébe a századosnak, miután már vagy fél órája repültek fel és alá az Alto Lario hegyvonulatai között. - Próbálkozzunk a hegycsúcsokkal. Talán kezdjük ezzel a Sasso Peloval.

Az ötlet hasznosnak bizonyult, mert alig kezdték meg a hegycsúcs körül repülését, két alakot pillantottak meg egymástól alig néhány méterre. Ahogy közelebb értek, látták, hogy az egyik fent áll, majdnem a csúcson a másik felfelé igyekszik. Előbb úgy tűnt, mintha a felül álló segíteni akarna a felfelé mászónak. Lehajolt annak köteléhez és megfogta. De azután látták, hogy egy fényes tárgy villan meg a kezében, amivel nyilván a kötelet vágta el, majd látták, a felfelé mászó kezével kapaszkodó után kapkod, elkezd lefelé csúszni, oldalt dől, a levegőben kalimpálva esik lefelé, nekivágódik egy kiálló sziklatömbnek és végül, mint a kő lezuhan a mélységbe.

A másik ember ekkor felnézett, nyilván most vette csak észre a helikopter közelségét. Kétségbeesetten elkezdett lefelé mászni, de hamar rájött, hogy nem menekülhet. Megállt egy kiszögelő sziklán és valahonnan kisméretű, UZI géppisztolyt halászott elő és kilőtt egy sorozatot a helikopter felé.

- Adja meg magát! - szólt bele a hangszóróba a százados intésére Scarletto őrmester. - Nincs esélye! - De a fekete ruhás ember egy újabb sorozattal válaszolt.

- Ne lője le, csak mellé lőjön - adott utasítást az őrnagy, aki élve szeretne volna elfogni a gyilkost.

Az őrmester nagy tűzerejű távcsöves golyószóróból tüzet nyitott az ember felé, de nem az alakra célzott, hanem a lába mellé. Közben a helikopter egészen megközelítette a feketeruhás embert, aki most újra menekülni próbált lefelé, de a lába megcsúszott a sziklán és hiába kapott valami után, nem talált semmit, amiben megkapaszkodhatott volna. Hátrafelé lezuhant, miközben valószínűleg ordított, mert a száját teljesen kitátotta, de ezt a helikopterben ülők a motor zajától nem hallották, ahogy a test puffanását sem.

Csak a hegycsúcs tövében találtak alkalmas leszállóhelyet, így meglehetősen fárasztó hegymászás árán tudták a holttesteket megközelíteni. A merénylő feküdt lejjebb, őt érték el először. Hosszú fekete szakállt viselt, ami az eséstől félrecsúszott. Az őrnagy lerántotta a szakállt és előtűnt az útlevelképen látható arc, Dobbin arca.

Forestier tovább mászott a mintegy tíz méterrel feljebb heverő test felé és sajnálkozva nézte Santini professzor szétzúzott, véres arcát.

- Nyolc - mondta hangosan. Lombardi százados értetlenül nézett rá, de nem kérdezett semmit.

29. Életveszélyben

Mialatt az őrnagy Santini nyomába indult, Stanford visszautazott Skóciába. Izgatta, mi lehet a laboratóriumban, de még jobban az, hogy Yvettet viszontlátja. Alig várta a találkozást, de csalódott.

A találkozás szerencsésen sikerült: ahogy belépett a lépcsőházba vezető ajtón, a lány szembejött vele. Stanford feléje sietett, hogy megölelje, de a lány izgatottan elhárította az ölelést.

- Hagyjuk ezt most - suttogta. - Nagyon fontos felfedezés tettem. Emlékszel a lövésekre, amiket az erkélyen hallottunk azon az emlékezetes éjszakán? - Egy pillanatra elhallgatott és kissé elpirult, majd folytatta: - Milyen sorrendben következtek?

- Nem tudom, mire akarsz kilyukadni? - értetlenkedett a sértődött férfi. - De ha ez olyan fontos neked, - vont a vállát - ahogy emlékszem, majdnem egyszerre volt két lövés, előbb egy hangosabb, azután egy kissé halkabb. Végül nem sokkal később, még egy, ugyanolyan, mint a második.

- Tehát először lőttek a Colttal és azután kétszer a Berettával! - mondta diadalmasan a lány.

- De ez lehetetlen! - mondta rövid gondolkodás után Stanford. - A Coltból leadott lövésnek azonnal meg kellett ölnie Willmoret. Azután már nem löhetett. Bizonyára tévedsz, az első nagyobb durranást is a Beretta okozta.

- Tudod, hogy értek a fegyverekhez! - mondta bosszankodva Yvette. - Csak meg tudom különböztetni egy negyvenötös Colt hangját egy Berettáétól!

- Ezzel mit akarsz mondani? - kérdezte Stanford, de az arcára kiült az izgalom.

- Azt, hogy Sir Archibald hazudott - mondta a lány diadalmasan. - Mind a három lövést ő adta le. Lelőtte Willmoret, majd még kétszer lőtt: az egyiket a falba, a másikkal saját magát sebesítette meg.

*

Yvette észlelését azonnal továbbította a központ és azon keresztül a már úton levő Forestier felé. Forestier őrnagyot nem érte váratlanul a főhadnagynő közlése, annál kevésbé, mert maga is az ügy egyik lehetséges megoldásának tartotta, hogy MacLeary áll a halálesetek hátterében, különösen most, Santini halála után, noha zavarta, hogy semmilyen indítékot nem talált. Ezért, bár nem vitatta a megfigyelés megalapozottságát és megerősítette gyanúját, elképzelhetőnek tartotta, hogy más magyarázata van a dolognak. Miután pedig az, milyen sorrendben hallották a lövéseket semmiképpen sem volt bizonyítéknak tekinthető, közösen úgy döntöttek, hogy kételyüket MacLearynek nem említik meg, viszont az eddiginél éberebben és némiképpen más szemszögből figyelik tevékenységét.

Stanfordot nagyon megrázta Yvette felfedezése. Őszintén megkedvelte házigazdáját és még most is nehezen tudta megemészteni, hogy nagy valószínűség szerint a skót áll a tudósok meggyilkolásának hátterében. Emellett nyílt természetű lévén, nehezebbre esett vele úgy viselkednie, mintha semmi sem történt volna. Yvettenek ez kevésbé okozott gondot, a nőknek egy kis színlelés sohasem szokott nehézséget okozni. Emellett kapcsolata Sir Archibalddal inkább hivatalos jellegű volt, nem olyan szoros, mint a férfié, akit a skót barátjaként kezelt. Stanford szerencséjére MacLeary egyelőre még lábadozott, így nem kellett annyi időt vele töltenie és főleg vele innia.

Sir Archibald meglepően gyorsan gyógyult és sebesülése után három nappal már csak felkötött jobb karja jelezte, hogy a közelmúltban megsérült. Stanforddal és testőr-titkárnökjével való kapcsolata láthatólag nem változott, az utóbbival is változatlanul ugyanolyan kedves volt, mint azelőtt, de nem mulasztotta el naponta többször is közölni vele: íme megbizonyosodott, egyedül is képes magát megvédeni.

A laboratóriumban a kísérleti gyártás munkái befejeződtek és MacLearyt, valamint titkárnökjét teljesen lefoglalta a kiértékelő és beszámoló jelentések készítése. Így Stanford - nagy megkönnyebbülésére - megszabadult a Sir Archibalddal esténként folytatott, whisky-ivással egybekötött baráti beszélgetésektől, amelyekről a felmerült gyanú után igencsak ódzkodott. A laboratórium személyzete, akik nagyrészt az InterPharma alkalmazottai voltak, elhagyták a kastélyt és Sir Archibald egyedül maradt a lánnyal és vendégével, Stanforddal. A kiszolgáló személyzetből is mindössze ketten maradtak, egy inas és a szakácsnő.

Lassan elkészültek a kísérletekről és azok hatásvizsgálatáról készült jelentések, a titkos és szabadon betekintheső dokumentációk, amiket MacLeary a laboratóriumi szinten, valamint a kísérleti gyártás során előállított anyagmintákkal együtt eljuttatott az Európai Egészségügyi Központba és az Európai

Gyógyszerészeti Intézetbe, illetve letétbe helyezte a titkosított eljárásokat leíró dokumentációkat.

Végre elérkezett a nap, amikor minden elkészült, illetve eljutott rendeltési helyére. Ebből az alkalomból Sir Archibald ünnepi ebédet adott vendégeinek. Az ebéd után behívta a személyzetet, az inast meg a szakácsnét, megjutalmazta őket és szabadságot adott nekik másnap délig.

- Holnapután nagy nap lesz - jelentette be az ünnepi ebéd után, miközben személyesen töltötte ki poharukba a kötelező whisky adagot. - Mindannyian Trierbe utazunk, ahol az Európai Tudományos Akadémia újonnan átadott épületében előadást fogok tartani találmányomról, ami - lehet, hogy szerénytelen vagyok - az emberiség egyik legnagyobb jótéteménye. Igyunk arra, hogy mielőbb gyógyszerként kerüljön forgalomba és sikeresen gyógyítson meg mindenkit, aki felhasználja!

Mindhárman felálltak és koccintottak. Yvette ránézett Stanfordra és látta, hogy már alig áll a lábán. Meg is jegyezte:

- Minek iszik, aki nem bírja?

De a férfi nem válaszolt, csak lerogyott a székére, hátradőlt és elaludt. A lány csodálkozott, mert eddig úgy tudta, jól bírja az italt, de egyszerre maga is furcsán elálmosodott. Még látta, a házigazda kimegy, hogy az inas és a szakácsnő mögött bezárja az ajtót, de többre már nem emlékezett.

Amikor kábultan felébredt, látta, hogy csaknem meztelenre vetkőzve fekszik a saját ágyán. Megpróbált felkelni, de meglepve tapasztalta, hogy két kezét az ágy támlájához bilincselték és mindkét lábát az ágy végéhez hurkolták. A fejét fel tudta emelni és észrevette, nem egyedül fekszik az ágyon. Nem messze tőle Stanley Stanford feküdt, láthatólag eszméletlenül, ugyancsak alsóruhára vetkőzve. Előbb azt hitte, az vetkőztette le és éppen rá akart kiáltani, amikor megpillantotta Sir Archibaldot, aki egy karosszékben ült az ágytól nem messze és mosolyogva szívtá elmaradhatatlan pipáját.

- Látom, magához tért, kedvesem - mondta barátságosan. - Most bizonyára csodálkozik a helyzetén, pedig maga okos lány, az első pillanatban rá kellett volna jönnie, miért van itt.

- Rá is jöttem az első pillanatban, amikor magát megláttam - vágott vissza Yvette haragosan. - Maga, Sir Archibald, valahogyan megtudta, hogy rájöttünk, maga ölte meg Willmoret és nyilván maga áll a többi gyilkosság hátterében is és most ilyen módon akar minket eltenni láb alól, esetleg szerelmi öngyilkosságnak álcázva... de nem, inkább tüzesetnek feltüntetve halálunkat. Engem azért bilincsel az ágyhoz, hogy azt higgyék, sadista-mazochista szerelmi játékunk közben ért bennünket a halál, mert csak későn vettük észre a tüzet. Csak azt nem értem, miért nem vetkőztetett teljesen meztelenre?

- A belém nevelt szemérem akadályozott meg benne - vigyorgott MacLeary. - Kénytelen voltam megkötözni, mert keveset ivott a whiskyből és tudtam, rövidesen magához fog térni. Stanley esetében erre nem volt szükség. Sokat ivott, mindig azzal dicsekedett, hogy jól bírja az italt. Ha majd meg-

találják kettejük holttestét, akár a tűz végez magukkal, akár a füstmérgezés, ő nem lehet megkötözve. Egyébként gratulálok az éleslátásához, valóban ezt a sorsot szántam maguknak, őszinte sajnálatomra.

- Hogy tudta meg, hogy rájöttünk, maga ölte meg Willmoret?

- Az én kedves Stanley barátom nagyon rossz színész. Nem tudta teljesen leplezni, hogy megvet és ezzel gondolkodásra készített. Rájöttem, hibáztam, két közel egyforma kaliberű pisztolyt kellett volna használnom, mert maga igazán jó rendőr. A személyzetnek azt mondtam: én ma este utazom el, maguk majd holnap követnek, azután kis altatót tettem az italukba. A többit már tudja.

- És nem gondolja, hogy mindenről tájékoztattuk Forestiert? - kérdezte a lány.

- Nem hiszem, de ha igen, akkor sincs rá bizonyíték. A gyilkosságokat - ha gyilkosságnak lehet azt nevezni, segítettünk egyeseknek, hogy balesetet szenvedjenek - nagyrészt nem én, hanem Dobbin barátom követte el. Az ő segítségével szenvedett balesetet Dubois, Larsen, Rundstadtler, Oudehuis, Laricsev, na és persze az a Jenkins. Mostanra pedig már Santini is minden bizonnyal halott. Különben ne sajnálják Willmoret. Ő is részt vett mindenben, mindenről tudott, de miután a telefon miatt rá terelődött a gyanú, meg kellett tőle is szabadulnom.

- És miért tette mindezt, Sir Archibald? - kérdezte elborzadva Yvette.

- A pénz, a piszkos pénz - vigyorgott cinikusan MacLeary. - Tudja mennyit fogok kapni a szabadalomért és az eljárásért az InterPharmától? És persze a Nobel-díj sem elhanyagolható - tette hozzá.

- De hiszen a szabadalmat és eljárást gyilkosságok nélkül is eladhatta volna, hiszen a magáé - mondta csodálkozva a lány.

- Túl bonyolult volna ezt most magának elmagyarázni - tért ki a válasz elől Sir Archibald. - De máris túl sokat fecsegetem. Sajnálom, kislány, hogy ez lett a vége, de nem tehettem mást.

Felállt, felvett az asztalról két üveg tiszta alkoholt, az egyiket végiglocsolta az ágyon és a szőnyegen, a másik egész tartalmát a függönyökre öntötte. Meggyújtott egy gyufát és lánggra lobbantotta vele a függönyt.

- Ez majd továbbviszi a tüzet. Itt minden fából van és minden teljesen száraz - mondta kifelé menet. - De még szétlocsolok egy kis whiskyt is, hogy holnap is érezzék a szagát. Hát nem mondhatom, hogy viszontlátásra, én holnap már Trierben leszek, maguk viszont végleg itt maradnak - búcsúzott és becsukta maga mögött az ajtót.

30. Szabadulás

Yvette nem mert addig semmit tenni, amíg nem bizonyosodik meg MacLeary távozásáról, de rövidesen hallotta kintről a Talbot motorjának hangját, ahogy kihajtott a kapun. Kétségbeesetten próbálta kihúzni kezét a bilincsből, de csak annyit ért el, hogy az egyébként puhán kipárnázott vas a rángatásra

egyre kellemetlenebbül kezdte vágni a csuklóját. A függöny fáklyaként égett és percek alatt orrfacsaró szagú füst borított el mindent. Ez volt a szerencse, mert a füst annyira csípte az öntudatlanul heverő Stanford szemét, hogy ébredezni kezdett és végre köhögve, prüszkölve felébredt. Riadtan nézett körül és értetlenül meredt a megkötözött lányra.

- Mi ez az egész? - kérdezte szemrehányóan. - Miért kötötted magad az ágyra és mi ez az átkozott füst?

- Gondolod, hogy Szent Johannát játszom és te leszel az inkvizítor? - kérdezett vissza Yvette, aki még ebben a helyzetben sem vesztette el humorérzékét. - De az isten szerelméért, próbálj már kiszabadítani, vagy benn égünk! - kiáltott aztán, most már haragosan.

Bár a férfi még most sem fogta fel, mi történt, felugrott és megpróbálta lefeszíteni a lányról a bilincset, de akárhogyan erőlködött, nem járt sikerrel. Akkor megkísérelte eloltani a tüzet, de az sem járt eredménnyel. Közben a függönyök elégték, de meggyulladt tőlük a közelükben levő valamennyi fatárgy. Ezek lassabban égtek, de a füst közben elviselhetetlenné vált. Stanford felkapott egy széket és nekivágta a vastag, ólombetétes, díszes üvegablaknak. Harmadik próbálkozása sikerült betörnie és a levegő valamennyire megtisztult.

- Na, megfulladni talán már nem fogunk, legfeljebb megégünk.

- Hagyjál itt, rajtam már úgy látszik nem tudsz segíteni - sírta el magát Yvette, beletörődve sorsába. - Legalább te menekülj meg, hogy elmondhasd, MacLeary ölt meg engem is, mint a többit, ahogy az imént bevallotta.

- Csak nem gondolod, hogy itt hagylak? - sértődött meg a férfi. - Nélküled én sem megyek - tette hozzá ellentmondást nem tűrő hangon, azzal nekilátott valamilyen szerszámot keresni. Kirángatta a fiókokat és rövidesen talált is egy dugóhúzó, ami természetes és magától értetődő felszerelése volt minden szobának. Azzal végre le tudta feszíteni a bilincset a lány kezéről. A lábakra csomózott kötéllal nem sokat bajlódott. Felkapott egyet a mindenütt jelenlevő whiskys üvegek közül, leütötte a nyakát az egyik széken és elvágta a köteleket. Yvette fel akart kelni, de annyira meg volt gémberevedve, hogy visszaesett. Stanford felnyalábolta és elindult vele az ajtó felé, de ott már minden lángokban állt.

- Erre nem mehetünk - tette le ismét Stanford a lányt az ágyra. - Az ablakok pedig túl magasan vannak.

Levette az ágyról a takarókat, beburkolta a félájult lányt, majd saját magát és újból az ajtóhoz rohant. Szerencsésen átvágta magát az ajtóig, kinyitotta és sikeresen kijutott a lépcsőházba, de ott újabb kellemetlen meglepetés érte: a lépcső is lángokban állt. Úgy látszik, MacLeary több helyen is felgyújtotta a kastélyt.

A lépcsőházi folyosó faburkolata még nem égett, így átjutottak a nagy fogadóterembe, de a terem másik oldalán ugyancsak lángok fogadták őket. A fogadóterem azonban nem gyulladhatott meg a lépcsőház irányából, nyilvánvaló volt, hogy az egész épületet egyszerre több helyen gyújtották fel. Sir Archibald tehát nemcsak övelük kívánt végezni a tűz segítségével, hanem, miután a

kutatásokra vonatkozó minden iratot mintát és anyagot, valamint valószínűleg az ékszereket, kötvényeket és egyéb értékeket biztos helyre juttatott, az egész épületet el akarta pusztítani, talán azért, hogy eltüntesse valaminek a nyomát.

A fogadóteremben közben lángra kapott a faburkolat is és a meleg elviselhetetlenné vált.

- Add fel, drágám, nincs tovább - szólalt meg sírva Yvette, aki hirtelen ismét felébredt az ájulásból. - Remélem gyorsan halunk meg. Gyere, csókolj meg!

- Most nem érek rá - válaszolta a férfi, akinek mentő ötlete támadt. - Tudod, hol van itt a leghidegebb? - fordult a lány felé, aki hirtelen azt gondolta, hogy a másik megbolondult. - A kandallóban!

Azzal ismét felkapta az alélt lányt és elindult vele a terem hatalmas kandallója felé. Ahogy a szobányi sötét tüztérbe bebújtak, azonnal jobban érezte magát. A hőmérséklet elviselhető, csaknem kellemes volt és valahonnan huzatot érzett. Letette Yvettet, aki közben magához tért és újra kilépve a kandallóból, felkapott egy, a mennyezetről lehullott deszkadarabot, aminek a vége már égett. Ezzel világítva csakhamar megtalálta a hatalmas kürtőt, amely a kéménybe vezetett. Átbújt a nyíláson és meglátta maga alatt, háromemeletnyi mélységben a kéménykürtő alját.

- Itt a vége - mondta visszafordulva a lány felé, aki mögötte kucorgott az átvezető nyílásban. - Feladom.

- Most én mondom, hogy sohasem szabad feladni! - oktatta Yvette és átölelte hátulról. - Én is azt hittem már, hogy vége, amikor megbilincselve feküdtem az ágyon, te meg holtrészegen, eszméletlenül feküdtél mellettem és mégis eljutottunk idáig.

- Egyáltalán nem voltam részeg, - fortyant fel sértődötten a férfi - csak elkábítottak. Ha nem bírnám olyan jól az italt, nem ébredtem volna fel a füstszagra. Bár nem sokra mentünk vele, vagy visszamegyünk és benn égünk, vagy leugrunk ebbe a kürtőbe és halálra zúzzuk magunkat - mondta elkeseredetten és a fáklyaként lobogó deszkával lemutatott a kémény hatalmas, széles kürtőjébe.

- Várj! - fogta meg a férfi kezét Yvette. - Mintha láttam volna valamit. Világíts csak oda még egyszer! - mutatott a kürtő oldalára.

Stanford előrehajolt és lenyújtotta a deszkát, amennyire tudta, majd szinte ordítva felkiáltott:

- Igazad volt, drágám! Lépcső van a kéményben.

És valóban a mintegy három méter átmérőjű kifalazott kürtő szélén körben egy meredek, alig egy láb széles csigalépcső vezetett alulról felfelé, nyilván a kémény tisztításának és karbantartásának elősegítése céljából. Óvatosan lemásztak a lépcsőre és elindultak lefelé. A lépcső elég széles volt, de már láthatóan régen nem használták, piszkos volt, kopott és több helyen töredezett, így korlát híján csak nagyon lassan és óvatosan jutottak lefelé. Már a fele úton jártak, amikor minden elővigyázatosság ellenére az elől haladó Stanford egy lecsorbult fokra lépett, kezében a maga gyártotta „fáklyával” megcsúszott és

lezuhant. A lány kétségbeesetten megállt. Egy tapodtat sem látott, a deszka eltűnt a zuhanás során.

- Mi történt veled, nem sebesültél meg? - kiabált lefelé rémülten és reménykedve várta, hogy választ kap.

- Nincs semmi baj - hallotta megkönnyebbülve lentről a férfi válaszát. - Szerencsére puhára estem, nyakig ülök a koromban. Óvatosan tapogatózva gyere lefelé, a „fáklya” kialudt.

Yvette tovább tapogatózott lefelé és rövidesen baj nélkül leért a kürtő aljára, ahol csaknem derékig érő, hamu és korom alkotta porréteg várta. Mire leért, szeme megszokta a sötétséget és meglátta Stanfordot, aki a kürtő egyik fala felé fordulva próbálta kinyitni a tisztítóajtót.

- Sehogy sem tudom kifeszíteni - mondta elkeseredve és nagyot rúgott az ajtóba.

- Menj arrébb - mondta a lány - hadd próbáljam meg én.

Belekapaszkodott a férfibe és mindkét lábával egyszerre hatalmasat rúgott a vasajtóba, amely csikorogva kitárult, hanyatt lökve a városka tűzoltó parancsnokát, aki meghallva Stanford rúgásainak zaját, két emberével a tisztítóajtóhoz sietett. A másik tűzoltó rájuk világított vakító fényű zseblámpájával és elhűlve bámulta a kéménykürtőből előtámasztott két feketeképű alakot és mögöttük a sarkig kitárt ajtót, ami mögött, hátul a kürtő másik oldalán, múmiává aszalódott hullá feküdt, arcának kiszáradt bőre ráfeszült koponyacsontjára, teste többi részét eltakarta félig szétmállott skótkockás öltönye.

31. A fénykép

Stanford és Yvette Lacroix a tűzoltókkal együtt a helyszínre érkezett mentőautóban ülve szürcsölték az erős, forró angol teát. A tűzoltó parancsnok, Arthur MacDuff, aki azzal dicsekedett, hogy egyenes ági leszármazottja a Macbeth című Shakespeare dráma egyik kulcsszereplőjének és ilyen módon királyi vér csörgedez ereiben, saját készítésű whiskyjével is megkínálta őket, amit a lány örömmel el is fogadott, de Stanford undorral utasította vissza, mondván, hogy a jövőben inkább vodkát fog inni.

A kastély felső emeletei szinte teljesen leégtek, a falak kormosan, csupaszon meredtek a levegőbe. A tűzoltók végül ötórás küzdelem után megfékeztek a tüzet, de néhány fagerenda még mindig parázslott, azzal fenyegetve, hogy bármikor lángra lobbanhat. Végre, mint annyiszor, a természet szólt közbe és a környéken egyáltalán nem ritka felhőszakadással eltüntette a tűz utolsó nyomait is.

A kémény kürtőjében talált halottat azonnal kihozták onnan és átadták a halottkémnek, aki - Yvette Lacroix főhadnagy kérésére - felelőség nélkül, előzetes tájékoztatást adott a halott személyéről. Az első vizsgálat szerint a halott öt és fél láb magas, szikár testalkatú, negyven év körüli férfi, vörös

barna hajú, aki bajuszt és pofaszakállat viselt. A halál oka valószínűleg a koponyára mért több erős ütés. Közölte, nem lesz könnyű a halál idejének pontos megállapítása, mivel a hulla a minden nedvességet elszívó száraz környezetben mumifikálódott, de valószínű, hogy legalább két-három hónappal ezelőtt következett be. Ennél pontosabb megállapításokat csak a boncolás után tud közölni, amit azonnal megkezd.

Ahogy kissé magukhoz tértek, Yvette felhívta a szolgálat központját és rövid jelentést tett. Az ügyeletes tiszt utasította, hogy azonnal hívja fel Forestier őrnagyot a további tennivalók miatt.

Yvette felhívta az őrnagyot és röviden tájékoztatta az eseményekről. Ezután átadta a kagylót Stanfornak, aki figyelmeztette a másnapi akadémiai előadásra. Kérte, azonnal tájékoztassa van der Haan tudománypolitikai biztost, hogy minél kisebb legyen a botrány. Ezzel Forestier is egyetértett és kérte, addig semmit se tegyenek, amíg további utasítás nem érkezik. Haladéktalanul utazzanak Trierbe, de mindenképpen kerüljék el a MacLearyvel való találkozást.

- Nos, kedves doktor, most már maga is átesett a „tűzkeresztségen” - fejezte be a beszélgetést. - Akkor kinevezem tiszteletbeli kommandósnak, de persze csak közlegénynek, legfeljebb tizedesnek - búcsúzott tréfálkozva.

*

- Szóval most már biztos, hogy Sir Archibald MacLeary áll a gyilkosságok mögött - gondolkodott hangosan Forestier őrnagy, amikor letette a telefont - csak azt nem értem, miért?

Elgondolkozva kezdte nézegetni az íróasztalán szétszórta heverő iratokat, jelentéseket. Ekkor pillantása megakadt a Laricsevtől kapott fényképen. A fekete-fehér képen az etikai bizottság ülésén részt vett nyolc másik férfi volt látható, amint kisebb csoportokba verődve beszélgettek. Megfordította a képet és felfedezte, hogy a kép hátára oda van írva a résztvevők neve. A precíz professzor a kép hátlapjára felírta a képen levő személyek neveit, mégpedig arra a helyre, ami megfelelt a képen látható elhelyezkedésnek. Forestier érdeklődve nézte, milyen volt ez a nyolc személy, akiknek legtöbbször csak holta után ismerte meg. Kíváncsi lett, ki kivel beszélget, ezért ide-oda forgatta, hol a képet nézte, hol a hátlapot. Tulajdonképpen három csoport volt: az egyiket Dubois, Oudehuis és MacLeary alkotta, a másik Rundstadtlerből, Jonesból és Jenkinsből állt, míg a harmadik az elmélyedten beszélgető Larsenből és Santiniből. Megnézte a neveket és újra visszafordította a képet. És akkor annyira megdöbben, hogy keze megállt a levegőben és tátva maradt a szája, majd hangosan felordított.

- Hogy én mekkora ökörvagyok!! Hát ezért volt minden!!

32. Előadás az Akadémián

Az Európai Tudományos Akadémia új központi épületét hosszas viták után Trierben, ebben a francia-német határon fekvő, műemlékekben gazdag kis városban építették fel, amelynek történelme a római korig nyúlik vissza. Az impozáns, modern, de gazdagon díszített épület elhelyezésére csaknem valamennyi európai főváros és számos nagyobb város is bejelentette igényét. Végül a további, késhegyig menő viták elkerülésére ezt a viszonylag kis várost választották, amelyet helye és történelmi múltja egyaránt méltóvá tett a megtiszteltetésre. Persze a központi épület jelenléte további fejlődést jelentett a városnak és mire elkészült számos tudományos intézménnyel és korszerű szállodák és éttermek sorával lett gazdagabb.

Sir Archibald MacLeary a város legelőkelőbb szállodájának a Hotel Európának kilencedik emeletén foglalt magának lakosztályt. Nem volt ideges egyáltalán, hiszen már hónapok óta gyakorolta mostani mondandóját. Az előadás szövegét átadta a szinkrontolmácsoknak és már előző nap elpróbálták a ábrák vetítését. Most, az előadás előtt másfél órával, nyugodtan beszélgetett a szabadalom és eljárás leendő birtokosának és a várható hatalmas bevétel haszonélvezőjének, a kutatást támogató InterPharmának képviselőjével, Mr. Rukowskyval, amikor a lakosztályhoz tartozó pincér bejelentette van der Haan professzornak, az Európai Unió tudománypolitikai biztosának és kíséretének látogatását.

- A hírnév átka, kedves Henry - szabadkozott mosolyogva Sir Archibald.
- Remélem megbocsátja, hiszen lesz még alkalmunk beszélni. Vezesse be őket - fordult a pincérhez, aki kiment és kisvártatva bekísérte van der Haant és Forestier őrnagyot.

- Örülök, hogy végre alkalmam van találkozni önnel - rázott kezét a biztossal MacLeary. - Előre is bocsánatot kérek (ahogy egyesek mondják: rémes) skót tájszólásomért. Üdvözlöm, őrnagy! - fogott kezét Forestier-vel. - Engedjék meg, hogy bemutassam a világ legnagyobb gyógyszer-konzernjének, az InterPharmának londoni vezetőjét, Mr. Henry Rukowskyt.

- Sajnálatos hírem van az ön számára, Sir Archibald - mondta Forestier, a bemutatkozások után, megelőzve, hogy más témára térjenek. - Az ön távoztása után nem sokkal, tegnapra virradóra leégett az ön kastélya.

- Szörnyűség! - kiáltott fel MacLeary. - Az őseim kastélya. De a veszteség pótolható, újjá fogom építeni, régi pompájában. Remélem senki sem esett áldozatul a tűznek?

- Sajnos a tűzoltók találtak egy holttestet is az épületben - folytatta Forestier.

- Csak egyet? - kérdezte idegesen MacLeary, kiesve a szerepéből, azután kijavította magát: - Hát, ha csak egyet, az szerencse. Ki volt az illető?

- Nem azok, akikre maga számított, Sir Archibald - lépett be az ajtón Yvette Lacroix, Stanley Stanford kíséretében.

MacLearyt annyira meglepte a belépők látványa, hogy egy szót sem tudott szólni. Stanford vette át a szót.

- Hogy kinek a holtteste, még nem tudjuk, de a kémény kürtőjének alján találtuk.

- De igen, tudjuk kinek a holtteste - javította ki az őrnagy. - Az előbb kaptam értesítést: tegnap egy régi sebészeti protézis alapján sikerült azonosítani. A holttest Sir Archibald MacLearyé!

Mindenki értetlenül, megdöbbenve meredt Forestierre. MacLeary tért először magához.

- Azt hiszem őrnagy, maga megbolondult - mondta fölényesen, de nem tudta leplezni idegességét.

- Fejezze már be a színjátékot, nincs értelme. Maga annyi helyen ott-hagyta az ujjlenyomatait, könnyű volt azokat összevetni az FBI-nál levő ujjlenyomatokkal, amelyeket még diákkorában vettek magától. Emlékszik ugye, néhány diáktársával együtt tettenérték, amikor marihuánás cigarettát szívtak. Maga doktor Jenkins!

A kijelentés mindenkit annyira megdöbbsentett, hogy szinte halotti csend lett a teremben. Mindannyian némán meredtek az ál MacLearyre.

- Igen, ez az ember doktor George Washington Jenkins, akit másnak összeégett holtteste alapján halottnak hittek -- folytatta Forestier. - Megölt vagy megöletett nyolc tudóst, mert csak ők tudták volna azonosítani Sir Archibald MacLearyt, ezt a kiváló kutatót, aki annyira zárkózott volt, hogy még a falubéliek sem ismerték és csak egyszer volt kénytelen nyilvánosság elé állni, az etikai bizottság ülésén.

- Pokolba magával - rikoltotta magából kikelve Jenkins, - pokolba magával és magukkal is mind.

Már nem a megszokott skótfelföldi tájszólással beszélt, hanem kaliforniai akcentussal. Azután hirtelen a panoráma ablakok felé fordult, majd neki-rontva a legközelebbinek, áttörte azt és kizuhant az utcára. A szobában lévők még hosszú másodpercekig némán hallgatták egyre halkuló üvöltését, mielőtt meghallották volna a tompa puffanást.

Percekig néma csendben álltak, végül Forestier megszólalt.

- Ő a kilencedik áldozat. A kilencedik, a kilencedik emeletről. Teljes a névsor.

*

- Tisztelt hölgyeim és uraim! - kezdte meg az előadást Stanford. - Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy felolvashatom Sir Archibald MacLearynek, ennek közelmúltban elhunyt nagyszerű tudósnek előadását arról a gyógyszeréről és eljárásról, amely várhatólag az egész emberiséget meg fogja szabadítani korunk egyik legpusztítóbb csapásától.

Mielőtt elkezdeném, meg kell még emlékezniem egy másik, a napokban balesetet szenvedett tudósról, Santini professzorról, aki ugyancsak részese volt az eljárás elméleti alapjai lerakásának. És végül köszönetet szeretnék mondani a világhírű gyógyszergyárnak, az InterPharmának azért az önzetlen segítségért, amivel a készítmény kísérleti gyártását támogatta, annak ellenére, hogy abból vajmi kevés haszna származik, mivel a gyógyszert - MacLeary professzor kívánsága szerint - közkinccsé kell tenni, így az önköltségi áron vagy támogatva, áron alul fog forgalomba kerülni. (Stanford itt mosolyogva Mr. Rukowsky felé bólintott, de az nem nézett vissza rá, hanem lehajtott fejjel hallgatott.)

Tehát, tisztelt hölgyeim és uraim.....

32. ... és végül

- Ami ebben az újságban le van írva, teljesen eltér attól, amit elmondtál, mivel ezek szerint a sajtót nem a valóságnak megfelelően tájékoztattátok - mondta szemrehányóan a londoni Café Royal teraszán doktor Susan Eastfield a mellette egyenruhája teljes pompájában díszelgő Forestiernek. - Tessék, itt van - mutatta a Daily Post aznap reggeli példányát.

- Miért, mi áll benne? - kérdezte a férfi kíváncsian.

- Tessék - olvasta fel hangosan a lány:

TÚZ A KASTÉLYBAN

Mély megdöbbenéssel számolunk be a tűzről, amely tegnapelőtt csaknem teljesen elpusztította Sir Archibald MacLeary neves tudósnak kastélyát Skóciában. A tűzoltók megtalálták a romok alatt magának a tudósnak holttestét. Sir Archibald nagyjelentőségű találmányáról éppen a tegnapi napon számolt be az elhunyt tudós helyett doktor Stanley Stanford, a napokban létrejött „Sir Archibald MacLeary” alapítvány tiszteletbeli elnöke. Amennyiben a MacLeary által kidolgozott készítményt az Európai Unióban gyógyszerként forgalomba hozzák, várhatólag Stanford doktor kapja a megbízást, a gyógyszer ingyenes vagy önköltségi áron való előállításának és elosztásának koordinálására létrejött nemzetközi szervezet vezetésére.

- Nos, mi itt a probléma? - kérdezte Forestier. - Minden szó szerint igaz! A tűzoltók megtalálták MacLeary holttestét. Senki sem állította, hogy a tűzben halt meg! Stanford pedig ma reggel óta a MacLeary alapítvány tiszteletbeli elnöke és őt fogja van der Haan kinevezni a gyógyszer gyártásának és elosztásának élére.

- Ez mind az igazság ravasz elferdítése - bosszankodott Susan Eastfield.
 - Akkor már nem is tekintem félrevezetésnek, hogy „*Jenkins öngyilkosságának okaival kapcsolatban a rendőrség vizsgálatot indított*”.

- Jegyezd meg, - nevetett a férfi - hogy az igazságot sokféleképpen lehet elmondani és mégis minden változat igaz.

- Én viszont a teljes igazságot szerettem volna megtudni - mondta elégedetlenül a lány.

- Megtudhatod - mosolygott Forestier. - Itt van a főnökömnek ma leadott jelentés egyik másolata. Felolvasom neked. Nem titkos, de bizalmas, ezért jobb, ha mindjárt el is felejtetted - tette hozzá, azután elővette táskájából az iratot és mindjárt el is kezdte a felolvasást:

Rövid összefoglaló jelentés a B.SZ. IV. ügyosztály vezetője,
 Sir Edward Henderson vezérőrnagy számára,
 a „Lista” fedőnevű ügyben történt nyomozás eredményéről

Az ismert tudóst, Dubois professzort 20...05.05-én Párizsban meggyilkolták. Én kaptam megbízást a nyomozás vezetésére. A nyomozásba - van der Haan tudománypolitikai biztos úr kívánságára - bevontam doktor Stanley Stanfordot, akinek nálam nagyobb rálátása volt a tudományos területre. Együttműködésünk egész idő alatt zökkenőmentes és hatékony volt.

A nyomozás végeredménye a következő:

Sir Archibald MacLeary mintegy tizenöt éve fejezte be tanulmányait a calcuttai egyetemen, majd másfél évig az Egyesült Államokban járt tanulmányúton. Azután hazatért kastélyába, felszerelte a legkorszerűbb műszerekkel és eszközökkel és minden idejét kutatásainak szentelte. Csaknem egyedül dolgozott, csak az Amerikából jött Jeremy Willmore, valamint az észak-írországi Patrick O'Harris közreműködésével. Mintegy négy évvel ezelőtt publikációt jelentett meg a British Biochemical Journalban, amelyben beszámolt egy készítményről, amelynek hatása specifikus bármilyen eredetű daganatos sejtek bármely formájával szemben, a betegség csaknem bármelyik stádiumában. MacLeary rendkívül zárkózottan élt, lakhelyét sohasem hagyta el, így a környéken sem ismerték.

A cikk megjelenése után három hónappal a bolognai egyetem tanára Giacomo Santini professzor, ugyancsak a British Biochemical Journalban megjelentett cikkében megtámadta MacLearyt, azt állítva, hogy a doktor is az ő cikke nyomán dolgozta ki a készítményt. A tudományetikai bizottság 20.. októberében össze is ült. MacLearynek egy doktor Jenkins nevű amerikai biokémikus segítségével, aki egyébként, a Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Iroda szakértőjeként vett részt az ülésen, sikerült bebizonyítania, hogy még tíz év előtti tanulmányútja során, a Yale egyetemen tartott előadásában már lefektette ennek a kutatásnak elméleti alapjait, megelőzve Santinit. A bizottság ezután elutasította Santini óvását.

A bizottság elnöke Dubois professzor, titkára doktor Oudehuis volt, tagjai pedig doktor Larsen, doktor Rundstadtler és az orosz Laricsev pro-

fesszor. Jelen volt Jenkins aki a bizottságban egyúttal a Nemzetközi Tudománypolitikai Jogvédő Bizottságot képviselte, doktor Jones, aki a készítmény hatását vizsgálta állatokon, és természetesen MacLeary meg Santini.

MacLeary tovább folytatta a kutatást. Jenkins, akinek MacLeary nyilván hálás volt, szintén bekapcsolódott a munkába. Magával hozott és alkalmazott egy Dobbin nevű bűnözőt. MacLeary szabadalmaztatta készítményt, de nem akarta eladni, hanem ragaszkodott hozzá, hogy közkinccsé tegyék. A készítményt illegálisan embereken is kipróbálták Jones klinikáján. Hogy MacLeary tudott-e róla, nem ismeretes. Azt sem tudjuk, valóban elbocsátotta-e Dobbint vagy ezt csak Jenkins állította, amikor tudomásunkra jutottak a klinikán embereken végzett kísérletek. Az viszont biztos, hogy Dobbin kezdettől fogva Jenkins szolgálatában állt.

Jenkins elhatározta, hogy MacLeary helyébe lép és értékesíti a szabadalmat meg az eljárást. Willmore vele tartott. Megölte vagy Dobbinnal megölette MacLearyt, akinek holttestét a kastély kéményének kürtőjében helyezték el. A gyanútlan O'Harrist Jenkins magával vitte Amerikába, hogy milyen örüggyel, nem tudjuk és autóbalesetet rendezett, úgy, hogy a felismerhetetlen holttestet Jenkinsként azonosították.

MacLearyt senki sem ismerte, még a környékeliek sem, ezért Jenkins elkezdett tősgyökeres skótként szerepelni. Jó színész volt és felöltötte MacLeary jellemzőit: ruházatát, pofaszakállát, hajszínét, tájszólását, de az alakját nem tudta, mert MacLeary nyúlánk ember volt, Jenkins pedig zömök, tagbaszakadt. Ezt nem vette volna észre senki, (hiszen India és Amerika óta senkivel sem érintkezett), csak az a nyolc ember, aki az etikai bizottság ülésén részt vett (illetve inkább hét, mert Jones valószínűleg sok mindenről tudott) és mindkettőjüket ismerte. Jenkins nem kívánta folytatni MacLeary zárkózott életmódját és mivel ezzel a nyolc emberrel tudományos fórumokon elkerülhetetlenül találkoznia kellett, el kellett őket tenni láb alól.

Duboist Dobbin ölte meg. A professzor halála indította el a nyomozást. A professzor kabátjának zsebében egy papírdarabot találtunk, amelyen az etikai bizottság ülésén részt vett kilenc tudós neve szerepelt. Dubois olvasta és kivágta az újságból Jenkins halálhírét, azután már Párizsban látta TV-n, hogy meghalt Larsen, akit ugyancsak Dobbin ölt meg. Dobbin azután felhívta MacLeary nevében és találkozót kért. A nevek és halálesetek furcsa egybeesése hatására Dubois felírta a kilenc nevet, majd elment a találkára, ahol megölték. Ezután indult el nyomozásunk.

Előbb Jonesékra gyanakodtunk, mert Dubois rájött, hogy illegális terápiaikat alkalmaznak, de Jones öngyilkosságnak feltüntetett meggyilkolása után, (amit maga Jenkins követett el, mivel Jones megijedt, amikor megtudta, hogy nyomozunk utána és Jenkins attól tartott, mindent bevall) rájöttünk, hogy a bűnügy kulcsa a Dubois zsebében talált névsor. Közben Dobbin megölte Oudehuist is, MacLeary-Jenkins pedig álmerényletet szervezett maga ellen, mintha őt is meg akarnák ölni.

Az adatok elemzése során megtaláltuk a nevek közötti összefüggést: mindannyian jelen voltak az etikai bizottság emlékezetes ülésén. Ezután a listán szereplő és még életben levő személyek (MacLeary, Santini és Laricsev)

védelmét igyekeztünk megoldani. Ezért MacLeary-Jenkins számára, akit a leg-fenyegetettebb személynek tartottunk, testőrt biztosítottunk Yvette Lacroix vegyész-mérnök-százados (akkor még csak főhadnagy) személyében, Santinit és Laricsevet magam kerestem fel. Sajnos MacLearyt, biztonsági okokból mindenről tájékoztattuk, ezért Dobbinnal sürgősen el kellett végeztetnie a két másik tudós likvidálását.

Moszkvában az orosz belbiztonsági szolgálat, valamint saját magam jelenlétében követtek el merényletet Laricsev professzor ellen. A gyilkos Dobbin itt már hibázott, sikerült azonosítanunk, sőt azokat a magánnyomozó irodákat is, amelyek az áldozatokat megölésük előtt figyelték. A felderített telefonszámok alapján rájöttünk, hogy a magánnyomozóknak MacLeary intézetéből adtak megbízást. Jenkins, hogy saját magáról elterelje a gyanút, megölte Willmoret, aki amúgy is túl sokat tudott, úgy állítva be, mintha önvédelemből tette volna. Lacroix főhadnagy azonban a fegyverdörrenések sorrendjéből rájött, hogy MacLeary lőtt először és arra a következtetésre jutott, doktor Stanforddal együtt, hogy MacLeary áll a gyilkosságok hátterében.

A Dobbin által hagyott nyomokat követve megállapítottam, hogy Santinit az Alpokban akarja megölni. Mire azonban a helyszínre érkeztünk az olasz hatóságokkal, a gyilkosság már megtörtént, de Dobbint sikerült ártalmatlanná tenni.

Már tudtuk, hogy ki áll a halálesetek hátterében, de nem volt elegendő bizonyítékunk és nem értettük, miért akarta MacLeary megölni ezeket a tudósokat. Ekkor, tanulmányozva a Laricsev professzortól kapott, az etikai bizottság résztvevőiről készült fényképet (amelyen a résztvevők képe mellett a nevük is szerepelt) rájöttem, hogy a magát MacLearynek kiadó személy tulajdonképpen Jenkins doktor. Ujjlenyomatát az FBI segítségével azonosítottuk, diákkori botlása miatt vett ujjlenyomatával összehasonlítva.

Ugyanakkor Jenkins észrevéve, hogy Stanford és Lacroix kisasszony rájöttek, ő ölte meg Willmoret, elkábítva őket, rájuk gyújtotta a kastélyt, amivel a valódi MacLearyre vonatkozó valamennyi nyomot is el akarta tüntetni. Stanfordéknak sikerült megmenekülniük és közben MacLeary előkerült holttestét is sikerült rövid idő alatt azonosítani egy húsz évvel korábbi műtét alapján, amikor törött combcsontját tantál lap beültetésével pótolták ki.

A tények ismeretében, a botrány elkerülése céljából, megelőzve Jenkins-MacLeary előadását, a szállodában lelepleztük Jenkinst, amivel sikerült megakadályozni a botrányt. A leleplezett Jenkins öngyilkosságot követett el.

Meg kívánom jegyezni, hogy a nyomozás eredményes befejezése nagymértékben doktor Stanfordnak, valamint Yvette Lacroix századosnak köszönhető.

Brüsszel, 20..06.24

Gerard Forestier
ezredes

- Nos, minden világos? - kérdezte Forestier a lányt.
- Azt hiszem, mindent értek - mosolygott Susan Eastfield - de nem is mondtad, hogy előléptettek. Most látlak először egyenruhában és nem ismerem a rangjelzéseket.
- Azért olvastam fel neked a jelentést, hogy észrevegyed, - vigyorgott az ezredes - de kezdek bosszús lenni. Ez a Stanford már húsz percet késik.
- Ha előbb mondd, talán már régen itt lenne - mutatott a lány a közeledő doktorra. - Illetve itt lennének, mert nincs egyedül. Egy nagyon csinos lánnyal jön.
- Ez Yvette Lacroix - mondta meglepve Forestier. - Csak nem...? - fordult az érkezők felé.
- De igen - mondta mosolyogva a doktor, kezét rázva Forestier-vel és a lánnyal. - Bemutatom a menyasszonyomat. A jövő héten esküszünk.
- Nem olyan biztos - tiltakozott Forestier ezredes. - Ahhoz nekem is hozzá kell járulnom, főhadnagy, illetve mit is mondok, százados, amihez gratulálok.
- Nem kell hozzájárulnod, ezredes - vigyorgott gúnyosan Stanford. - Ugye megengeded, hogy ezentúl tegezzek (persze csak franciául, mert angolul nem lehet). Kilép. Az új beosztásomban szükségem van biztonsági főnökre és rájöttem, hogy ő a legjobb ezen a téren.
- Nos, ha így áll, elfogadsz násznagynak? - mosolygott Forestier.
- Örömmel. És maga elvállalná a menyasszony tanújának szerepét?
- Természetesen - válaszolta Susan.
- Köszönöm és ígérem, viszonzom, amikor ti esküdtök. Tényleg nem akar maga is hozzámenni az ezredeshez?
- Egy franciához? - kérdezte színlelt felháborodással Susan Eastfield. - Talán egyszer, ha már tábormok lett.

V É G E

Fülszöveg:

Kíváncsiskodókkal együtt Stanford is megpróbált a fal mellett fekvőhöz közelebb kerülni. A sötétben nem jól látta a halottat, csak amikor a többiek elég közel engedték hozzá. Vékony, jólöltözött férfi volt, kabátjának két szárnya szétterült a földön (úgy látszik, ahogy a másik férfi letette a földre, a zakó kigombolódhatott). Fehér inget viselt nyakkendővel, amelynek színét a félhomályban már azért sem lehetett megállapítani, mert teljesen átázította a vér, ami a fehér ing nagy részét is elszínezte. Ahogy Stanford közelebb hajolt hozzá, megismerte a krétafehér, idős, szakállas férfiarcot, amely szinte kiemelkedett a sötét háttérből... Dubois professzor arcát.

*

Anthony Milestone (a közelmúltban megjelent „A hatalom kulcsa” című nagysikerű könyv szerzője) ismét a tudomány területén elkövetett bűnüggyel ismerteti meg az olvasót. Párizsban titokzatos körülmények között megölnek egy tudóst. A zsebében talált papírlapon nyolc további tudós neve szerepel, akik közül kettő már halott. A listán szereplő személyek egymás után, különös körülmények között, halálos balesetet szenvednek. Az ügyet doktor Stanfordra és az Európai Biztonsági Szolgálat tisztjére, Forestier őrnagyra bízják, akik az izgalmas nyomozás során végigvezetik az olvasót Wales, Skócia, Dél-Franciaország és az olasz Alpok vadregényes tájain, Moszkva utcáin és Amszterdam csatornáin között, mire sikerül pontot tenniük a bonyolult bűnüggyre, aminek háttérében egy nagyhatású gyógyszer előállítási eljárása áll.